BESTSELLER
NEW YORK TIMES

TRACEY
GARVIS GRAVES

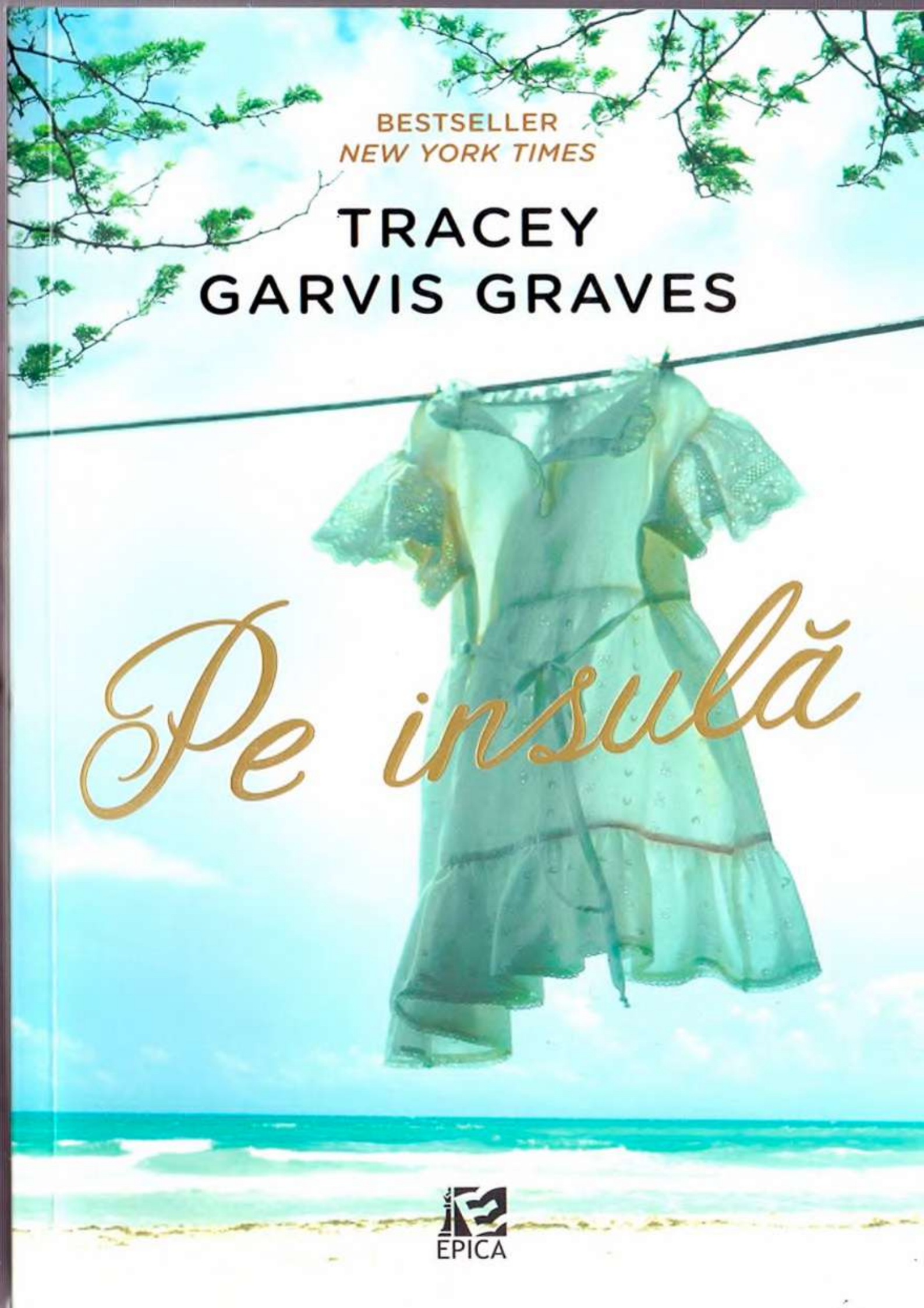

Pe insulă

EPICA

TRACEY GARVIS-GRAVES

PE INSULĂ

Traducere din limba engleză și note de ADINA PINTEA
Titlul original: *On the Island*, 2011

EPICA, 2017

Versiune ebook: v1.0, februarie 2020

Pentru Meira

Capitolul 1
Anna

Iunie 2001

Aveam treizeci de ani când T.J. Callahan și cu mine ne prăbușeam cu hidroavionul lângă o insulă din Oceanul Indian. T.J. avea șaisprezece ani și, de trei luni, limfomul Hodgkin de care suferea era în remisie. Pe pilot îl chema Mick, dar a murit înainte ca avionul să atingă apa.

Când plecasem din Chicago, iubitul meu, John, mă adusese cu mașina la aeroport, deși, după mama și sora mea, era al treilea pe lista de persoane care voiam să mă conducă la aeroport. Ne-am chinuit să ne facem loc prin mulțimea de oameni, trăgând fiecare după noi câte o valiză mare, cu rotile, în timp ce mă întrebam dacă nu cumva toți locuitorii din oraș se hotărâseră să plece exact în ziua aceea cu avionul. După ce am ajuns în cele din urmă la ghișeul liniilor aeriene americane, agentul care îmi verifica biletul mi-a zâmbit, mi-a pus eticheta pe geamantan și mi-a întins tichetul de îmbarcare.

— Vă mulțumesc, domnișoară Emerson. Am verificat toate legăturile până în Malé. Să aveți o călătorie plăcută!

Mi-am pus tichetul de îmbarcare în poșetă, întorcându-mă ca să-i spun la revedere lui John.

— Mulțumesc că m-ai adus cu mașina.

— Vin cu tine, Anna.

— Nu e nevoie, i-am spus, scuturând din cap.

El a tresărit.

— Dar vreau să fac asta.

Mergeam unul lângă celălalt, iară să scoatem un cuvânt, târșâindu-ne în rând cu mulțimea de pasageri care abia se mișca. La poartă, John m-a întrebat:

— El cum arată?

— Slăbănog și chel.

Mi-am aruncat o privire prin mulțime și am zâmbit când l-am văzut pe T.J., deoarece capul lui era acoperit acum de păr castaniu. I-am făcut cu mâna, iar el a dat din cap, în semn că mă văzuse, în timp ce băiatul care stătea lângă el i-a ars una cu cotul între coaste.

— Cine e celălalt puști? a întrebat John.

— Cred că e prietenul lui, Ben.

Ședeau tolăniți în scaune, îmbrăcați în stilul preferat de majoritatea băieților de șaisprezece ani: pantaloni scurți de sport, largi, tricou și adidași cu șireturile dezlegate. Jos, la picioarele lui J.T., era un rucsac bleumarin.

— Ești sigură că vrei să faci asta? a întrebat John, vârându-și mâinile în buzunar și holbându-se la mocheta tocită a aeroportului.

Păi, unui dintre noi trebuie să facă ceva.

— Da.

— Te rog, nu lua vreo decizie radicală până nu te întorci.

M-am abținut să scot în evidență ironia pretenției sale.

— Ți-am mai spus că nu voi face asta.

Totuși, nu prea aveam de ales. Doar hotărâsem să amân orice decizie până la sfârșitul verii.

John m-a prins de talie și m-a sărutat cu câteva secunde mai îndelung decât ar fi trebuit să o facă într-un loc public. Jenată, m-am tras înapoi. Cu coada ochiului, am observat că T.J. i Ben urmăriseră totul cap-coadă.

— Te iubesc, mi-a zis.

Am clătinat din cap.

— Știu.

Resemnat, mi-a ridicat bagajul de mână și mi-a așezat bine cureaua pe umăr.

— Drum bun. Să mă suni când ajungi acolo.

— Bine.

John a plecat și am privit în urma lui până când s-a pierdut în mulțime, apoi mi-am netezit partea

din față a fustei și m-am îndreptat spre băieți. Și-au pironit privirile în podea când m-am apropiat de ei.

— Salut, T.J… Arăți grozav. Ești gata de plecare?

Ochii lui cafenii s-au intersectat în treacăt cu ai mei.

— Da, sigur că da.

Se îngrășase și nu mai era atât de palid. Avea aparat dentar, ceea ce nu observasem până atunci și o cicatrice mică pe bărbie.

— Salut! Eu sunt Anna, i-am spus băiatului care stătea lângă T.J. Tu trebuie să fii Ben. Cum a fost petrecerea ta?

Derutat, i-a aruncat o privire lui T.J.

— Hm, a fost bine.

Mi-am scos telefonul mobil și m-am uitat la ceas:

— Vin imediat, T.J. Vreau să verific zborul.

În timp ce mă îndepărtam, l-am auzit pe Ben zicând:

— Amice, bona ta e a naibii de sexy.

— E profesoara cu care voi face lecțiile, boule!

Cuvintele mi-au intrat pe o ureche și mi-au ieșit pe cealaltă. Predam la liceu, iar comentariile făcute de băieții răscoliți de hormoni intrau în categoria riscurile meseriei.

După ce mi s-a confirmat că totul decurgea conform programului de zbor, m-am întors și m-am așezat în scaunul gol de lângă T.J.

— Ben a plecat?

— Da. Mama lui s-a săturat să se tot învârtă prin aeroport. Nu a vrut să o lase să vină aici cu noi.

— Vrei să-ți iei ceva de mâncare?

A dat din cap.

— Nu mi-e foame.

Am rămas cuprinși de o tăcere stânjenitoare până când a sosit momentul îmbarcării. T.J. a venit în spatele meu pe culoar, până la locurile noastre de la clasa întâi.

— Vrei să stai la geam? l-am întrebat.

T.J. a ridicat din umeri.

— Sigur. Mersi.

M-am dat la o parte și am așteptat să se așeze, apoi m-am așezat și eu lângă el și mi-am pus centura. A scos din rucsac un CD-player portabil și și-a pus căștile, dându-mi subtil de înțeles că nu avea chef de conversație. Eu mi-am scos din bagajul de mână o carte, avionul a decolat și am lăsat Chicago în urma noastră.

* * *

Încă din Germania lucrurile au început să meargă prost. Zborul din Chicago spre Malé, capitala Republicii Maldive, ar fi trebuit să dureze puțin mai mult de optsprezece ore, însă rămăsesem cu mult în urmă după ce o zi întreagă și jumătate de noapte am stat pe aeroportul din Frankfurt așteptând să ni se schimbe ruta de către compania aeriană, după ce problemele tehnice ale avionului și întârzierile provocate de vreme au făcut ca itinerarul nostru inițial să devină imposibil de urmat. T.J. și cu mine ne-am așezat pe scaunele tari de plastic pe la ora trei dimineața, după ce, în sfârșit, zborul nostru fusese confirmat. Se freca la ochi de zor.

I-am arătat cu degetul un rând de scaune goale.

— Întinde-te, dacă vrei.

— Sunt bine, mi-a răspuns, înăbușindu-și un căscat.

— Mai avem câteva ore până plecăm. Ar trebui să încerci să dormi puțin.

— Nu ești obosită?

Eram extenuată, dar T.J. avea, probabil, mai multă nevoie de odihnă decât mine.

— Sunt bine. Du-te.

— Ești sigură?

— Categoric.

— Bine.

A zâmbit vag.

— Mulțumesc.

S-a întins peste scaune și a adormit imediat.

Mă zgâiam pe geam și mă uitam cum avioanele aterizau și apoi decolau din nou, cu luminițele lor roșii licărind pe cerul nopții. Aerul condiționat extrem de rece îmi făcea pielea de găină pe brațe și m-am cutremurat de frig, pentru că aveam pe mine doar o fustă și o bluză fără mâneci. M-am dus într-o toaletă din apropiere și m-am schimbat într-o pereche de blugi și un tricou cu mânecă lungă pe care mi le pusesem în bagajul de mână, apoi mi-am cumpărat o cafea. După ce m-am așezat lângă T.J., am deschis cartea și am început să citesc. Apoi, după trei ore, l-am trezit când ne-au anunțat zborul.

Mai apăruseră și alte întârzieri după ce sosiserăm noi în Sri Lanka, cauzate, de data aceasta, de lipsa de personal, și, când am ajuns pe Aeroportul Internațional Malé din Maldive, iar reședința închiriată de familia Callahan pe timpul verii era la încă două ore de zbor distanță peste ocean, se făceau deja treizeci de ore de când cu nu închisesem ochii. Tâmplele mi se zbăteau și ochii, în care parcă aveam nisip, mă dureau și simțeam cum mă ardeau. Când mi s-a spus că nu ne puteau face nicio rezervare, m-am abținut cu greu să nu izbucnesc în lacrimi.

— Dar am numărul de confirmare, i-am spus agentului de la bilete, lăsând hârtia să alunece ușor pe tejghea. Am actualizat rezervarea înainte să plecăm din Sri Lanka. Două locuri. T.J. Callahan și Anna Emerson. Mai verificați o dată, vă rog?

Agentul de la bilete a mai verificat încă o dată în computer.

— Îmi pare rău, a zis. Numele voastre nu sunt pe listă. Hidroavionul este plin.

— Dar pentru zborul următor?

— Se va întuneca în curând. Hidroavioanele nu zboară după ce se lasă întunericul.

Observându-mi expresia tulburată, m-a privit compătimitor, a bătut câteva taste și a ridicat receptorul.

— Să văd ce pot să fac.

— Vă mulțumesc.

Împreună cu T.J. am mers spre un magazin mic de suveniruri de unde am cumpărat două sticle de apă.

— Vrei o sticlă?

— Nu, mulțumesc.

— De ce nu o pui în rucsac? i-am spus, întinzându-i sticla. Poate o să vrei să bei mai târziu.

Am scos o cutiuță de paracetamol din geantă, am scuturat în palmă două pastile și le-am înghițit cu puțină apă. Ne-am așezat pe o bancă, am sunat-o pe mama lui T.J., Jane, și i-am spus să nu ne aștepte până în dimineața următoare.

— Sunt șanse să ne găsească un zbor, dar nu cred că va fi în noaptea aceasta. Hidroavioanele nu zboară noaptea, așa că s-ar putea să trebuiască să ne petrecem noaptea în aeroport.

— Îmi pare rău, Anna. Cred că ești frântă de oboseală, a spus ea.

— Nu e nicio problemă, vorbesc serios. Vom ajunge mâine cu siguranță. Am acoperit telefonul cu mâna. Vrei și vorbești cu mama ta?

T.J. s-a strâmbat și a scuturat din cap.

Am observat că agentul de la bilete îmi făcea semn cu mâna. Zâmbea.

— Jane, fii atentă, cred că…

Dar am pierdut legătura.

Am pus telefonul înapoi în geantă și m-am apropiat de ghișeu, ținându-mi respirația.

— Unul dintre piloții care fac curse speciale vă poate duce pe insulă, a zis agentul de bilete. Pasagerii pe care trebuia să îi ia au întârziere în Sri Lanka și nu ajung aici decât mâine-dimineață.

Am oftat ușurată și am zâmbit.

— Este grozav. Mulțumim că ne-ai găsit un zbor. Mulțumim mult.

Am încercat să-i sun din nou pe părinții lui T.J., însă telefonul mobil a sunat, fără să se conecteze la rețea. Cu puțin noroc, poate aveam să prind semnal când ajungeam pe insulă.

— Ești gata, T.J.?

— Da, a răspuns, înșfăcându-și rucsacul.

Un microbuz ne-a lăsat la terminalul de unde urma să luăm autobuzul care să ne ducă la avion. Agentul ne-a înregistrat numele și bagajul, apoi am ieșit.

Clima din Maldive îmi amintea de sauna de la sala de gimnastică. Imediat am simțit broboane de transpirație pe frunte și pe ceafă. Blugii și bluza cu mânecă lungă în care practic mă coceam din cauza căldurii și umidității mă făceau să-mi doresc să mă fi îmbrăcat cu ceva mai răcoros.

Oare tot timpul este aerul atât de irespirabil?

Un angajat al aeroportului stătea în picioare pe platformă lângă un hidroavion care se legăna ușor pe suprafața apei. Ne-a făcut un semn din cap. Când am ajuns cu T.J. lângă el, ne-a deschis ușa și noi ne-am aplecat capetele și-am urcat în avion. Pilotul ședea în scaunul său și ne-a zâmbit cu gura plină de cheeseburger.

— Salut, eu sunt Mick.

A terminat de molfăit ce avea în gură și a zâmbit din nou.

— Sper că nu aveți nimic împotrivă dacă îmi termin mai întâi cina.

Părea să aibă în jur de cincizeci de ani și era atât de gras, încât abia încăpea în scaunul pilotului. Era îmbrăcat cu pantaloni scurți cargo și cu cel mai mare tricou decolorat pe care îl văzusem vreodată. Nu avea nimic în picioare. Pe buza de sus și pe frunte îi străluceau picături de transpirație. A luat și ultima înghițitură din cheesburger și s-a șters pe față cu un șervețel.

— Eu sunt Anna, iar el este T.J., i-am spus zâmbind și i-am întins mâna. Bineînțeles că nu avem nimic împotrivă.

Aparatul de zbor Twin Otter DHC-6 avea zece locuri și mirosea a combustibil și a mucegai. T.J. și-a pus centura de siguranță și a început să se holbeze pe geam. Eu m-am așezat față în față cu el, mi-am vârât poșeta și geanta sub scaun și m-am frecat la ochi. Mick a pornit motoarele. Vuietul îi acoperea vocea, dar când și-a întors capul, am văzut cum i se mișcau buzele în timp ce vorbea în căști. S-a îndepărtat de doc, a mărit viteza și ne-am ridicat de la sol.

M-am apucat să blestem faptul că îmi era imposibil să adorm în avion. Întotdeauna i-am invidiat pe cei care adormeau în secunda în care decola avionul și nu se trezeau decât atunci când trenul de aterizare atingea pista. Am încercat să ațipesc, dar razele de soare care se strecurau prin gemulețele avionului și propriul ceas biologic, dat complet peste cap, au făcut ca acest lucru să fie imposibil. Când am renunțat și am deschis ochii, l-am surprins pe J.T. holbându-se la mine. Dacă ar fi fost să mă iau după privirea de pe fața lui sau după dogoarea ce îmi năpădise obrajii, momentul fusese stânjenitor pentru amândoi. A întors capul, și-a înghesuit rucsacul sub cap și a adormit câteva minute mai târziu.

Cuprinsă de agitație, mi-am desfăcut centura de siguranță și m-am dus să-l întreb pe Mick cât mai aveam până aterizam.

— Să mai tot fie cam o oră.

Mi-a făcut semn să mă așez în scaunul copilotului.

— Stai jos, dacă vrei.

M-am așezat și mi-am pus centura de siguranță. Ferindu-mi privirea de razele puternice ale soarelui, mă delectam cu priveliștea ce mi se desfășura în fața ochilor. Sus, cerul, fără pic de nor

și albastru, ca de porțelan. Dedesubt, Oceanul Indian, un vârtej de unduiri verzi și turcoaz.

Mick s-a frecat în coșul pieptului cu pumnul și s-a întins după o cutie de medicamente pentru aciditate gastrică. Și-a pus o pastilă în gură.

— Arsuri la stomac. Așa îmi trebuie dacă mănânc cheeseburger. Dar sunt mult mai gustoși decât o afurisită de salată, nu-i așa? A început să râdă, iar eu am dat din cap în semn că eram de acord cu el.

— Așadar, de unde sunteți?

— Din Chicago.

— Ce faceți în Chicago?

Și-a aruncat în gură încă o pastilă.

— Predau engleză la clasa a zecea.

— Ah, vacanța de vară.

— Da, dar nu pentru mine. De obicei, eu dau meditații vara.

Am făcut semn în direcția lui T.J.

— Părinții lui m-au angajat să-l ajut să recupereze ce a făcut la școală. A avut cancer limfatic și a lipsit mult de la școală.

— M-am gândit eu că ești prea tânără ca să fii mama lui.

I-am zâmbit.

— Părinții și sora lui sunt deja acolo de câteva zile.

Nu am putut pleca mai devreme, odată cu familia Callahan, deoarece elevii și profesorii de la școala publică unde predam eu intrau în vacanța de vară cu câteva zile mai târziu decât cei de la școala particulară unde învăța T.J. Când T.J. a aflat asta, și-a convins părinții să-l lase să mai rămână în Chicago în weekend și să vină cu mine cu avionul. Jane Callahan mă sunase să mă întrebe ducă eram de acord cu asta.

— Prietenul lui, Ben, dă o petrecere. Chiar își dorește foarte mult să meargă. Ești sigură că nu te deranjează?

— Chiar deloc, i-am zis. Vom avea ocazia să ne cunoaștem mai bine.

Nu-l mai văzusem pe T.J. decât o dată, când am fost la interviul cu părinții lui. Avea să mai dureze ceva timp până se va obișnui cu mine. Întotdeauna se întâmpla așa când lucram cu un elev nou, mai ales dacă era adolescent.

Vocea lui Mick mi-a întrerupt gândurile:

— Cât timp o să stai?

— Toată vara. Au închiriat o casă pe insulă.

— El e bine acum?

— Da. Părinții lui spun că a fost într-o stare foarte gravă o perioadă, dar de câteva luni e în remisie.

— Frumos loc pentru o slujbă de vară.

Am rânjit.

— Mai bine decât într-o bibliotecă, nu-i așa?

Un timp, niciunul n-a mai zis nimic.

— Chiar sunt o mie două sute de insule acolo jos? am întrebat.

Nu numărasem decât vreo trei sau patru, împrăștiate pe luciul apei ca niște piese de puzzle de proporții gigantice. Așteptam să-mi răspundă.

— Mick?

— Cum? A, da, mai mult sau mai puțin. Doar două sute sunt locuite, dar mă aștept ca situația să se schimbe cu toate proiectele astea de dezvoltare. În fiecare lună se inaugurează vreun hotel sau vreo stațiune nouă, a explicat el chicotind. Toată lumea își dorește un colțișor de paradis.

Mick s-a frecat din nou pe piept și și-a ridicat mâna stângă de pe manșă întinzând-o în față. Am remarcat expresia provocată de durere și strălucirea abia vizibilă a urmelor de transpirație de pe fruntea sa.

— Te simți bine?

— Da. Doar că nu am mai avut niciodată arsuri atât de puternice la stomac. Și-a mai vârât în gură două pastile împotriva arsurilor gastrice și a mototolit ambalajul.

Brusc, m-am simțit cuprinsă de neliniște.

— Vrei să chem pe cineva? Dacă îmi arăți cum funcționează aparatul de radiorecepție, îl pot folosi în locul tău.

— Nu, mă voi simți mult mai bine imediat ce își vor face efectul pastilele astea.

A tras adânc aer în piept și mi-a zâmbit.

— Dar îți mulțumesc.

A părut să se simtă bine o vreme, dar după zece minute și-a ridicat de pe manșă mână dreaptă și a început să-și maseze umărul stâng. Broboane de transpirație începuseră să îi șiroiască pe obraji. Respira superficial și se foia în scaun, părând a nu-și găsi o poziție comodă. Sentimentul meu de neliniște se amplifica și se transforma pur și simplu în panică.

T.J. se trezise.

— Anna, a strigat suficient de tare cât să acopere sunetul motoarelor.

M-am întors spre el.

— Am ajuns?

Mi-am desfăcut centura și m-am dus în spate ca să mă așez lângă T.J. Nu voiam să strig în gura mare, așa că l-am tras aproape de mine și i-am spus:

— Fii atent, sunt mai mult ca sigură că Mick face un atac de cord. Are dureri în piept, arată îngrozitor, dar zice că e din cauză că are arsuri la stomac.

— Cum? Vorbești serios?

Am dat din cap.

— Tatăl meu a supraviețuit anul trecut unui atac de cord grav, așa că știu semnele. Bănuiesc că îi este frică să accepte că ceva nu este în regulă.

— Cum rămâne cu noi? Mai poate pilota avionul?

— Nu știu.

Împreună cu T.J., m-am apropiat de cabina pilotului. Mick se apăsa pe piept cu amândoi pumnii și ținea ochii închiși. Căștile îi căzuseră pe

față, într-o parte, și chipul lui prinsese o paloare întunecată.

M-am ghemuit lângă scaunul lui, fremătând toată de frică.

— Mick.

Tonul vocii era presant.

— Trebuie să chemăm ajutoare.

El a dat din cap.

— Mai întâi vreau să cobor avionul pe apă, apoi unul dintre voi va lua aparatul de radiorecepție, a zis el gâfâind, abia reușind să scoată cuvintele pe gură. Puneți-vă vestele de salvare. Sunt în compartimentul de depozitare de lângă ușă. Apoi așezați-vă la locurile voastre și puneți-vă centurile.

Se schimonosea de durere.

— Mergeți!

Simțeam cum îmi bubuia inima în piept, iar adrenalina mi se revărsa în valuri prin tot corpul. Ne-am repezit la compartimentul de depozitare și am început să cotrobăim.

— Anna, de ce trebuie să ne punem vestele de salvare? Doar hidroavionul are flotoare, nu-i așa?

Pentru că nu crede că ne va putea cobori la sol.

— Nu știu. Poate că este o procedură de rutină. Aterizăm în mijlocul oceanului.

Am găsit vestele de salvare înțepenite între o cutie cilindrică pe care scria BARCA DE SALVARE și mai multe pături.

— Poftim, am zis, întinzându-i o vestă lui T.J. în timp ce îmbrăcam și eu una.

Ne-am așezat și ne-am fixat centurile de siguranță, dar îmi tremurau mâinile în așa hal, că a trebuit să încerc de două ori până să reușesc.

— Dacă își pierde cunoștința, va trebui să-i acord imediat primul ajutor. Trebuie să te descurci singur cu aparatul de emisie-recepție, T.J., înțelegi?

A dat din cap, privindu-mă cu ochii mari.

— Pot să fac asta.

Am strâns cu putere brațele scaunului și mă uitam pe fereastră cum ne apropiam tot mai mult de valurile oceanului. Dar apoi, în loc să încetinim, am prins viteză tot mai mare și am început să pierdem altitudine, coborând abrupt. Am aruncat o privire spre cabină. Mick era prăbușit peste manșă și nu se mișca. Mi-am desfăcut centura și m-am repezit pe culoar.

— Anna, a strigat T.J., iar tivul tricoului meu i-a alunecat printre degete.

Până să ajung în cabina pilotului, Mick a tresărit și a căzut pe spate din cauza unui spasm puternic în piept. Botul avionului s-a ridicat brusc și am aterizat lovind apa cu coada, săltând peste valuri. Vârful aripii a lovit apa și avionul a început să se dea peste cap.

Impactul m-a trântit de cabină, ca și cum cineva îmi legase gleznele cu o funie, pe care a smucit-o apoi cu putere. Sunetul de sticlă spartă m-a asurzit și am simțit că zbor, dar apoi m-a copleșit o durere mistuitoare în timp ce avionul se făcea bucăți.

Am plonjat în ocean și simțeam cum îmi intra în gură apa sărată. Mă simțeam complet dezorientată în timp ce forța portantă a vestei mele de salvare mă ridica la suprafață. Am scos capul și am început să tușesc necontrolat, încercând să respir cât mai mult aer și să dau afară cât mai multă apă.

T.J.! Of, Dumnezeule! Unde este T.J.?

Parcă îl și vedeam prins în scaun, fără să-și poată scoate centura de siguranță și am început să scrutez suprafața apei cu ochii mijiți din cauza soarelui, strigându-i numele. Când mă gândeam că mai mult ca sigur se înecase, a ieșit la suprafață, tușind și scuipând.

Am înotat spre el, simțind gust de sânge și cu capul bubuindu-mi atât de tare că simțeam că avea să explodeze. Când am ajuns lângă J.T., l-am apucat de mână și am încercat să-i spun cât de bucuroasă eram că reușise să scape, dar nu eram în stare să îngaim niciun cuvânt și am început să

plutesc în derivă, ceața lăptoasă învăluindu-mă din toate părțile.

T.J. striga să mă trezesc. Mi-am amintit valurile mari, faptul că am înghițit și mai multă apă, apoi nu mi-am mai amintit nimic.

Capitolul 2
T.J.

Apa sărată a oceanului fremăta în jurul meu agitată, îmi intra în nas, o simțeam alunecându-mi pe gât, o simțeam în ochi. Nu puteam respira fără să simt că mă înecam. Anna venea înot spre mine plângând, sângerând și strigând. M-a prins de mână și a încercat să-mi vorbească, dar cuvintele care-i ieșeau de pe buze nu aveau niciun sens și nu înțelegeam o iotă din ce îmi spunea. Capul i se bălăbănea și a căzut cu fața în apă. Am tras-o afară de păr.

— Trezește-te, Anna! Trezește-te!

Valurile erau atât de mari că îmi era frică să nu ne pierdem unul de celălalt, așa că mi-am vârât mâna pe sub cureaua vestei ei de salvare și am prins-o bine. I-am ridicat capul deasupra apei, cu fața în sus.

— Anna, Anna!

Dumnezeule. Ținea ochii închiși, dar nu îmi răspundea, așa că am băgat mâna și pe după a doua curea a vestei de salvare și m-am lăsat pe spate, cu ea întinsă pe pieptul meu.

Curentul ne-a îndepărtat de rămășițele avionului. Bucăți din hidroavion dispăreau în adâncurile apei și n-a durat mult până când la suprafață nu mai rămăsese nimic. Am încercat să nu mă gândesc la Mick, rămas legat în scaun.

Pluteam, năucit, cu inima bubuindu-mi în piept. Înconjurat doar de valurile care se prăvăleau impetuos, încercam să rămân cu capul la suprafață și mă forțam să nu intru în panică.

Vor afla că ne-am prăbușit? Ne urmăreau pe radar?

Poate că nu, fiindcă nu venea nimeni.

Soarele apusese, iar cerul era întunecat. Anna a bâiguit ceva. Am crezut că avea să se trezească, dar corpul a început să i se zguduie și a vomitat pe

mine. Valurile m-au curățat, dar ea a început să tremure și am tras-o mai aproape de mine, încercând să ne încălzim cu propriile trupuri. Și mie îmi era frig, chiar dacă apa păruse caldă imediat după impact. Luna nu strălucea deloc și abia ducă puteam distinge ceva peste întinderea de apă care ne înconjurau și care acum nu mai era albastră, ci neagră, precum cărbunele.

Îmi făceam griji din cauza rechinilor. Mi-am eliberat un braț și am pus o mână sub bărbia Annei, ridicându-i capul de pe pieptul meu. Simțisem ceva cald chiar sub bărbie, acolo unde era capul ei. Să mai sângereze încă? Am încercat să o fac să-și revină în simțiri, dar nu reacționa decât dacă îi scuturam fața. Nu vorbea, dar gemea. Nu voiam să-i fac rău, însă trebuia să știu dacă mai era în viață. Nu ne mai mișcase de mult timp, și asta mă speria îngrozitor, însă a vomitat din nou și s-a cutremurat în brațele mele.

Am încercat să rămân calm, inspirând liniștit și expirând. Îmi era mai ușor să mă descurc în valuri dacă stăteam pe spate și pluteam împreună cu Anna în direcția în care ne purtau curenții. Hidroavioanele nu zburau de obicei noaptea, însă eram sigur că aveau să trimită unul imediat ce se lumina de ziuă. Până atunci cineva tot trebuia să afle că ne prăbușiserăm.

Părinții mei nici măcar nu știau că eram în avionul acela.

Orele treceau și nu văzusem nicio urmă de rechini. Poate că nici nu erau acolo, dar eu nu aveam de unde să știu. Extenuat, am ațipit pentru scurt timp, lăsându-mi picioarele să atârne în loc să mă mai lupt să le țin la suprafață. Am încercat să nu mă mai gândesc la rechinii care se puteau învârti în adâncuri.

Anna n-a reacționat în niciun fel când am zgâlțâit-o din nou. Mi s-a părut că am simțit cum i se mișca pieptul în ritmul respirației, dar nu eram sigur. S-a auzit un plescăit puternic și am tresărit.

Capul Annei căzuse lipsit de vlagă într-o parte și l-am tras din nou spre mine. Clipoceala puternică se auzea încontinuu, repetat, aproape ca o cadență. Închipuindu-mi nu doar un rechin, ci vreo cinci, zece, chiar mai mulți, m-am întors în direcția sunetului. Ceva țâșnea cu putere din mare și mi-a luat ceva timp să-mi dau seama ce era. Erau valurile care se spărgeau de stâncile ce înconjurau insula.

Nu mă mai simțisem în viața mea atât de ușurat, nici chiar atunci când doctorul mă anunțase că tratamentul avusese efect și cancerul dispăruse.

Curentul ne adusese aproape de țărm, dar nu ne îndreptam direct spre el. Dacă nu făceam ceva în momentul acela, aveam să trecem de el.

Nu-mi puteam folosi brațele deoarece erau încă sub curelele vestei de salvare a Annei, așa că am rămas pe spate și am început să dau din picioare. Îmi pierdusem adidașii, dar nu îmi păsa. Ar fi trebuit să-i scot din picioare de câteva ore.

Țărmul era încă la cincizeci de metri depărtare. Mai departe decât fusese înainte, bineînțeles, așa că nu aveam altă soluție decât să-mi folosesc un braț și să înot, trăgând-o pe Anna cu fața deasupra apei.

Am ridicat capul. Eram aproape. Am început să înot cât am putut de tare, dând ca un nebun din picioare, simțind că plămânii îmi luau foc.

Am ajuns în apele liniștite ale lagunei străjuite de stânci, însă nu m-am oprit din înotat până când nu am simțit țărmul nisipos sub picioare. Nu-mi mai rămăsese decât un strop de vlagă, cât să o trag pe Anna afară din apă și să o așez pe mal, pentru ca apoi să mă prăbușesc lângă ea și să-mi pierd cunoștința.

* * *

M-a trezit soarele dogoritor. Înțepenit și chinuit de dureri în tot corpul, nu puteam vedea decât cu

un singur ochi. M-am ridicat și mi-am dat jos vesta de salvare, apoi mi-am îndreptat privirea în direcția Annei. Avea fața tumefiată, plină de vânătăi și tăieturi care îl brăzdau fruntea și obrajii în toate direcțiile. Stătea întinsă, fără să se miște.

Inima îmi bătea mai să-mi iasă din piept, dar mi-am făcut curaj și m-am aplecat spre ea și am atins-o pe gât. Pielea ei era caldă și m-a cuprins un val de ușurare în secunda în care i-am simțit pulsul în vârful degetelor. Era în viață, dar, din puținele cunoștințe pe care le aveam despre leziunile cerebrale, îmi dădeam seama că probabil suferise una. De ce nu se trezea odată?

Am mișcat-o ușurel.

— Anna, mă auzi?

N-a răspuns, așa că am mai zgâlțâit-o încă o dată.

Am așteptat să deschidă ochii. Erau mari, de un albastru-gri închis năucitor. A fost primul lucru pe care l-am remarcat la ea când o întâlnisem. Venise la noi acasă la interviul cu părinții mei, iar eu mă simțeam stingherit de faptul că ea era frumoasă, iar eu eram slăbănog, chel și arătam ca dracu'.

Hai, Anna, lasă-mă să-ți văd ochii.

Am zgâlțâit-o cu putere și doar când am văzut că a deschis, în sfârșit, ochii, am respirat și eu ușurat.

Capitolul 3
Anna

Doua imagini încețoșate ale lui T.J. planau deasupra mea și am început să clipesc până când au devenit una singură. Avea tăieturi pe față, iar ochiul stâng îi era atât de umflat că nu îl putea deschide.

— Unde suntem? am întrebat. Vocea îmi era răgușită și în gură aveam gust de sare.

— Nu știu. Pe o insulă.

— Ce știi de Mick? am întrebat.

T.J. a scuturat din cap.

— Ce a mai rămas din avion s-a scufundat rapid.

— Nu-mi amintesc nimic.

— Ți-ai pierdut cunoștința în apă și, când nu am mai putut să te trezesc, am crezut că ai murit.

Îmi zvâcnea capul. Mi-am dus mâna la frunte și am tresărit de durere când am simțit cu vârful degetelor o ditamai umflătura. Ceva lipicios mi se prelingea pe față.

— Îmi curge sânge?

T.J. s-a aplecat spre mine și, trecându-și degetele prin părul meu, căuta locul de unde curgea sângele. Am țipat de durere când l-a găsit.

— Scuze, a zis el. E o tăietură adâncă. Nu mai sângerează atât de tare. A curs mult mai mult sânge când eram în apă.

Teama m-a cuprins și o simțeam cum se rostogolea ca un val, din cap până în picioare.

— Erau rechini?

— Nu știu. Nu am văzut niciunul, dar și mie mi-a fost frică de ei.

Am tras aer adânc în piept și m-am ridicat în picioare. Plaja a început să se învârtă cu mine. Mi-am pus mâinile jos, pe nisip, și mi-am adunat puterile până când mi-a trecut cea mai cruntă stare de amețeală pe care o avusesem vreodată.

— Cum am ajuns aici? am întrebat.

— Mi-am trecut brațele pe sub bretelele vestei tale de salvare și am plutit în derivă până când am văzut țărmul. Apoi te-am tras până pe nisip.

Am realizat în sfârșit ce reușise să facă. M-am uitat în larg și am tăcut câteva secunde. M-am gândit la ce s-ar îi putut întâmpla dacă mi-ar fi dat drumul sau dacă ar fi apărut rechinii sau nu am fi ajuns în dreptul insulei.

— Îți mulțumesc, T.J.

— Cu plăcere, a răspuns el, uitându-se la mine doar câteva secunde, pentru ca apoi să-și mute privirea în altă parte.

— Ești rănit? am întrebat.

— N-am nimic. Cred că m-am lovit de scaunul din față.

Am încercat să mă ridic în picioare, dar nu am reușit, fiind cuprinsă de amețeală. T.J. m-a ajutat să mă ridic din nou, și, de data asta, am reușit să rămân în picioare. Mi-am desfăcut vesta de salvare și am lăsat-o să cadă pe nisip.

M-am întors cu spatele la țărm și m-am uitat pe insulă. Arăta cu acelea din imaginile pe care le vedeam pe internet, doar că lipseau hotelurile luxoase sau vilele de vacanță. Desculță, simțeam nisipul alb, imaculat, scurgându-se printre degetele mele de la picioare precum zahărul. N-aveam nici cea mai mică idee ce se întâmplase cu sandalele mele. Am remarcat că plaja mai avea puțin și se surpa de atâția arbuști înfloriți și vegetație luxuriantă, ca să văd apoi o zonă împădurită, unde copacii creșteau aproape lipiți unul de celălalt, cu frunzele unindu-se ca un baldachin. Soarele, sus pe cer, răspândea o căldură dogoritoare. Briza oceanului nu reușea să-mi domolească temperatura în continuă creștere a corpului și broboane de transpirație începeau să mi se scurgă pe față. Hainele îmi atârnau pe pielea udă.

— Trebuie să mă așez din nou.

Stomacul îmi fierbea și am crezut că o să vărs. T.J. s-a așezat lângă mine și, când în sfârșit starea de greață mi-a trecut, i-am zis:

— Nu te îngrijora. Trebuie să fi aflat deja că ne-am prăbușit și vor trimite un avion ca să ne caute.

— Ai vreo idee pe unde suntem? a întrebat el.

— Nu prea.

Cu un deget, am început să desenez în nisip.

— Insulele sunt grupate într-un lanț alcătuit din douăzeci și șase de atoluri, de la nord la sud. Încolo ne îndreptam. Am arătat cu degetul spre unul din semnele pe care le făcusem.

Am trasat apoi cu degetul o linie în nisip spre un alt punct.

— Aici este Malé, de unde am plecat. Trebuie să fim pe undeva pe la mijlocul drumului, cred, asta dacă nu cumva curenții nu ne-au tras mai spre est sau vest. Nu știu dacă Mick a rămas pe traseu și nu știu nici dacă hidroavioanele fac vreun plan de zbor sau dacă sunt urmărite pe radar.

— Sunt sigur că mama și tata și-au ieșit din minți.

— Da.

Nu era nicio îndoială că părinții lui T.J. încercaseră să mă sune pe telefonul mobil, dar probabil că acesta zăcea acum undeva pe fundul oceanului.

Să facem oare un foc de semnalizare? Nu se presupune că asta trebuie să faci atunci când ți se pierde urma? Faci un foc ca să se știe unde ești.

Habar n-aveam cum să fac așa ceva. Tehnicile mele de supraviețuire se reduceau la ce văzusem la televizor sau la ce mai citisem prin cărți. Niciunul dintre noi nu purta ochelari, altfel am fi orientat lentilele spre soare. De unde cremene sau amnar? Nu ne mai rămânea decât frecarea, dar oare chiar funcționa să freci două bețe unul de celălalt? Poate că nu trebuia să ne preocupe cum să facem focul, cel puțin deocamdată. Aveau să ne vadă dacă

zburau la înălțime mică, iar noi rămâneam pe plajă.

Am încercat să scriem SOS. Mai întâi ne-am folosit picioarele să bătucim nisipul, dar ne-am dat seama că nu se vedea de sus. Apoi, am încercat să folosim frunze, dar briza le împrăștia până să apucăm să formăm litere. Nu existau pietre mai mari pe care să le punem peste frunze, doar pietricele și niște fragmente din ceea ce mi-am dat seama că erau corali. Toată agitația aceea nu făcea decât să mă facă să mă încing mai mult și să mă doară și mai tare capul. Am renunțat și ne-am așezat pe nisip.

Fața îmi ardea de la soare, iar picioarele lui T.J. începeau să capete o culoare roșiatică. Curând avea să nu ne mai rămână altă alegere decât să ne mutăm de pe plajă și să ne adăpostim sub un cocotier. Era plin de nuci de cocos pe jos și știam că ele conțin apă. Le-am trosnit de un copac, dar n-am reușit să le spargem.

Transpirația îmi curgea pe față. Mi-am strâns părul în coadă și l-am ridicat în vârful capului. Limba umflată și buzele uscate mă făceau să-mi fie aproape imposibil să înghit ceva.

— Mă duc să arunc o privire în jur, a zis T.J. Poate găsesc niște apă pe aici pe undeva.

N-a trecut mult timp și s-a întors lângă cocotier, ținând ceva în mână.

— Nu am văzut apă pe nicăieri, dar am găsit asta.

Era de mărimea unui grepfrut și avea pe suprafață niște umflături verzi și ghimpoase.

— Ce e asta? am întrebat eu.

— Nu știu, dar poate are apă în ea, la fel ca nucile de cocos.

T.J. a decojit fructul cu unghiile. Indiferent ce era, insectele ajunseseră înaintea noastră la el, iar T.J. l-a lăsat să cadă la pământ și apoi i-a tras un șut.

— L-am găsit sub un copac, a zis el. Mai erau multe în pom, dar nu am ajuns la ele, fiindcă sunt prea sus. Dacă te urci pe umerii mei, cred că ai putea să dai jos unul. Crezi că poți să mergi?

Am dat din cap.

— Dacă mergem încet.

Când am ajuns în dreptul copacului, T.J. m-a prins de mână și m-a ajutat să mă ridic pe umerii săi. Am un metru șaptezeci și șaizeci de kilograme. T.J. era cu cel puțin zece centimetri mai înalt decât mine și cântărea cu aproape cincisprezece kilograme mai mult, dar chiar și așa s-a clătinat puțin, încercând să-și păstreze echilibrul. M-am întins cât de mult am putut, încercând să prind fructul cu degetele. N-am reușit să-l apuc cum trebuie, așa că l-am lovit cu pumnul. După primele două lovituri nici nu s-a clintit, dar am lovit apoi mai tare și l-am făcut să zboare din copac. T.J. a-a coborât de pe umeri și l-am cules de pe jos.

— Tot nu știu ce este, a zis el, după ce i l-am dat.

— S-ar putea să fie un fruct de pâine[1].

— Adică?

— Este un fruct care se presupune că are gust de pâine.

T.J. l-a decojit, iar mirosul parfumat mi-a amintit de guava. Am împărțit fructul în două și am început să sug din el, simțind cum seva lui răcoritoare ne inunda gurile uscate. Am mestecat și am înghițit bucățile de fruct. Textura puțin elastică însemna probabil că fructul trebuia să se mai coacă, dar noi l-am mâncat și așa.

— Mie nu mi se pare că ar avea gust de pâine, a spus T.J.

— Poate are dacă este gătit.

După ce-am terminat de mâncat, m-am urcat din nou pe umerii lui T.J. și am mai dat jos două bucăți, pe care le-am devorat. Apoi, ne-am îndreptat înapoi spre cocotier, ne-am așezat și ne-am pus din nou pe așteptat.

După-amiaza târziu, pe nepusă masă, cerurile s-au deschis și a început o ploaie torențială. Am ieșit de sub cocotier, stând cu fața spre cer, cu gurile deschise, dar ploaia s-a oprit după zece minute.

— E sezonul ploios, am zis eu. Ar trebui să plouă în fiecare zi, probabil de mai multe ori pe zi.

Nu aveam nimic în care să adunăm apa, iar picăturile de ploaie pe care reușisem să le adun în gură nu mă făcuseră decât să vreau msi mult.

— Unde sunt echipele de căutare? a întrebat T.J. când soarele a apus.

Disperarea din vocea sa era pe măsura neliniștii ce mă măcina și pe mine.

— Nu știu.

Din motive pe care nu le puteam înțelege, avionul nu venise.

— Ne vor găsi mâine.

Ne-am întors pe plajă, întinzându-ne pe nisip, cu capul pe vestele de salvare. Aerul se răcorise și briza ce venea dinspre apă mă făcea să dârdâi. M-am cuprins cu brațele și m-am făcut ghem, ascultând ritmul în care valurile se spărgeau de țărmul stâncos.

Le-am auzit înainte să ne dăm seama ce erau. Bătăile de aripi au umplut văzduhul, urmate apoi de sute, poate chiar mii de siluete de lilieci. Au blocat complet orice rază de lună și m-am întrebat dacă nu cumva fuseseră atârnați pe undeva, acolo sus, când ne cățăraserăm la copacul cu fructe de pâine.

T.J. s-a ridicat în picioare.

— N-am mai văzut niciodată atâția lilieci.

I-am urmărit o vreme, după care s-au împrăștiat, plecând să vâneze în altă parte. Câteva minute mai târziu, T.J. a adormit. Eu m-am holbat la cer, fiind sigură că nimeni nu avea să ne caute după căderea întunericului. Nicio misiune de salvare întreprinsă în timpul zilei nu avea să se reia decât în zori. Mi i-am închipuit pe părinții înnebuniți ai lui T.J., așteptând să răsară soarele. Faptul că părinții mei

ar fi putut primi un asemenea telefon mi-a umplut ochii de lacrimi.

M-am gândit la sora mea, Sarah, și la o discuție pe care o avusesem cu ea cu două luni înainte. Ne întâlnirăm la cină, într-un restaurant mexican și, după ce chelnerul ne-a adus băuturile, am luat o înghițitură din paharul meu de margarita și i-am zis:

— Am acceptat postul de meditator despre care ți-am povestit. Este vorba despre copilul care a fost bolnav de cancer.

Am pus paharul jos, am pus cu lingura niște salsa pe o turtă de mălai și mi-am aruncat-o în gură.

— Cel cu care trebuie să mergi în vacanță? a întrebat ea.

— Da.

— Vei fi plecată atât de mult timp. Ce părere are John despre asta?

— John și cu mine am avut iarăși discuția despre căsătorie. De data aceasta, însă, i-am spus și că vreau un copil, am adăugat, ridicând din umeri. Am zis să risc totul sau nimic.

— Of, Anna, a zis Sarah.

Până de curând, nu mă gândisem să fac un copil. Eram cât se putea de mulțumită să fiu mătușa copiilor lui Sarah, Chloe, de doi ani, și Joe, de cinci. Dar apoi, toți pe care-i știam începuseră să-mi arunce în brațe sărmăluțe drăgălașe învelite în păturici și atunci mi-am dat seama că vreau și eu una a mea. Intensitatea febrilă a dorinței de a avea un copil, urmată de ticăitul ceasului biologic, mă luase complet prin surprindere. Mereu am crezut că dorința de a avea un copil este ceva ce te cuprinde treptat, însă într-o bună zi m-am trezit și era acolo.

— Nu mai pot, Sarah, am adăugat. Cum ar putea să se ocupe de un copil, dacă nu este în stare să-și ia un angajament precum căsnicia?

Am dat din cap.

— Unele femei fac să pară totul atât de simplu. Întâlnesc pe cineva, se îndrăgostesc, apoi se căsătoresc. Într-un an sau doi au familie. Simplu, nu-i așa? Când John și cu mine vorbim despre viitor, până și o tranzacție imobiliară este mai romantică și cu tot atâtea discuții în contradictoriu.

Am luat repede șervetul de pe masă și m-am șters la ochi.

— Îmi pare rău, Anna. Ca să fiu sinceră, nu știu cum de ai așteptat atâta timp. Șapte ani ar fi trebuit să-i ajungă lui John ca să-și dea seama ce vrea.

— Opt, Sarah. Au trecut opt ani. Am luat paharul de pe masă și l-am dat pe gât din două înghițituri.

— Ah. Am greșit un an.

Chelnerul s-a oprit lângă noi, întrebându-ne dacă mai voiam un rând de băuturi.

— Cred că poți să le aduci, i-a răspuns Sarah. Și, cum s-a terminat discuția?

— I-am spus că voi fi plecată toată vara, că am nevoie să plec ca să mă gândesc la ceea ce vreau.

— Ce a spus?

— Ceea ce spune mereu. Că mă iubește, dar că încă nu este pregătit. Întotdeauna a fost sincer, dar cred că pentru prima dată și-a dat seama că nu este o hotărâre pe care o ia doar el.

— Ai vorbit cu mama despre asta? m-a întrebat Sarah.

— Da. Mi-a spus să mă întreb dacă viața mea e mai bună cu el sau fără el.

Eram două norocoase, Sarah și cu mine. Mama noastră desăvârșise arta de a da sfaturi simple, dar în același timp practice. Nu se pronunța nici pro, nici contra și nu judeca niciodată. O anomalie părintească, dacă ar fi fost să judecăm după ce ne povesteau multe din prietenele noastre.

— Deci, care e răspunsul tău?

— Nu știu, Sarah. Îl iubesc, dar nu sunt sigură că va fi destul pentru mine.

Aveam nevoie de timp ca să mă gândesc, să fiu sigură, iar Tom și Jane Callahan îmi oferiseră ocazia perfectă ca să mă detașez. Să iau distanță la propriu, ca să pot lua o hotărâre.

— Va înțelege asta ca pe un ultimatum, a zis Sarah.

— Bineînțeles că asta se va întâmpla. Am mai luat o înghițitură din paharul cu margarita.

— Faci față foarte bine situației.

— Pentru că încă nu m-am despărțit de el, de fapt.

— Poate chiar îți va prinde bine să fii puțin singură, Anna. Îți pui gândurile în ordine și te hotărăști ce vrei să faci cu viața ta.

— Nu trebuie să stau după el, Sarah. Am destul timp să găsesc pe cineva care să vrea aceleași lucruri pe care le vreau și eu.

— Așa este.

A terminat de băut margarita și mi-a zâmbit.

— Uită-te la tine, îți iei zborul într-un loc exotic doar pentru că poți face asta.

A oftat, apoi a continuat:

— Aș vrea să pot veni cu tine. Ultima dată când am fost într-o așa-zisă vacanță a fost anul trecut, când David și cu mine l-am dus pe Joe să vadă pești tropicali la Acvariul Shedd.

Sarah se descurca de minune să fie în același timp soție, mamă și femeie de carieră. Să plece cu avionul de una singură într-un loc exotic însemna nirvana pentru ea.

Am plătit și, în timp ce ne îndreptam spre metrou, m-am gândit pentru un moment că poate doar de data aceasta viața mea era mai frumoasă. Că dacă trebuia să văd un avantaj în toată situația, acesta era faptul că, dacă aveam chef, eram liberă să-mi petrec vara pe o insulă minunată.

Până acum, planul acesta nu părea să fi funcționat prea bine.

Capul mă durea, stomacul meu scotea niște sunete îngrozitoare și niciodată nu îmi mai fusese

atât de sete. Tremurând și cu capul pe vesta de salvare, am încercat să nu mă mai gândesc la cât timp ar putea să le ia până să ne găsească.

Capitolul 4
T.J.

A doua zi

M-am trezit imediat cum s-a luminat de ziuă. Anna era încă trează și stătea pe nisip lângă mine, uitându-se în sus, spre cer. Îmi chiorăiau mațele și nu aveam deloc salivă în gură.

M-am ridicat în fund.

— Salutare. Ce-ți face capul?

— Mă doare încă, a răspuns ea.

Nici fața ei nu arăta mai bine. Obrajii umflați îi erau plini de vânătăi, iar linia părului era întărită de o crustă de sânge uscat.

Am mers spre arborele cu fructe de pâine, iar Anna s-a urcat în spatele meu și-a doborât două. Mă simțeam slăbit, nesigur pe picioare și îmi era greu să o sprijin. S-a dat jos din spatele meu și, în timp ce stăteam acolo, un fruct de pâine a căzut din copac direct la picioarele noastre. Ne-am uitat unul la celălalt.

— Cu siguranță asta ne va ușura situația, a zis ea.

Am curățat locul de fructele stricate, ca să știm data viitoare dacă trebuia să ne întoarcem acolo că le puteam mânca pe cele pe care le găseam sub pom. Am luat de pe jos fructul care căzuse și l-am decojit. Sucul avea un gust mai dulce și nici nu era atât de greu de mestecat.

Aveam nevoie disperată de ceva în care să adunăm apă și am pornit-o de-a lungul apei să căutăm cutii de conserve goale, sticle de plastic sau alte recipiente, orice era etanș și ar fi păstrat apa de ploaie. Am văzut niște resturi, care erau probabil din epava avionului, dar nimic altceva. Lipsa gunoaielor, ceva ce ar fi putut semnala prezența umană, m-a făcut să mă întreb unde naiba nimeriserăm.

Am mers spre interiorul insulei. Copacii făceau umbră, iar țânțarii roiau în jurul nostru. I-am alungat cu mâna și mi-am șters transpirația de pe frunte. Și-am văzut lacul când ne-am apropiat de un luminiș. Era mai degrabă o baltă mai mare, plină de apă murdară, dar setea mă copleșea.

— Putem bea asta? am întrebat.

Anna s-a aplecat și-a băgat mâna în apă. A plimbat-o de câteva ori și-a strâmbat din nas când a simțit mirosul.

— Nu, este stătută. Nu ar fi prudent.

Am mers în continuare, dar nu am găsit nimic în care să fi putut păstra apă, așa că ne-am întors la cocotier. Am luat una dintre nucile de cocos de pe jos și am izbit-o de trunchiul copacului și apoi am aruncat-o pentru că nu am putut să o sparg. Am tras un șut copacului și m-am lovit.

— Lua-te-ar dracu' de copac!

— Dacă aș putea sparge o nucă de cocos, am putea bea apa din ea, am mânca miezul și apoi putem folosi coaja pentru a aduna apa de ploaie în ea.

Anna nu părea să fi observat ieșirea mea nervoasă. Clătina din cap și spunea:

— Nu înțeleg de ce nu am văzut niciun avion până acum. Unde sunt?

M-am așezat pe jos lângă ea, respirând greu, în timp ce șiroaiele de transpirație mi se prelingeau pe corp.

— Nu știu.

Am rămas tăcuți o vreme, adânciți în propriile noastre gânduri. În cele din urmă, am spus:

— Crezi că ar trebui să aprindem un foc de avertizare?

— Știi cum? m-a întrebat ea.

— Nu.

Trăisem în oraș de când mă știam și puteam număra pe degetele de la o mână de câte ori fusesem în vreo tabără și tot îmi mai rămâneau

degete în plus. Mai mult, aprinsesem focurile de tabără cu bricheta.

— Tu știi?

— Nu

— Am putea încerca, am zis. Se pare că avem timp.

Tentativa mea de a face o glumă a făcut-o să zâmbească.

— Bine.

Am încercat să aprindem focul frecând două bețe timp de o oră. Anna a reușit să le încingă bine pe ale ei, cât să se ardă la degete înainte de a se lăsa păgubașă. Eu m-am descurcat ceva mai bine – mi s-a părut că zăresc niște fum – fără flacără, însă. Mă dureau brațele.

— Renunț, am spus aruncând bețele și folosindu-mi marginea tricoului ca să-mi șterg transpirația de pe față, înainte să-mi intre în ochi.

Apoi a început să plouă. Mă căzneam să prind toți stropii de ploaie pe limbă, recunoscător și pentru această infimă cantitate de apă pe care o înghițeam. Ploaia s-a oprit după câteva minute.

Cu transpirația curgând în continuare pe mine, m-am îndreptat spre malul apei, mi-am dat jos tricoul și am început să înot, îmbrăcat numai cu pantaloni scurți. Temperatura din lagună îmi amintea de încăperea de baie, dar mi-am cufundat capul sub apă și am început să simt că mă răcoresc. Anna a venit după mine, dar s-a oprit până să ajungă la apă. S-a așezat pe nisip, dându-și cu o mână părul lung de pe spate. Probabil că mustea în tricoul cu mânecă lungă și în blugi. Câteva minute mai târziu, s-a ridicat și, fără prea multă tragere de inimă, și-a dat jos tricoul. Și-a desfăcut fermoarul blugilor și i-a dat jos de pe ea și a venit spre mine, doar în sutienul negru și chiloți de aceeași culoare.

— Imaginează-ți că sunt în costum de baie, bine? a zis când a ajuns lângă mine în apă.

Era roșie la față și abia dacă mă putea privi.

— Nicio problemă.

Eram atât de uimit, că abia dacă am putut scoate cuvintele pe gură.

Avea un corp uimitor. Picioare lungi, abdomen plat. Un ansamblu chiar fain. Să o măsor din priviri ar fi trebuit să fie ultimul lucru la care să mă gândesc, dar nu era așa. Nu aș fi crezut nici că m-aș putea excita, luând în considerare cât eram de însetat și de flămând și cât de sucită era situația în care ne aflam, dar m-am înșelat. M-am îndepărtat de ea înot până când am reușit să mă controlez.

Am rămas în apă pentru multă vreme și, după ce-am ieșit, s-a întors cu spatele la mine, și a început să se îmbrace. Ne-am dus din nou la arborele cu fructe de pâine, dar nu era nimic pe jos. Anna s-a urcat pe umerii mei și, când am prins-o de coapse ca să o țin nemișcată, imaginea picioarelor ei goale mi-a trecut fulgerător prin minte.

Am doborât câteva fructe de pâine. Nu îmi era foarte foame, ceea ce era destul de ciudat, câtă vreme ar fi trebuit să fiu hămesit. Cred că nici Annei nu îi era foarte foame din moment ce n-a mâncat fructul după ce i-a băut sucul.

Când soarele a început să dispară după orizont, ne-am întins pe plajă și ne-am uitat cum liliecii puneau stăpânire pe văzduh.

— Îmi bate inima foarte tare, am spus.

— E un simptom de deshidratare, mi-a zis Anna.

— Care sunt celelalte simptome?

— Lipsa poftei de mâncare. Lipsa nevoii de a urina. Gură uscată.

— Le am pe toate.

— Și eu.

— Cât timp putem rezista fără apă?

— Trei zile. Poate mai puțin.

Am încercat să-mi amintesc când băusem ultima dată ceva. Să fi fost în aeroportul din Sri Lanka? Reușiserăm să ne umezim puțin buzele când plouase, dar nu era suficient cât să ne țină în viață.

Faptul că mi-am dat seama că nu mai aveam foarte mult timp, m-a speriat îngrozitor de tare.

— Ce spui de apa din lac?

— Nu e o idee bună.

Niciunul dintre noi nu spunea ce îi trecea prin minte. Dacă ajungea în punctul de a fi nevoiți să alegem între a bea apa din lac sau a nu bea deloc, apa din lac ar fi ieșit câștigătoare.

— Vor veni mâine, a zis ea, dar nu părea deloc convinsă.

— Sper.

— Sunt speriată, a șoptit.

— Și eu. M-am întors pe partea mea, dar a mai trecut ceva timp până am adormit.

Capitolul 5
Anna

A treia zi

Ne-am trezit și ne durea capul îngrozitor pe amândoi și ne simțeam rău. Am mâncat niște fructe de pâine și am crezut că voi da afară tot ce mâncasem, dar nu s-a întâmplat așa ceva. Cu toate că aveam foarte puțină energie, ne-am întors pe plajă și am hotărât să facem un foc. Eram sigură că într-o bună zi un avion avea să ajungă la noi și știam că focul era singura noastră șansă de a fi găsiți.

— Am greșit complet ieri, a zis T.J. M-am gândit azi-noapte înainte să adorm și mi-am amintit că am văzut la televizor o emisiune în care un tip trebuia să facă un foc. El răsucea bățul, nu freca două bețe unul de celălalt. Am o idee. Mă duc să văd dacă găsesc ce am nevoie.

Cât timp a lipsit el, am strâns tot ce am găsit care s-ar aprinde cu ușurință în cazul în care reușeam să obținem vreo scânteie. Atmosfera era extrem de umedă și singurul lucru uscat de pe toată insula aceea era interiorul gurii mele. Toate lucrurile pe care puneam mâna erau umede, dar până la urmă am dat peste niște frunze uscate sub o plantă înflorită. De asemenea, mi-am întors buzunarele pe toate fețele și am găsit un firicel de ață, pe care l-am pus la grămadă cu celelalte lucruri din pumnul meu.

T.J. s-a întors cu un vreasc și cu o bucată mică de lemn.

— Tu ai ceva scame prin buzunare? l-am întrebat.

Și-a întors și el buzunarele pe dos și a găsit ceva firicele pe care mi le-a dat.

— Mersi.

Am adunat firicelele de ață într-un ghem mic. Am adunat și niște vreascuri mici și am făcut o movilă din frunze umede și verzi, să le folosim ca să facem suficient fum.

T.J. s-a așezat pe pământ și ținea bățul în picioare, perpendicular pe bucata de lemn.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Încerc să-mi dau seama cum pot să învârt bățul ăsta.

L-am privit cu atenție un minut.

— Cred că tipul acela a folosit o bucată de sfoară. Ce bine era dacă nu-mi aruncam adidașii din picioare. Aș fi putut folosi șireturile.

A răsucit bățul înainte și înapoi cu o singură mână, însă nu a reușit să-l învârtă suficient de repede ca să obțină fricțiune. Transpirația început să i se scurgă pe față.

— E pur și simplu imposibil, a zis, trăgându-și sufletul pentru câteva minute.

Mult mai hotărât ca înainte, folosindu-și amândouă mâinile, a început să-și frece palmele ținând bățul între ele. Așa se învârtea mult mai repede și ritmic. După douăzeci de minute, bățul care se învârtea a făcut ceva fum negru în adâncitura pe care el reușise să o facă în bucata de lemn.

— A, uite! a zis T.J. când în aer s-a împrăștiat o pală străvezie de fum.

Imediat a ieșit mult mai mult fum. Transpirația îi intra în ochi, dar T.J. răsucea bățul fără să se oprească.

— Îmi trebuie grămăjoara.

M-am așezat lângă el și mi-am ținut respirația în timp ce el sufla peste adâncitura din lemn. A scormonit ușor cu bățul cenușa, și a mutat-o pe grămăjoara de frunze uscate și scame. Apoi a ridicat grămăjoara în fața gurii suflând ușor până când o flacără s-a aprins în mâinile lui.

A lăsat-o brusc să cadă la pământ.

— Dumnezeule! am zis. Ai reușit!

Am îngrămădit deasupra bucăți mici de lemn uscat. Focul se întețea rapid și am putut folosi bețele pe care le adunasem. Grăbiți, am încercat să mai găsim câteva și ne agitam într-un du-te-vino cu brațele încărcate, când a început să plouă din senin. În câteva secunde, focul s-a transformat într-o grămadă mocirloasă de lemn carbonizat.

Ne uitam perplecși la ceea ce mai rămăsese din foc. Îmi venea să plâng. T.J. s-a prăbușit în genunchi pe nisip. M-am așezat lângă el și ne-am ridicat capetele spre cer ca să prindem pe vârful limbii picăturile de ploaie. A plouat mult timp și măcar ceva din ploaia aceea mi-a alunecat pe gât în jos, dar nu puteam să mă gândesc decât la cantitatea de apă care îmbiba nisipul de lângă noi.

Nu știam ce să îi spun. Când ploaia s-a oprit, ne-am întins sub cocotier, fără să scoatem o vorbă. Nu puteam face un alt foc imediat deoarece totul era atât de umed, așa că am ațipit, letargici și deznădăjduiți.

Când ne-am trezit târziu spre după-masă, niciunul dintre noi nu voia să mănânce fructe de pâine. T.J. nu avea energie să mai facă un foc și fără un oarecare adăpost, nu am putea oricum să-l păstrăm aprins. Inima îmi bubuia în piept și simțeam furnicături în mâni și în picioare.

Când T.J. s-a ridicat și a plecat de lângă mine, am plecat cu el. Știam unde se ducea, dar nu puteam să-i spun să se oprească.

Când am ajuns lângă baltă, am îngenunchiat la marginea ei, am luat puțină apă în căușul palmelor și am dus-o în dreptul gurii. Avea un gust oribil, era foarte caldă și ușor sărată, dar cu toate acestea îmi venea să beau încontinuu. T.J. a îngenuncheat lângă mine și a băut direct din baltă. Odată ce-am început să bem, nu ne mai puteam opri. După ce-am băut cât am putut, ne-am prăbușit pe mal și am simțit că îmi venea să vomit toată apa, dar am reușit să mă controlez. Țânțarii roiau în jurul nostru și am început să-i alung cu mâinile.

Ne-am dus agale înapoi pe plajă. Se făcuse aproape întuneric când am ajuns, așa că ne-am întins amândoi unul lângă celălalt pe nisip, cu capetele sprijinite de vestele de salvare. Credeam că totul avea să fie bine. Mai câștigaserăm puțin timp. Mai mult ca sigur aveau să vină a doua zi.

— Îmi pare rău de foc, T.J. Te-ai străduit atât de mult și ai făcut un lucru grozav. N-aș fi fost niciodată în stare să-mi dau seama cum să fac așa ceva.

— Mersi, Anna.

Am adormit, dar m-am trezit puțin mai târziu. Cerul era întunecat și am bănuit că trebuia să fie miezul nopții. Aveam crampe la stomac. Le-am ignorat și m-am întors pe o parte. O nouă crampă mă chinuia din nou, de data aceasta mai intens. M-am ridicat și am gemut de durere. Fruntea mi se umplea de broboane de transpirație.

T.J. s-a trezit.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă doare stomacul.

Mă rugam ca durerea să se oprească, dar mă chinuia și mai tare și știam ce avea să se întâmple în continuare.

— Nu veni după mine, i-am spus.

Împleticindu-mă, m-am dus spre tufișuri și abia ce am apucat să-mi dau jos blugii și chiloții, că tot ce aveam în mine s-a curățat cu violență. După ce n-a mai rămas nimic, m-am prăvălit, zvârcolindu-mă, la pământ, în timp ce crampele continuau să mă copleșească în valuri. Eram plină de transpirație și durerea se răspândea de la stomac, în jos, în fiecare picior. Am rămas nemișcată mult timp, speriată că orice mișcare ar fi putut crea și mai multă durere. Țânțarii îmi bâzâiau în dreptul feței.

Apoi au venit șobolanii.

Unde mă uitam, nu vedeam decât perechi de ochi strălucitori, pândind în întuneric. Unul a trecut în fugă peste piciorul meu și am țipat. Abia

ținându-mă pe picioare, m-am ridicat, am tras urgent pe mine blugii și chiloții, dar mișcarea mi-a provocat o durere cumplită și m-am prăbușit din nou la pământ. Credeam că eram pe moarte, că indiferent ce contaminase apa din baltă, nu era ceva căruia îi puteai supraviețui. Am rămas nemișcată. Sfârșită și slăbită, fără să am habar pe unde era T.J., mi-am pierdut cunoștința.

M-a trezit un sunet bâzâitor. Țânțari. Soarele răsărise și majoritatea gângăniilor și a șobolanilor dispăruse. Cu mult efort mi-am ridicat capul în timp ce rămăsesem întinsă pe o parte, cu genunchii aduși la piept.

Se auzea un avion.

M-am ridicat în patru labe și m-am târât spre plajă, țipând după T.J. M-am ridicat în picioare și m-am împleticit spre malul apei, încercând cu ultimele puteri să-mi ridic mâinile și să le flutur în aer. Nu puteam să văd avionul, dar îl auzeam cum se îndepărta tot mai mult.

Ne caută. Se vor întoarce imediat.

Avionul s-a auzit tot mai slab până nu s-a mai auzit deloc. Genunchii mi s-au îndoit, m-am prăbușit în nisip și am început să plâng până am rămas fără aer. M-am întins într-o parte, bocind tot mai stins, holbându-mă fără vlagă la întinderea de apă.

Habar nu aveam pentru câtă vreme stătusem așa, dar când m-am uitat, l-am văzut pe T.J. lângă mine.

— A trecut un avion, am spus.

— Am auzit. Nu m-am putut mișca.

— Vor veni înapoi.

Dar nu s-au mai întors.

Am plâns mult în ziua aceea. T.J. n-a scos un sunet. A rămas cu ochii închiși și nu eram sigură dacă dormea sau dacă era prea slăbit ca să vorbească. N-am mai făcut niciun foc și nici n-am mai mâncat vreun fruct de pâine. Niciunul dintre

noi nu s-a mișcat de sub cocotier, decât când a început să plouă.

Nu am vrut să fiu lângă pădure când s-a înnoptat, așa că ne-am mutat înapoi pe plajă. Cum stăteam întinsă lângă T.J., nu mă gândeam decât la un singur lucru. Dacă nu mai venea niciun avion sau dacă nu găseam o soluție să păstrăm apa de ploaie, și eu și T.J. aveam să murim. Am închis ochii tot pe apucate în noaptea aceea și, când în cele din urmă am reușit să cad într-un somn adânc, m-am trezit strigând deoarece visasem că un șobolan îmi rodea piciorul.

Capitolul 6
T.J.

A patra zi

Când soarele a răsărit din nou, abia dacă eram în stare să-mi ridic capul de pe nisip. Două perne de scaun de avion fuseseră aduse de ape la mal în timpul nopții și ceva de culoare albastră de lângă ele îmi atrăgea atenția. M-am rostogolit spre Anna și am zgâlțâit-o ca să o trezesc. M-a privit cu ochii duși în fundul capului, iar buzele îi crăpaseră și sângerau.

— Ce e aia? am arătat cu degetul spre acel lucru de culoare albastră, dar efortul să-mi țin brațul ridicat era prea mare, așa că l-am lăsat să cadă înapoi pe nisip.

— Unde?

— Acolo. Lângă pernele de scaun.

— Nu știu, a răspuns ea.

Mi-am ridicat capul și mi-am ferit ochii de strălucirea soarelui. Mi se părea cunoscut și brusc mi-am dat seama ce era. E rucsacul meu. *Anna, e rucsacul meu.*

M-am ridicat în picioarele șubrede, am mers până la mal și l-am apucat cu toată puterea. Când m-am întors, m-am așezat în genunchi lângă Anna, am deschis rucsacul și am scos din el sticla de apă pe care mi-o dăduse în aeroportul din Malé.

Ea s-a ridicat.

— Dumnezeule!

Am răsucit capacul și ne-am dat sticla pe rând, unul celuilalt, atenți să nu bem prea repede. Avea aproape un litru și am băut-o pe toată, dar nu ne domolisem nici pe departe setea.

Anna a ridicat sticla goală.

— Dacă folosim o frunză pe post de jgheab, putem să adunăm în ea apa de ploaie.

Fremătători și slăbiți, ne-am îndreptat spre arborele cu fructe de pâine și-am smuls o frunză mare de pe crengile joase. Anna a rupt-o până a ajuns la mărimea potrivită și a-ndesat-o la gura sticlei goale, făcând deschizătura cât a putut de largă. Pe jos erau patru fructe de pâine, pe care le-am cărat cu noi până la țărm și le-am mâncat.

Am răsturnat pe jos tot ce aveam în rucsac. Șapca mea cu Chicago Bulls era leoarcă, dar mi-am așezat-o pe cap. Mai aveam o bluză gri cu glugă, două tricouri, două perechi de pantaloni scurți, blugi, chiloți și șosete, o periuță de dinți, pastă de dinți și CD-playerul. Am ridicat periuța și pasta de dinți. Aveam în gură un gust pe care nici măcar cuvintele nu l-ar fi putut descrie. Am desfăcut capacul de la tub, am stors niște pastă pe periuța mea de dinți și am întins-o Annei.

— Poți folosi periuța mea, dacă nu te deranjează.

A zâmbit.

— Nu mă deranjează, T.J. Dar spală-te tu mai întâi. E periuța ta.

M-am spălat pe dinți, apoi am clătit periuța în apa oceanului și i-am întins-o. Și-a pus și ea pastă de dinți și a început să se spele. După ce-a terminat, a clătit-o și mi-a dat-o înapoi.

— Mersi.

Apoi am așteptat să plouă și după aceea ne-am uitat cum se umplea sticla de apă. I-am întins-o Annei; a băut jumătate din ea, apoi mi-a înapoiat-o. După ce am terminat-o, am pus din nou frunza la gura sticlei, iar ploaia a umplut-o iarăși. Am băut-o și pe aceea. Aveam nevoie de mai mult, mult mai mult, dar am început să-mi spun că poate nu aveam să murim totuși.

Știam cum puteam aduna apa, aveam fructul de pâine și știam că putem aprinde focul. Mai aveam nevoie de un adăpost, fiindcă fără așa ceva, focul nostru nu avea să rămână niciodată aprins.

Anna voia să construim adăpostul pe plajă, deoarece șobolanii o scoteau din minți. Am rupt două crengi în formă de Y și le-am înfipt adânc în nisip, punând între ele cel mai lung băț pe care îl găsisem, și am făcut un amărât de acoperiș, proptindu-l cu mai multe crengi de o parte și de alta. Am întins pe jos frunze de arbore de fructe de pâine, mai puțin într-un loc în formă de cerc, unde aveam să facem focul. Anna a cules niște pietricele, ca să facă un cerc de jur împrejur. Avea să fie cam mult fum înăuntru, dar măcar ținea țânțarii la distanță.

Însă am luat decizia să așteptăm și să facem un alt foc doar a doua zi dimineață. Acum că aveam un adăpost, puteam aduna lemne și să le punem sub acoperișul înclinat, ca să se usuce.

A plouat din nou și ne-am umplut sticla de încă trei ori. Nu mai gustasem ceva atât de bun în viața mea.

Când soarele a apus, am luat cu noi înăuntru pernele de scaun, vestele de salvare și rucsacul.

— Noapte bună, T.J., a zis Anna, lăsându-și capul pe una dintre perne, despărțită de mine de locul pentru foc.

— Noapte bună, Anna.

Capitolul 7
Anna

A cincea zi

Am deschis ochii. Lumina soarelui se strecura printre crăpăturile adăpostului. Presiunea din vezică, ceva ce nu mai simțisem de ceva vreme, m-a derutat puțin, dar apoi am zâmbit.

Trebuie să fac pipi.

Am ieșit de sub adăpost fără să îl trezesc pe T.J. și am intrat în tufișuri. M-am ghemuit după un copac, strâmbând din nas la mirosul puternic de amoniac al urinei mele. Când am tras înapoi pe mine pantalonii, m-am crispat când mi-am dat seama că eram udă între picioare.

T.J. era treaz și stătea lângă adăpost când m-am întors.

— Unde ai fost? m-a întrebat.

Am rânjit și i-am răspuns.

— La pipi.

Am bătut amândoi palma.

— Și eu trebuie să fac.

Când s-a întors, am mers la arborele de fructe de pâine și am cules cele trei bucăți care zăceau pe jos. Ne-am așezat și-am început să mâncăm.

— Lasă-mă să mă uit la capul tău, a zis T.J.

M-am aplecat spre el și T.J. și-a trecut degetele prin părul meu, până a găsit tăietura.

— E mai bine. Totuși, ar fi fost bine să fie cusută. Nu văd sânge uscat, dar părul tău e închis la culoare, așa că e greu de zis. Arătă apoi spre obrazul meu. Vânătăile se văd tot mai puțin. Cea de acolo se face deja galbenă.

Și T.J. arăta mai bine. Ochiul lui nu mai era umflat, permițându-i să vadă, și tăieturile i se vindecau frumos. Trecuse prin toate mai bine decât mine datorită centurii de siguranță. Pe fața lui, chipeșă, dar care încă păstra trăsături de copil, nu

vor rămâne urme permanente de la accident. Nu știam dacă puteam spune și eu același lucru, dar nu mă preocupa asta în momentul acela.

După ce am mâncat, T.J. a făcut un foc nou.

— Uimitor, băiete de la oraș, i-am zis, strângându-l de umăr.

A zâmbit, punând pe foc niște bucăți mici de lemn, stârnind pălălaia, evident mândru de el. Și-a șters transpirația care îi picurase în ochi și a răspuns:

— Mersi.

— Arată-mi mâinile.

A întins mâinile, cu palmele în sus. Pielea jupuită și îngroșată era plină de bășici și s-a strâmbat de durere când i le-am atins.

— Sunt sigură că doare.

— Așa este, a recunoscut el.

Focul umplea adăpostul de fum, dar măcar nu avea să se stingă când ploua. În cazul în care auzeam vreun avion, am fi doborât rapid acoperișul și am fi aruncat frunzele pe foc, ca să facem fum.

Nu stătusem niciodată atât de mult fără să fac duș și miroseam îngrozitor.

— Vreau să merg să mă spăl, am zis. Trebuie să rămâi aici, bine?

A dat din cap și mi-a întins un tricou cu mânecă scurtă din rucsacul lui.

— Nu vrei să-l iei pe tine în locul bluzei tale cu mânecă lungă?

— Ba da. Mersi.

Tricoul avea să-mi vină mai degrabă ca o rochie, dar nu-mi păsa.

— Ți-aș da niște pantaloni scurți, dar sigur sunt prea mari.

— E în regulă, i-am zis. Tricoul e foarte bun.

Am mers pe malul apei, oprindu-mă să mă dezbrac doar când nu se mai vedeau nici T.J., nici adăpostul. Mi-am îndreptat privirea spre cerul albastru, senin.

Acum ar fi un moment extraordinar să treacă un avion pe aici. Mai mult ca sigur cineva va observa femeia goală de pe plajă.

Am înaintat cu greu prin apă până în lagună, împrăștiind peștii. Arsurile solare de pe palme și de pe picioare erau tot mai puțin intense și deveniseră maronii, ceea ce contrasta cu pielea albă de pe brațe și de pe coapse. Părul îmi atârna pe umeri, încâlcit de parcă își făcuseră păsările cuib în capul meu.

M-am spălat pe tot corpul, apoi mi-am recuperat hainele de pe mal și le-am clătit în ocean. M-am pieptănat cu degetele și aș fi dat orice pentru un elastic de păr.

Simțindu-mă puțin mai curată în momentul în care am ieșit din apă, mi-am pus sutienul și chiloții uzi și am tras peste cap tricoul lui T.J. Îmi venea până la mijlocul coapselor, așa că nu m-am mai deranjat să iau pe mine blugii.

— Știu că nu am pantaloni pe mine, am explicat când am revenit la adăpost. Dar m-am încins și vreau să-i las să se usuce.

— Nicio problemă, Anna.

— Mi-aș dori să avem ceva cu care să prindem pește. Sunt o groază în lagună.

Am început să salivez și stomacul mi-a chiorăit.

— Am putea încerca să-i străpungem cu o țepușă. După ce mă spăl, putem să căutăm niște bețe mai lungi. Oricum, și lemnele de foc se împuținează.

T.J. s-a întors la adăpost cinci minute mai târziu, cu părul ud și îmbrăcat în haine curate. Brațele sale ascundeau ceva mare, voluminos.

— Uite ce am găsit în apă.

— Ce e aia?

A lăsat obiectul jos, răsucindu-l ca să pot citi ce scria pe o parte.

— Este pluta de salvare din avion, am constatat eu, așezându-mă în genunchi lângă ea. Îmi

amintesc că am văzut-o când căutam vestele de salvare.

Am deschis containerul și am tras barca din el. Cu o smucitură, am deschis geanta impermeabilă care era atașată de ea și am scos de acolo hârtia pe care era descris conținutul. Am început să citesc cu voce tare:

Acoperișul plutei pneumatice, din cutia cu accesorii, are două uși care se rulează și un colector de apă de ploaie deasupra. Pachetele făcute la comandă conțin și emițătoare radio și locatoare de urgență.

Simțeam cum începeam să prind aripi.

— T.J., unde este cutia cu accesorii?

T.J. a scotocit în container și a mai scos un sac impermeabil. Mâinile îmi tremurau în timp ce desfăceau înfrigurate plasticul și, cum am reușit să fac în plastic o gaură suficient de mare, i-am răsturnat tot conținutul în nisip. Am răscolit cu febrilitate lucrurile, ciocnindu-ne mâinile în timp ce ne uitam cu atenție la fiecare obiect în parte.

Dar n-am găsit nimic ce ne-ar fi putut aduce salvarea.

Niciun locator de urgență. Niciun emițător radio, telefon prin satelit sau transmițător.

Speranțele ni se năruiră.

— Presupun că nu li s-a părut necesar să facă un pachet la comandă.

T.J. a clătinat ușor din cap.

M-am gândit la ce s-ar fi putut întâmpla dacă am fi găsit un locator de urgență.

Doar îl pornești și aștepți să vină după tine?

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am clipit ca să le opresc să mi se verse pe obraz și am început să fac inventarul containerului cu accesorii: cuțit, trusă de prim-ajutor, prelată, două pături, frânghie și două cutii pliabile, din plastic, de două kilograme.

Am deschis trusa de prim-ajutor: Paracetamol, Benadryl, unguent cu antibiotic, cremă cu

cortizon, plasturi și Imodium.

— Lasă-mă să mă uit la mâinile tale, i-am spus lui T.J.

Și-a întins mâinile, iar eu i-am pus peste bășici unguent cu antibiotic și plasturi.

— Mersi.

Am luat sticla de Benadryl.

— Asta poate salva vieți.

— Cum așa?

— Oprește reacțiile alergice.

— Dar aceea de acolo? a întrebat T.J., arătând cu degetul spre o sticlă albă.

L-am privit scurt, apoi m-am uitat în altă parte.

— Acela este Imodium. E pentru diaree.

A pufnit când m-a auzit.

Barca de salvare se umfla cu dioxidul de carbon dintr-un bidon. După ce-am apăsat pe buton, a trebuit să ne ferim rapid, atât de repede se umplea cu gaz.

I-am atașat acoperișul și colectorul de apă. Pluta de salvare semăna acum cu una dintre acele căsuțe gonflabile în care țopăiau cu atâta plăcere nepoata și nepotul meu, dar nu era nici pe departe la fel de înaltă.

— Asta ar trebui să poată ține cam unsprezece litri de apă, am spus în timp ce arătam spre colectorul de apă.

Dornică să mai beau apă, am început să sper că ploaia de după-masă va veni mai curând.

Niște clapete din nailon lipite cu scai atârnau de o parte și de alta a bărcii. Dacă le lăsam ridicate în timpul zilei, aerul și lumina intrau cu ușurință. Ușile care se rulau formau o mică deschizătură.

Am împins barca de salvare lângă adăpost și am mai pus niște lemne pe foc înainte să mergem spre cocotier. T.J. a curățat de coajă o nucă de cocos. O desfăcuse înfigând în ea lama unui cuțit, lovind apoi mânerul cu pumnul. Am adunat apa care începuse să se scurgă într-unul dintre bidoanele de plastic.

— Am crezut că e mai dulce, a zis T.J. după ce a luat o înghițitură.

— Și eu.

Era puțin amară, dar nu era rea la gust.

T.J. a scobit miezul cu cuțitul. Moartă de foame, îmi venea să mănânc toate bucățile de cocos de pe jos. Am împărțit cinci nuci până a dispărut senzația dureroasă de foame. T.J. a mai mâncat una, iar eu m-am crucit de câtă mâncare avea nevoie un adolescent de șaisprezece ani ca să se sature.

Ploaia a început să cadă o oră mai târziu. Și eu și T.J. ne-am murat bine și am început să chiuim în timp ce priveam cum se umpleau toate bidoanele cu vârf. Recunoscătoare pentru deplina abundență, am băut până m-am umflat și apa îmi clipocea în stomac când mă mișcăm.

Într-o oră am făcut din nou pipi. Am sărbătorit mâncând încă o nucă de cocos și două fructe de pâine.

— Îmi place mai mult nuca de cocos decât fructul de pâine, am spus.

— Și mie. Deși, acum că avem foc, putem să o prăjim să vedem dacă nu e mai bună la gust.

În timp ce adunam mai multe lemne pentru foc, am găsit niște bețe lungi cu care puteam prinde pești. Am aruncat prelata găsită în container peste acoperișul adăpostului, legând-o acolo cu frânghia, pentru o mai bună protecție contra ploii.

T.J. a făcut cinci crestături pe trunchiul unui copac. Niciunul dintre noi n-a mai pomenit de vreun avion.

La culcare, am făcut focul cât s-a putut de mare, fără să ardem acoperișul. T.J. s-a strecurat în barca de salvare. M-am târât și eu după el, îmbrăcată în tricoul de la el pe post de cămașă de noapte. Am rulat în jos ușa după mine. Cel puțin eram mai protejați împotriva țânțarilor.

Am coborât clapetele din nailon și le-am prins cu găicile din scai. Am întins pe jos păturile și ne-am odihnit capetele pe pernele de scaun ale

avionului. Păturile erau aspre, dar țineau de cald după ce apunea soarele și afară se răcea. Pernele de scaun erau subțiri și miroseau a mucegai, dar erau mult mai confortabile decât dormitul pe jos.

— E grozav, a zis T.J.

— Știu.

Spațiul era mai mic decât un pat dublu și faptul că împărțeam cu T.J. pluta de salvare nu lăsa decât câțiva centimetri între noi. Eram prea obosită ca să-mi mai pese.

— Noapte bună, T.J.

— Noapte bună, Anna. După voce era deja somnoros și, după ce s-a întors pe o parte, a și adormit.

Câteva secunde mai târziu, am adormit și eu.

M-am trezit în mijlocul nopții să verific focul. Rămăsese doar jăraticul, așa că am mai pus câteva lemne în foc și am scormonit puțin cu un băț, făcând în jur numai scântei. Când focul s-a aprins din nou, m-am dus înapoi la culcare.

T.J. s-a trezit când m-am așezat lângă el.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

— Nimic. Am mai pus lemne pe foc. Culcă-te la loc.

Am închis ochii și am dormit până la răsăritul soarelui.

Capitolul 8
T.J.

M-am trezit cu ditamai erecția.

E ceva normal, nu pot să controlez asta. Acum că tot nu dădusem ortul popii, corpul meu se hotărâse să dea verde tuturor sistemelor. Faptul că dormeam atât de aproape de o fată, mai ales de una care arăta ca Anna, nu putea fi decât o garanție că aveam să am o erecție.

Stătea pe o parte, cu fața spre mine, încă adormită. Tăieturile de pe fața ei se vindecau și; din fericire pentru ea, niciuna dintre ele nu părea să fie suficient de adâncă încât să lase urme. Dăduse la o parte în somn pătura de pe ea și am început să-i studiez picioarele, lucru nu foarte înțelept ținând cont de ceea ce se întâmpla în pantalonii mei. Dacă ar fi deschis ochii, m-ar fi surprins holbându-mă la ea, așa că m-am târât afară din pluta de salvare și m-am gândit la probleme de geometrie până m-am calmat.

Anna s-a trezit după zece minute. Am mâncat cocos și fructe de pâine la micul dejun, apoi m-am spălat pe dinți și m-am clătit cu apă de ploaie.

— Ține, i-am zis, întinzându-i periuța și pasta de dinți.

— Mersi.

A stors niște pastă și s-a spălat și ea pe dinți.

— Poate azi mai trece un avion, am zis.

— Poate, a răspuns Anna, dar fără să se uite la mine.

— Vreau să mă uit mai atent în zonă. Să văd ce mai e pe aici.

— Va trebui să fim atenți, a zis ea. Nu avem încălțări.

I-am dat o pereche din șosetele mele ca să nu fie complet desculță. M-am pitit după adăpost și mi-am luat blugii, ca să-mi protejez picioarele de țânțari, și am intrat în pădure.

Am simțit cum aerul umed îmi intră în piele. Am trecut printr-un roi de insecte bâzâitoare, ținând gura închisă și îndepărtându-i cu mâna. Înaintam tot mai adânc în insulă și mirosul de plante putregăite era tot mai intens. Frunzele de deasupra capului blocau aproape toată lumina soarelui și singurele sunete care se auzeau erau pocnetul crengilor și răsuflarea noastră când trăgeam în piept aerul greu. Transpirația îmi făcuse hainele leoarcă. Mergeam în continuare fără să scoatem un cuvânt, iar eu mă întrebam cât va mai dura să trecem de copaci și să ieșim în partea cealaltă.

Am ajuns cincisprezece minute mai târziu. Anna pășea încet în urma mea, așa că eu am zărit-o primul. M-am oprit brusc și m-am întors spre ea, făcându-i semn să se grăbească.

M-a ajuns din urmă și a șoptit:

— Ce e aia?

— Nu știu.

O cocioabă din lemn, aproximativ de mărimea unei case mobile pe un nivel, se afla la cincisprezece metri de noi. Poate mai locuia cineva pe insulă. Cineva care nu se deranjase să se prezinte. Ne-am apropiat cu băgare de seamă. Ușa de la intrare s-a deschis atârnând în niște balamale ruginite și ne-am uitat înăuntru.

— E cineva? a întrebat Anna.

N-a răspuns nimeni, așa că i-am trecut pragul și ne-am oprit pe podeaua din lemn. Mai era o ușă în cealaltă parte a încăperii, fără ferestre, dar era închisă. Nu era deloc mobilier. Am mișcat ușor un maldăr de pături și am sărit ca arși când s-au împrăștiat gângăniile.

După ce ochii mi s-au obișnuit cu lumina slabă am observat că pe podea era o trusă de metal pentru unelte. M-am aplecat și am deschis-o. Înăuntru am văzut un ciocan, mai multe pachete de cuie și șuruburi, o ruletă, un patent și un fierăstrău

de mână. Anna a găsit niște haine. A ridicat o cămașă cu o mânecă lipsă.

— M-am gândit că ne-ar fi fost de folos, dar nu face nimic, a zis strâmbându-se.

Am deschis ușa spre o a doua încăpere și am intrat tiptil. Pungi goale de chipsuri și resturi de hârtii de la batoane de ciocolată zăceau împrăștiate pe podea. Mai era acolo un bidon de plastic cu gură largă ce zăcea lângă toate astea. L-am ridicat și m-am uitat înăuntru. Gol. Probabil că persoana care locuise acolo îl folosise ca să adune apă. Poate dacă am fi explorat insula mai amănunțit de la început, să fi mers mai mult și să fi găsit mai devreme cocioaba, nu am mai fi fost nevoiți să bem apa din baltă. Poate am fi fost pe plajă când avionul zburase pe deasupra noastră.

Anna a privit bidonul de plastic din mâna mea. Cred că se gândise la același lucru, fiindcă a zis:

— Ce a fost, a fost, T.J. nu putem da timpul înapoi.

Un sac de dormit mucegăit era mototolit pe podea. În colț, sprijinită de perete, era o cutie. Am desfăcut clapetele de metal și am deschis capacul. Înăuntru era o chitară acustică în stare bună.

— Asta da surpriză, a zis Anna.

— Crezi că a locuit cineva aici?

— Așa pare.

— Oare ce făceau?

— În afară de faptul că îl imitau pe Jimmy Buffet[2]?

Anna a dat din cap.

— Habar n-am. Însă indiferent cine o fi, e clar că nu a mai dat pe acasă de ceva vreme.

— Astea nu sunt bucăți de lemne, am zis eu. Se vede că au fost tăiate la un gater. Nu știu cum a ajuns aici, cu un vapor sau cu un avion, presupun, dar tipul ăsta a luat totul în serios. Deci, unde să fi plecat?

— T.J.! a exclamat Anna, făcând ochii mari. Poate se întoarce.

— Sper.

Am așezat chitara înapoi în cutie și i-am dat-o ei. Eu am luat trusa de scule și-am pornit-o la pas înapoi, spre plajă.

La prânz, Anna a pus niște fructe de pâine la copt pe o piatră plată, lângă foc, iar eu am spart niște nuci de cocos. Am mâncat totul, dar nu simțeam gustul de pâine al fructelor, apoi ne-am dres cu niște apă de cocos. Căldura focului, plus o temperatură ce probabil se ridica la treizeci și două de grade făcea aproape imposibil să stai prea mult sub adăpost. Stropii de transpirație alunecau pe fața încinsă a Annei, iar părul i se lipise de gât.

— Vrei să intrăm în apă?

Am regretat aceste cuvinte în secunda în care mi-au ieșit pe gură. Se va gândi probabil că nu vreau decât să o fac să se dezbrace din nou în fața mea.

A ezitat, dar a încuviințat:

— Da. Simt că iau foc.

Ne-am îndreptat spre țărm. Nu apucasem să mă schimb în pantalonii scurți, așa că mi-am dat jos șosetele, tricoul, și, la final, blugii. Aveam pe mine boxeri gri.

— Gândește-te că sunt în costum de baie, i-am zis Annei.

A aruncat o privire spre chiloții mei și a schițat un zâmbet.

— Bine.

Am așteptat-o în lagună, încercând să nu mă holbez la ea în timp ce se dezbrăca. Dacă tot era suficient de îndrăzneață încât să se dezbrace în fața mea, asta nu însemna că eu trebuia să fiu un nesimțit.

M-am excitat din nou, totuși, și speram ca ea să nu observe asta.

Pentru puțină vreme, am înotat și, după ce-am ieșit din apă, ne-am îmbrăcat, așezându-ne apoi pe nisip. Anna scruta cerut.

— Eram mai mult ca sigură că avionul va mai face o încercare.

După ce ne-am întors la adăpost, am mai aruncat niște lemne pe foc. Anna a luat una dintre păturile din pluta de salvare, a întins-o pe jos și s-a așezat. Eu am pus mâna pe chitară și m-am așezat lângă ea.

— Știi să cânți? m-a întrebat.

— Nu. Adică, un prieten m-a învățat ceva dintr-un cântec. Am ciupit coardele și apoi am cântat notele de început de la *Wish You Were Here.* Anna a zâmbit.

— Pink Floyd.

— Îți place Pink Floyd?

A clătinat din cap.

— Îmi place la nebunie cântecul acesta.

— Serios? Grozav. N-aș fi zis.

— De ce? Ce muzică crezi tu că ascult?

— Nu știu. Mariah Carey?

— Nu, îmi plac piesele mai vechi.

A ezitat apoi, ridicând din umeri.

— Ce pot să zic? M-am născut în ’71.

I-am calculat vârsta.

— Ai treizeci de ani?

— Da.

— Credeam că ai douăzeci și patru sau douăzeci și cinci.

— Nu.

— Nu te porți ca și cum ai avea treizeci.

A clătinat din cap și a râs ușor.

— Nu știu dacă asta e de bine sau de rău.

— Vreau doar să spun că mi-e ușor să discut cu tine. Mi-a răspuns cu un zâmbet.

Am mai zdrăngănit la chitară, cântând aceeași secvență muzicală de la Pink Floyd, dar a trebuit să mă opresc deoarece mă dureau rănile și bășicile de pe mâini.

— Dacă am găsi ceva ce am putea folosi pe post de cârlig, aș putea transforma chestia asta într-o

undiță, am zis eu. Coarda de chitară ar putea fi un fir de pescuit chiar bun.

M-am gândit că aș putea folosi un cui din trusa de scule, dar peștii nu erau foarte mari, așa că aveam nevoie de ceva mai mic și mai ușor.

Mai târziu, când ne pregăteam de culcare, mi-a zis:

— Sper că a meritat să rămâi la acea petrecere și să nu pleci cu ai tăi.

— Nu a fost petrecere. Așa le-am spus alor mei.

— Dar ce a fost?

— Părinții lui Ben erau plecați din oraș. Vărul lui tocmai venise de la facultate în vacanță și trebuia să apară cu prietena. Ea trebuia să aducă două prietene de-ale ei. Ben era mai mult ca sigur că va avea succes cu una dintre ele. Am pus pariu cu el pe douăzeci de dolari că nu se va întâmpla așa ceva.

Nu i-am spus Annei că îmi făcusem și eu planurile mele.

— Și? A avut succes?

— Nu au venit. Am stat toată noaptea și am băut și ne-am jucat jocuri video. După două zile m-am urcat în avion cu tine.

— Uau, T.J. Îmi pare rău.

— Mda.

Am așteptat un minut, apoi am întrebat:

— Cine era tipul acela de la aeroport?

— John, iubitul meu.

Mi-am amintit cum a sărutat-o. Parcă voia să-i bage limba pe gât.

— Cred că ți-e dor de el.

Nu mi-a răspuns imediat, dar până la urmă a zis:

— Nu atât de mult cât poate ar trebui.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. E complicat.

M-am întors pe o parte și mi-am împins perna de scaun sub cap.

— Anna, de ce crezi că nu a mai venit avionul?

— Nu știu, a răspuns.

Dar eram sigur că știa.

— Ne cred morți, nu-i așa?

— Sper că nu. Fiindcă dacă e așa, se vor opri din căutări.

Capitolul 9
Anna

În dimineața următoare T.J. a folosit cuțitul ca să cioplească vârfurile a două bețe lungi.

— Pregătită să le înfigi în niște pește? m-a întrebat.

— Categoric.

Ajunși pe malul apei, T.J. a îngenuncheat și a ridicat ceva de pe jos.

— Cred că e al tău, a zis, întinzându-mi un balerin bleumarin.

— Așa e, am confirmat, uitându-mă în larg. Poate îl aduce apa și pe celălalt.

Am înaintat în apa din lagună până la șold. Căldura nu era chiar atât de insuportabilă dimineața, așa că aveam pe mine tricoul lui T.J., nu doar sutienul și chiloții. Marginea tricoului s-a îmbibat cu apă ca un burete, lipindu-mi-se de coapse. Am încercat aproape o oră, fără succes, să prindem vreun pește cu sulițele. Mici și rapizi cum erau, se împrăștiau imediat ce făceam o mișcare.

— Crezi că am avea mai mult noroc dacă am merge mai în larg? l-am întrebat.

— Nu știu. Probabil că peștii sunt mai mari, dar va fi mai dificil să folosim sulița.

Am observat apoi ceva ce plutea pe valuri.

— Ce e aia, T.J.? am întrebat ținându-mi mâna cozoroc.

— Unde?

— Drept înainte. Saltă în apă, i-am zis, arătându-i cu degetul.

T.J. și-a mijit ochii.

— La dracu', Anna, nu te uita.

Chiar înainte să-mi spună să nu mă uit, mi-am dat seama. Am scăpat sulița din mână și am vomat în apă.

— Îl aduce apa la mal, așa că hai să mergem înapoi pe plajă, a zis T.J.

Am mers după el și am ieșit din apă. Când am ajuns pe nisip, am mai vomat o dată.

— A ajuns? am întrebat ștergându-mă la gură cu dosul mâinii.

— Aproape.

— Ce o să facem?

Vocea lui T.J. era tremurândă.

— Va trebui să-l îngropăm pe undeva. Am putea folosi una dintre pături, dacă nu ai nimic împotrivă.

Oricât de mult îmi displăcea ideea să renunț la puținele lucruri pe care le aveam, să-l învelim într-o pătură era cel mai decent lucru pe care îl puteam face. Și dacă era să fiu sinceră cu mine însămi, știam că nu l-aș fi atins, Doamne ferește!

— Mă duc să o aduc, am zis, recunoscătoare că am o scuză să nu fiu acolo când va ajunge la mal.

Când m-am întors cu pătura, i-am dat-o lui T.J. și am rostogolit cadavrul, împingându-l cu picioarele. Mirosul de descompunere, de carne saturată de apă, îmi umplea nările și îmi venea să vomit, așa că mi-am îngropat fața în mâna îndoită.

— Nu putem să-l îngropăm pe plajă, am zis.

T.J. a clătinat din cap.

— Nu.

Am ales un loc sub un copac, departe de adăpost și am început să scurmăm pământul moale cu mâinile.

— O fi destul de mare? a întrebat T.J. uitându-se în groapă.

— Cred că da.

Nu aveam nevoie de o groapă mare fiindcă rechinii îi mânca- seră lui Mick picioarele și o parte din corp. Și un braț. Altă chestie își găsise de lucru pe fața lui umflată, albă. Fâșii din tricoul lui îi atârnau de gât.

T.J. a așteptat până am vomat, apoi am apucat o margine a păturii și l-am ajutat să-l tragă pe Mitch lângă mormânt și să-l coborâm în groapă. L-am acoperit cu pământ și apoi ne-am ridicat.

Lacrimile îmi alunecau pe obraji.

— Era deja mort când am lovit apa, am spus cu hotărâre, ca pe o declarație.

— Așa e, mi-a dat T.J. dreptate.

A început din nou ploaia și ne-am refugiat în pluta de salvare. Acoperișul ne ferea de stropii de ploaie, dar tot începusem să tremur. Am tras pătura peste noi, cea pe care aveam să o împărțim de acum înainte, și am adormit.

După ce ne-am trezit, am adunat împreună cu T.J. fructe de pâine și nuci de cocos. Niciunul dintre noi n-a spus prea multe.

— Poftim.

T.J. mi-a întins o bucată de cocos.

I-am dat mâna la o parte.

— Nu, nu pot. Mănâncă tu.

Stomacul mi se întorcea pe dos. Nu voi reuși niciodată să-mi scot din minte imaginea lui Mick.

— Îți mai este greață?

— Da.

— Încearcă niște apă de cocos, a zis întinzându-mi iarăși mâna.

Am ridicat bidonul, l-am dus la gură și am luat o înghițitură.

— E bună?

Am dat din cap.

— Cred că voi bea doar asta o perioadă.

— Mă duc să aduc niște lemne pentru foc.

— Bine.

Nu plecase decât de câteva minute când am simțit cum mi se prelinge ceva între picioare.

Oh, Dumnezeule, nu.

Sperând că era alarmă falsă, m-am îndreptat în direcția opusă celei în care plecase T.J. și, cu o mișcare bruscă, mi-am dat jos blugii. Acolo, pe bucata de bumbac alb, zăcea dovada că tocmai îmi venise ciclul.

M-am întors grăbită la adăpost și am înhățat tricoul meu cu mânecă lungă. Întoarsă în pădure,

am sfâșiat o bucată, am mototolit-o și mi-am vârât-o în chiloți.

Vreau să se termine odată ziua asta nenorocită.

După ce soarele a apus, țânțarii au început să se înfrupte din mine.

— Mă gândesc că ți-ai zis că merită să înduri câteva mușcături dacă vrei să-ți fie răcoare, mi-a zis T.J., văzându-mă că îi tot alung disperată cu mâna.

El își îmbrăcase tricoul cu mânecă lungă și blugii, de cum ieșiseră gângăniile la iveală.

M-am gândit la tricoul meu cu mânecă lungă care zăcea ascuns într-un tufiș și pe care speram să îl mai găsesc.

— Mda, cam așa ceva.

Capitolul 10
T.J.

N-am mâncat nimic altceva în afară de nucă de cocos și fructe de pâine în următoarele optsprezece zile, iar hainele atârnau pe noi. Stomacul Annei chiorăia în timp ce dormea, iar eu simțeam o durere permanentă în al meu. Aveam îndoieli că echipele de salvare ne mai căutau, și un sentiment răscolitor, de deșertăciune, care nu avea nicio legătură cu foamea, însoțea durerea din stomac ori de câte ori mă gândeam la familia mea și la prieteni.

M-am gândit că aș impresiona-o pe Anna dacă aș prinde un pește cu sulița. Nu am reușit decât să mă înțep în picior, ceea ce durea ca naiba, nu că i-aș fi spus ei asta.

— Vreau să pun acolo unguent cu antibiotic, a zis Anna.

A tamponat cu degetele medicamentul pe rană și a lipit un plasture, zicându-mi că umiditatea din aer de acolo de pe insulă era perfectă pentru microbi și bacterii, iar gândul că unul din noi s-ar fi putut infecta o speria îngrozitor.

— Nu vei mai intra în apă până nu se vindecă, T.J. Vreau ca locul să rămână uscat.

Minunat. Adio pescuit, adio înot.

Zilele abia treceau. Anna devenea tot mai tăcută. Dormea mai mult și o surprindeam ștergându-și ochii când mă întorceam după ce culegeam lemne sau după ce mai cercetam insula. Într-o zi, am găsit-o șezând pe o buturugă, uitându-se la cer.

— E mai ușor dacă nu te mai gândești că se întorc, i-am zis.

S-a uitat la mine.

— Și, ar trebui să aștept ca un avion să zboare din întâmplare pe aici într-o bună zi?

— Nu știu, Anna.

M-am așezat lângă ea.

— Am putea pleca în pluta de salvare, i-am spus. O încărcăm cu mâncare și folosim bidoanele de plastic pentru apa de ploaie. Nu trebuie decât să începem să vâslim.

— Și dacă rămânem fără apă sau se întâmplă ceva? Ar fi sinucidere, T.J. Este clar că nu ne aflăm pe ruta de zbor a niciunei insule locuite și nu avem nicio garanție că va zbura vreodată un avion pe aici. Insulele acestea se întind pe mii de kilometri de apă. Nu putem să ne avântăm în ocean, așa, pur și simplu. Nu, după ce l-am văzut pe Mick. Mă simt mai în siguranță aici, pe pământ. Și știu că echipele de salvare nu se mai întorc, dar dacă spun asta cu voce tare e ca și cum m-aș da bătută.

— Și eu m-am simțit așa, dar mi-a trecut.

Anna m-a privit cu atenție.

— Te adaptezi foarte repede.

Am dat din cap.

— Acum locuim aici.

Capitolul 11
Anna

T.J. îmi răcnea numele. Ședeam lângă adăpost holbându-mă în gol. Venea alergând înspre mine, trăgând după el o valiză.

— Anna, este a ta?

Am sărit în picioare și m-am grăbit să-i ies în întâmpinare.

— Da.

Dă Doamne să fie cea care trebuie!

M-am aruncat pe nisip în fața valizei și am smucit fermoarul, apoi am ridicat capacul și am zâmbit.

Am dat deoparte hainele umede și am căutat bijuteriile. Am găsit punga de plastic cu fermoar, am deschis-o și am vărsat pe jos tot ce aveam în ea. Răscolind printre ele, am prins între degete o pereche de cercei candelabru, pe care i-am ridicat triumfătoare ca să îi vadă T.J.

A zâmbit, în timp ce studia sârma curbată de care atârnau cerceii.

— Chestia asta va fi un cârlig excelent pentru pești, Anna.

Am scos totul din valiză: periuța de dinți și două tuburi de pastă obișnuită, plus un tub de pastă care albește dinții.

Produse Crest, patru bucăți de săpun, două sticle de gel de duș, șampon și balsam pentru păr, loțiune pentru corp, cremă de ras și aparatul meu de ras, împreună cu două pachete cu lame de rezervă. Trei deodorante, două solide și unul gel, ulei pentru copii și discuri de bumbac pentru demachiat, cremă pentru buze cu gust de cireșe, și, mulțumesc Doamne, două pachete de tampoane. Ojă, acetonă, pensetă, bețișoare pentru urechi, șervețele Kleenex, o sticlă cu detergent lichid pentru costumele de baie și două tuburi de cremă Coppertone cu factor de protecție 30. T.J. ;i cu

mine eram deja negri de la soare, așa că nu cred că loțiunea de plajă mai conta.

— Uau, a exclamat T.J. după ce am terminat de sortat toate produsele pentru toaletă.

— Pe insula pe care trebuia să ajungem nu există drogherie, i-am explicat. Am verificat.

Mai împachetasem un pieptăn, o perie, agrafe pentru păr și elastice, un pachet de cărți, agenda mea și un stilou, două perechi de ochelari de soare, o pereche Ray Ban, de aviator, și o pereche cu rame groase de culoare neagră, și o pălărie de cowboy, din paie, pe care o purtam întotdeauna când mergeam la piscină.

Am ridicat de pe jos fiecare articol de îmbrăcăminte, l-am stors de apă și l-am întins pe nisip la uscat. Patru costume de baie, pantaloni de bumbac pentru interior, pantaloni scurți, maieuri, tricouri și o rochie de plajă. Pantofii din pânză și mai multe perechi de șosete. Un tricoul albastru cu REO Speedwagon în concert și unul Nike, gri, cu sloganul *Just Do It* pe partea din față. Erau mărime mare și le foloseam să dorm în ele.

Mi-am aruncat chiloții și sutienele înapoi în geamantan și l-am închis. Urma să mă ocup de ele mai târziu.

— Avem noroc că a ieșit la mal geamantanul ăsta, am zis.

— Ce era în celălalt?

— Cărțile și temele tale de studiu.

Făcusem planuri amănunțite de lecții și am organizat toate exercițiile pe care T.J. trebuia să le facă. În același geamantan erau și romanele pe care plănuiam să le citesc în vara aceea și mă gândeam cu nostalgie cât de bine mi-ar fi prins ele ca să-mi omor timpul. M-am uitat la T.J. plină de optimism.

— Poate-ți găsim și ție geamantanul.

— Nicio șansă. Mi l-au luat părinții mei. De aceea am avut niște haine și periuța de dinți în rucsac. Mama a vrut să am ceva la mine în cazul în

care zborul ar fi întârziat și ar fi trebuit să dormim pe undeva.

— Serios?

— Mda.

— Hm. Ca să vezi!

* * *

Am adunat tot ce aveam nevoie.

— Vreau să fac o baie, am spus. Nu ai voie să te apropii de apă cât timp sunt acolo. Ne-am înțeles?

T.J. a dat din cap.

— Nu mă apropii. Promit. Încerc să văd dacă reușesc să fac o undiță cât timp ești tu plecată. Mă duc și eu după ce te întorci.

Când am ajuns pe mal, m-am dezbrăcat de toate hainele, am intrat în apă și m-am băgat cu capul la fund. Mi-am spălat părul îngălat, l-am clătit și m-am mai spălat o dată. Șamponul mirosea incredibil, dar poate doar pentru că eu miroseam îngrozitor. După ce am pus balsam, m-am săpunit din cap până-n picioare și m-am așezat pe mal, ca să mă rad pe picioare și la subrațe. Am intrat în apă ca să mă clătesc și am plutit pe spate o vreme, mulțumită și curată.

Mi-am luat bikini galbeni, m-am dat cu deodorant și mi-am descâlcit părul, prinzându-l răsucit în sus cu o agrafă. Am ales să port ochelarii de soare negri și am hotărât că T.J. îi va lua pe cei de la Ray Ban.

Când m-a văzut a făcut ochii mari. Imediat ce m-am așezat lângă el, s-a aplecat spre mine adulmecându-mă și a zis:

— Țânțarii te vor mânca de vie.

— Mă simt atât de bine că nici nu-mi pasă.

— Ce părere ai? m-a întrebat, ridicând undița.

Făcuse o gaură la capătul unui băț și legase o coardă de chitară. Celălalt capăt îl trecuse printr-o buclă făcută dintr-o sârmă de la cercelul meu.

— Grozav. După ce te speli, mergem s-o încercăm. Am lăsat totul pe malul apei. Folosește ce dorești.

Când s-a întors, T.J. arăta bine și mirosea la fel de grozav ca și mine. I-am dat ochelarii Ray Ban.

— E-hei, mersi! a zis, punându-i la ochi. Sunt faini.

Apoi a înhățat undița.

— Ce să folosim ca momeală? am întrebat.

— Viermi, presupun.

Am săpat la rădăcina unor copaci până am găsit câțiva. Arătau mai degrabă a larve decât a viermi, erau albi și se răsuceau, și m-am cutremurat. T.J. a luat un pumn și ne-am îndreptat spre apă.

— Firul nu este foarte lung, a menționat T.J. Nu am vrut să folosesc toată coarda în caz că se rupe undița sau se întâmplă ceva cu ea.

După ce-am intrat în apă până la brâu, a aruncat nada. Stăteam neclintiți.

— Ceva a mușcat, a zis T.J.

A smucit undița, trăgând firul. Am exclamat de bucurie când am văzut peștele agățat la celălalt capăt.

— Hei, a funcționat! a exclamat el, de-a dreptul încântat.

T.J. a mai prins încă șapte pești în mai puțin de o jumătate de oră. După ce ne-am întors la adăpost, a plecat să caute lemne de foc, iar eu am curățat peștii cu cuțitul.

— Unde ai învățat să faci asta? m-a întrebat când s-a întors, golind rucsacul cu bețe peste grămada din adăpost.

— De la tata. Obișnuia să ne ducă mereu pe mine și pe Sarah la pescuit, la casa de lângă lac pe care o aveam când eram mici. Purta întotdeauna o pălărie aiurită, ca un ciubăr, de care avea prinse peste tot momeli pentru pește. L-am ajutat să curețe tot ce prindeam.

T.J. mă urmărea cum curățăm solzii cu cuțitul și cum tăiam apoi capetele. Am trecut lama cuțitului

orizontal, de-a lungul peștelui, și am scos fileuri. Am scurs niște apă de ploaie peste mâini ca să mă curăț de sânge și de mațe, apoi am gătit peștele pe piatra plată pe care coceam și fructele de pâine. I-am mâncat pe toți șapte. Pe rând, unul după celălalt. Erau cei mai buni pești pe care îi mâncasem vreodată.

— Ce fel de pește crezi că e? l-am întrebat pe T.J.

— Nu știu, dar e bun.

După cină, ne-am așezat pe pătură, cu burțile pline pentru prima dată. Am întins mâna spre geamantan de unde mi-am scos agenda, netezind paginile boțite.

— De câte zile suntem aici? l-am întrebat pe T.J.

A dat fuga la copac și a numărat scrijeliturile pe care le făcuse cu cuțitul.

— Douăzeci și trei.

Am încercuit data în calendar. Era aproape iulie.

— Voi ține evidența de-acum înainte.

În momentul acela m-am gândit la ceva.

— Când e următoarea ta programare la doctor?

— La sfârșitul lui august. Trebuie să fac o tomografie.

— Ne găsesc până atunci.

Nu prea credeam ce spuneam. Și după privirea de pe fața lui J.T., mi-am dat seama că nici el nu credea.

* * *

Tocmai eram în spatele unor copaci ca să fac pipi, când l-am auzit. Sunetul de fâlfâit și zbatere de aripi m-a speriat și mai că am căzut în propria băltoacă de pipi. Am sărit în picioare și mi-am tras chiloții și pantalonii scurți, apoi am ciulit urechile, dar n-am mai auzit nimic.

— Cred că am auzit un animal, i-am zis lui T.J. când m-am întors.

— Ce fel de animal?

— Nu știu. Zgomot de aripi și pene zbătându-se. Tu ai auzit ceva?

— Da, am auzit și eu asta.

Ne-am întors în locul de unde se auzise zgomotul, dar nu era nimic. Am adunat câte lemne eram în stare să cărăm înapoi și le-am depozitat în grămada noastră.

— Vrei să mergem să înotăm? a întrebat T.J.

— Sigur.

Acum că aveam costum de baie, înotul era o idee grozavă.

Apa limpede din lagună ar fi fost perfectă pentru scufundări. Am înotat pentru aproximativ o jumătate de oră și, chiar când să ieșim din apă, T.J. a călcat pe ceva. S-a scufundat în apă. Când a revenit la suprafață, ținea în mână un tenis.

— Este al tău? am întrebat.

— Da. M-am gândit eu că până la urmă îl va aduce apa, a răspuns.

Ne-am așezat pe mal, lăsând briza oceanului să ne usuce.

— De ce au ales părinții tăi tocmai insula aia? am întrebat. Este atât de departe.

— Pentru scufundări. Se pare că în insule se fac cele mai grozave scufundări din lume. Și eu și tata avem atestate, a zis T.J., în timp ce își înfigea degetele de la picioare în nisipul alb. Când eram foarte bolnav, dezvoltase o adevărată obsesie să spună tuturor că atunci când mă voi însănătoși vom pleca în această vacanță extraordinară. De parcă mi-ar fi păsat.

— Tu nu ai vrut să vii aici?

T.J. a clătinat din cap.

— De ce?

— Nimeni nu vrea să-și petreacă toată vacanța cu familia. Eu voiam să stau acasă, să-mi pierd vremea cu prietenii. Apoi mi-au spus că urmează să vii și tu și că trebuie să recuperez tot ce ar fi trebuit să fac la școală, altfel voi fi nevoit să repet clasa a zecea. Asta chiar m-a scos din minți.

M-a privit parcă cerându-și scuze.

— Nu te supăra.

— Nu mă supăr.

— Totuși, nu m-au ascultat. Mama și tata erau convinși că această excursie va fi cel mai grozav lucru pentru familia noastră. Dar până și surorile mele s-au enervat. Ele voiau să meargă la Disney World.

— Îmi pare rău, T.J.

— Nu-i nimic.

— Câți ani au surorile tale?

— Alexis are nouă ani și Grace are unsprezece. Câteodată mă scot din minți, vorbesc fără oprire, dar sunt fete bune, a zis el. Tu mai ai frați sau surori?

— Am o soră, Sarah. E cu trei ani mai mare decât mine și e măritată cu un tip pe care îl cheamă David. Au doi copii: Joe, care are cinci ani, și Chloe, care are doi. Mi-e atât de dor de toți. Nici nu pot să-mi imaginez prin ce trec, mai ales mama și tata.

— Și mie mi-e dor de ai mei, a zis T.J.

Am scrutat cerul albastru și mi-am clătit ochii în întinderile turcoaz ale oceanului, ascultând zgomotul liniștitor al valurilor care se loveau de stâncile recifului.

— Până la urmă e chiar frumos aici, am zis.

— Într-adevăr, a încuviințat T.J. E frumos.

Capitolul 12
T.J.

Unul dintre cele mai greu de suportat lucruri de pe insulă era plictiseala. Îți lua ceva timp ca să aduni mâncare, lemne pentru foc și să mergi la pescuit de două-trei ori pe zi, dar chiar și așa tot ne mai rămâneau de omorât niște ore. Exploram insula, înotam, dar și povesteam, și n-a durat mult până când am început să mă simt în preajma Annei la fel de bine cum mă simțeam cu prietenii mei; mă asculta.

M-a întrebat cum mă simt, sufletește. Se zice că băieții trebuie să fie puternici și nici în ruptul capului nu am stat cu Ben să povestim despre cum ne simțim, dar am recunoscut în fața Annei că simt în stomac ceva ciudat de câte ori mă gândesc dacă ne vor găsi vreodată. I-am spus că uneori sunt speriat. I-am spus că uneori nu dorm bine. Mi-a zis că nici ea.

Îmi plăcea să împart patul cu Anna. Câteodată se ghemuiește lângă mine, cu capul pe umărul meu și, odată, când am adormit pe o parte, s-a lipit cu pieptul de spatele meu, adunându-și genunchii în mine. Făcuse asta în timp ce dormea și nu însemna nimic, dar m-am simțit bine. Nu mai petrecusem niciodată o noapte întreagă cu o fată până atunci. Dormisem cu Emma doar câteva ore și asta doar pentru că se simțea foarte rău.

Îmi plăcea Anna. Mult. Fără ea, viața pe insulă ar fi fost îngrozitoare.

* * *

N-a mai venit nimeni să ne salveze, așa că am ratat întâlnirea cu oncologul de la sfârșitul lunii august. Anna a pomenit despre asta într-o dimineață la micul dejun.

— Sunt îngrijorată că nu poți merge la doctor, mi-a zis în timp ce-mi dădea o bucată de pește prăjit. Atenție, frige.

— Mă simt bine, i-am zis, suflând ca să-l răcesc înainte de a-l băga în gură.

— Da, însă ai fost foarte bolnav, nu-i așa?

— Da.

Mi-a întins sticla de apă. Am luat o înghițitură și am lăsat-o jos.

— Povestește-mi, m-a îndemnat.

— Mama s-a gândit că am răcit. Aveam febră și am început să transpir noaptea. Am slăbit. Apoi doctorul a găsit o umflătură care s-a dovedit a fi până la urmă un nodul limfatic inflamat. Mi-au făcut niște analize după asta: radiografii, biopsii, ecografii și o tomografie PET. Apoi mi-au spus că am boala Hodgkin, în stadiul III.

— Ai început chimioterapia imediat?

— Da. Dar nu a dat rezultate. Au mai găsit și o tumoare în piept, așa că am făcut și radioterapie.

— Groaznic.

A tăiat o bucată de fruct de pâine și mi-a dat mie restul.

— Nu a fost deloc distractiv. Ba m-am internat, ba m-am externat.

— Cât timp ți-a fost rău?

— Cam un an și jumătate, cred. O vreme, nu mi-a fost deloc bine. Doctorii nu știau ce să creadă.

— Cred că a fost înspăimântător, T.J.

— Păi, au încercat să mă țină în ceață și nu mi-a plăcut deloc asta. Mi-am dat seama că era ceva grav doar pentru că, dintr-odată, nimeni nu mai voia să se uite în ochii mei când puneam întrebări. Sau schimbau subiectul. Asta m-a speriat.

— Te cred.

— La început, prietenii mei mă vizitau mereu, apoi, când starea mea nu se mai îmbunătățea deloc, unii dintre ei nu m-au mai căutat.

Am mai luat o gură de apă și i-am dat sticla Annei.

— Îl știi pe prietenul meu, Ben?

— Da.

— Venea la mine în fiecare zi. Stătea cu mine și ne uitam la televizor cu orele sau stătea pe scaun lângă patul meu de spital când mă simțeam prea rău ca să fac vreo mișcare sau să vorbesc. Părinții mei aveau niște conversații foarte lungi cu doctorul afară pe hol, iar eu îl rugam pe Ben să încerce să asculte. Îmi spunea tot ce povesteau ei, indiferent despre ce era vorba. Știa că aveam nevoie să știu exact ce aveam.

— Bineînțeles, a zis ea. Pare să fie un prieten extraordinar, T.J.

— Da, așa este. Tu ai vreun prieten foarte bun?

— Da. O cheamă Stefani. Ne știm de când eram la grădiniță.

— Mult timp.

A clătinat din cap.

— Prietenii sunt importanți. Înțeleg de ce ai vrut să-ți petreci vacanța cu ei.

— Da, am zis eu, gândindu-mă la toți cei de-acasă din Chicago. Probabil credeau că murisem.

Anna s-a ridicat și s-a îndreptat spre grămada de lemne.

— Îmi vei spune dacă observi simptome? m-a întrebat cercetătoare, în timp ce punea mâna pe câteva bucăți de lemn și le arunca în foc.

— Sigur că da. Doar nu mă întreba tot timpul cum mă simt. Mama făcea asta și simțeam că înnebunesc.

— Nu o să fac asta. Dar voi fi puțin îngrijorată.

— Da. Și eu.

Capitolul 13
Anna

M-au trezit razele strălucitoare ale soarelui care luminau puternic interiorul plutei de salvare. T.J. era deja plecat, după lemne sau la pescuit. Am căscat, mi-am întins mâinile și picioarele și m-am târât jos. Valiza mea era sub adăpost, așa că m-am întins și am luat o pereche de bikini, după care m-am întors în pluta de salvare ca să mă schimb. Îmbrăcată, am ridicat lateralele din plastic ca să las să intre niște aer proaspăt.

T.J. s-a întors cu peștele pe care îl prinsese pentru micul dejun. Mi-a zâmbit.

— Salut.

— Bună dimineața.

M-am dus la arborele de fructe de pâine și la cocotier, am cules tot ce era pe jos și m-am întors la adăpost. T.J. a spart nucile de cocos în timp ce eu am curățat și am gătit peștele.

După micul dejun ne-am spălat pe dinți, clătindu-ne cu apă de ploaie, apoi eu am însemnat data în agendă. Era deja septembrie. Greu de crezut.

— Vrei să mergem să înotăm? a întrebat T.J.

— Sigur.

Săptămâna trecută, T.J. zărise două aripioare, chiar în afara recifului. Am intrat în panică și am ieșit din apă, dar în timp ce ne uitam, se apropiau de lagună. Delfini. Înaintaserăm ușor în apă, iar ei nu s-au îndepărtat, așteptând răbdători în timp ce noi ne apropiam.

— Se poartă de parcă au venit aici ca să facem cunoștință, spusesem uimită.

T.J. l-a mângâiat pe unul și a râs când acesta a suflat apă prin event[3]. Nu mai văzusem niciodată niște creaturi atât de prietenoase. Au înotat împreună cu noi pentru o vreme, apoi au plecat

brusc, probabil conform vreunui orar maritim numai de ei știut.

— Poate se întorc delfinii astăzi, am zis în timp ce îl urmam pe T.J. spre malul apei.

T.J. s-a dezbrăcat de tricou și a intrat în apă.

— Ar fi super. Vreau să mă urc în spatele unuia.

Ne-am distrat folosind unul dintre bidoanele retractabile pe post de mască pentru înotat sub apă. Erau bancuri de pești viu colorați: violet, albaștri, portocalii, galbeni și cu dungi negre. Am zărit o broască țestoasă și un țipar care-și ițise capul din apa oceanului. Am înotat repede când am văzut asta.

— Nu au venit delfinii, am zis după ce am înotat cu T.J. mai bine de o oră. Cred că i-am ratat.

— Mai putem încerca o dată după ce ne facem siesta.

Brusc, a arătat spre țărm.

— Anna, privește!

Un picior de crab se vedea ieșind din nisip, deschizându-și și închizându-și cleștele. Am ieșit în fugă din apă.

— Stai să iau tricoul, a zis el.

— Repede, încearcă să se îngroape.

T.J. s-a întors în timp record, a înfășurat tricoul în jurul crabului și l-a tras afară din nisip. Ne-am întors la adăpost, iar T.J. l-a zvârlit în foc.

— Oh, Doamne!, am zis, gândindu-mă pentru o clipă la sfârșitul violent al crabului.

Mi-am revenit repede.

Am crăpat picioarele cu ajutorul cleștelui din trusa de scule și ne-am ghiftuit. Carnea de crab, chiar și fără untul topit, era mai grozavă decât tot ce mai mâncasem de când ajunseserăm pe insulă. Acum, că știam unde se îngropau, aveam să verific țărmul împreună cu T.J. în fiecare zi. Mi-era deja atât de lehamite de carnea de pește, de nucile de cocos și de fructele de pâine, încât abia le mai înghițeam, așa că, numai bine, carnea de crab ne

aducea varietatea de care aveam nevoie disperată în dieta noastră.

După ce din crab nu mai rămăsese decât o grămadă de carapace sparte, am luat pătura din pluta de salvare și am întins-o sub cocotier. Ne-am întins unul lângă celălalt. Umbra copacului ne ajuta să ne răcorim în cea mai fierbinte perioadă a zilei și devenise și locul nostru preferat pentru odihnă. Un păianjen mare, păros, care-ți dădea fiori – avea corpul cât o monedă de douăzeci și cinci de cenți – se târa leneș pe umărul lui T.J. și i-am făcut vânt cu degetul.

— Ăsta până și mie mi-a dat fiori.

T.J s-a cutremurat. Ura păianjenii, întotdeauna scutura pătura și se asigura că nu sunt păianjeni pe ea înainte să o pună la loc în pluta de salvare. Eu una uram șerpii. Deja călcasem pe unul și singurul lucru care m-a împiedicat să o iau complet razna a fost faptul că aveam în picioare tenișii. Nici nu voiam să mă gândesc cum ar fi să calc pe unul și să fiu în picioarele goale. Era prea stresant să mă gândesc dacă sunt veninoși sau nu.

Credeam că T.J. adormise, dar dintr-odată l-am auzit:

— Ce crezi că se va întâmpla cu noi, Anna?

După voce părea moleșit.

— Nu știu. Presupun că vom face în continuare ceea ce facem și acum și vom încerca să rezistăm până ne va găsi cineva.

— Nu ne descurcăm rău deloc, a zis T.J., întorcându-se pe burtă. Sunt sigur că acest lucru îi va surprinde pe mulți.

— Mă surprinde pe mine.

Faptul că aveam burta plină mă făcea și pe mine să mă simt moleșită.

— Nu prea am avut de ales, T.J. Ori ne descurcam, ori muream.

T.J. s-a ridicat în capul oaselor pe pătură și m-a privit cu o expresie visătoare.

— Crezi că acasă ne-au organizat slujbe de înmormântare?

— Da.

Gândul că familiile noastre ne organizaseră slujbe funerare durea atât de intens încât am închis ochii strâns și m-am forțat să adorm, sperând ca așa aveam să mă eliberez de imaginile unei biserici ticsite de lume, ale unui altar gol sau ale fețelor umflate de plâns ale părinților mei.

După obișnuitul pui de somn de după-masă am adunat lemne, o muncă nesfârșită și plictisitoare. Păstram focul aprins încontinuu, pe de-o parte ca T.J. să nu trebuiască să-l aprindă mereu, iar apoi, pentru că amândoi încă speram că un avion va zbura pe deasupra noastră. Dacă s-ar întâmpla acest lucru, aveam să fim pregătiți și grămada de frunze verzi ar fi trimis în văzduh semnalele de fum imediat cum le aruncam în foc.

Am pus lemnele în grămada deja existentă sub adăpost. Apoi am umplut cu apă de mare containerul în care fusese pluta de salvare, am pus un căpăcel de Woolite și am învârtit de câteva ori prin el hainele noastre murdare.

— Se pare că azi e ziua pentru spălat rufe.

— Da.

Am întins o frânghie între doi copaci și am atârnat pe ea hainele la uscat. Nu aveam multe; T.J. purta doar pantaloni scurți și nimic altceva. Eu, ziua, stăteam în costum de baie, iar noaptea dormeam într-un tricou de-al lui și în pantaloni scurți.

Mai târziu, în aceeași seară, T.J. m-a întrebat dacă vreau să joc cărți.

— Poker?

A început să râdă.

— Cum adică, vrei să spui că nu te-ai săturat de câtă bătaie ai luat data trecută?

T.J. mă învățase să joc, dar nu mă descurcam prea bine. Cel puțin așa credea el. Eu începeam să

mă prind cum era jocul și aveam de gând să-i dau o lecție.

Șase runde mai târziu – câștigasem patru – mi-a zis:

— Hm, cred că în seara asta mi-am cam ieșit din mână. Vrei să jucăm mai bine șah?

— Bine.

A desenat o tablă de șah în nisip, folosind pietre în loc de piese, și am jucat trei jocuri.

— Încă unul? a întrebat T.J.

— Nu, am de gând să fac o baie.

Deja îmi făceam griji legate de rezervele de săpun și șampon. Pusesem în bagaj o cantitate suficientă din fiecare, dar T.J. și cu mine ne înțeleseserăm să ne spălăm din două în două zile. Pentru orice eventualitate. Eram oarecum curați dat fiind că înotam mereu, dar nu miroseam întotdeauna ca niște panseluțe.

— E rândul tău, i-am zis după ce m-am întors de pe malul apei.

— Mi-e dor să fac duș, s-a tânguit T.J.

După ce-a făcut baie, ne-am dus la culcare. T.J. a închis ușa rulantă de la pluta de salvare și s-a întins lângă mine.

— Aș da orice pentru o Coca-Cola.

— Și eu. Una mare, cu multă gheață.

— Și mai vreau niște pâine, nu fructe de pâine. Pâine. Așa, un sandviș uriaș cu cartofi prăjiți și murături.

— Pizza, așa cum se face în Chicago, am zis eu.

— Un cheeseburger mare și cu mult sos.

— Friptură, am zis. Și un cartof copt cu brânză și cu smântână.

— Plăcintă cu ciocolată la desert.

— Știu să fac plăcintă cu ciocolată. M-a învățat mama.

— Rețeta cu fulgi de ciocolată pe deasupra?

— Da. Când scăpăm de pe insula asta, îți fac una.

Am oftat.

— Nu facem altceva decât să ne torturăm.

— Așa e. Acum mi-e foame. Adică, mi-era foame oricum.

M-am întors pe partea mea și m-am așezat comod.

— Noapte bună, T.J.

— Noapte bună.

* * *

T.J. a pus peștele pe care-l prinsese jos, lângă mine, și s-a așezat.

— Școala a început deja de două săptămâni, am zis.

Am făcut un X în calendar, am pus agenda deoparte și am început să curăț peștele pentru micul dejun.

Presupun că T.J. a observat ce față aveam pentru că mi-a zis:

— Pari tristă.

Am încuviințat.

— Îmi este greu, să știu că un alt profesor stă acum în fața elevilor mei.

Predam limba engleză elevilor de clasa a zecea și îmi plăcea la nebunie să merg la cumpărături pentru rechizite și pentru cărțile de pe rafturile din sala de curs. Întotdeauna îmi umpleam o cană mare de cafea cu pixuri și până la sfârșitul anului nu mai rămânea niciunul.

— Înțeleg că îți place ceea ce faci.

— Iubesc ceea ce fac. Mama a fost profesoară, s-a pensionat anul trecut, și am știut dintotdeauna că voi fi și eu. Când eram mică voiam să mă joc de-a școala tot timpul, iar ea obișnuia să îmi dea niște steluțe aurii pe care să le folosesc pentru a da note jucăriilor mele de pluș.

— Sunt sigur că ești o profesoară bună.

Am zâmbit.

— Încerc să fiu. Am așezat peștele curățat pe piatra de gătit și am tras-o aproape de flăcări. Îți

vine să crezi că ar fi trebuit să fii elev în clasa a unsprezecea acum?

— Nu. Am senzația că nu am mai fost la școală de un car de ani.

— Îți place la școală? Mama ta mi-a zis că erai un elev bun.

— Nu mă plâng. Am vrut să recuperez ce au făcut colegii mei. Sperasem să mă întorc și în echipa de fotbal. A trebuit să renunț când m-am îmbolnăvit.

— Deci îți place sportul? am întrebat.

A dat din cap.

— Mai ales fotbalul și baschetul. Ție?

— Sigur că da.

— Joci ceva?

— Păi, alerg. Anul trecut am alergat două maratoane și jumătate, și în liceu am făcut alergări și am jucat baschet. Câteodată fac yoga.

M-am uitat la pește și am tras piatra de lângă foc, ca să se răcească.

— Îmi lipsește activitatea fizică.

Nici poveste să mă gândesc acum să alerg. Chiar dacă am fi mâncat suficient cât să se justifice o asemenea activitate, alergatul în jurul insulei mi-ar fi dat impresia unui hamster care aleargă pe o roată. Care merge înainte, dar nu ajunge nicăieri.

* * *

T.J. se apropia cu un rucsac plin cu lemne.

— La mulți ani! i-am zis.

— E 20 septembrie?

A aruncat un buștean pe foc și s-a așezat lângă mine.

Am dat din cap.

— Îmi pare rău. Nu ți-am luat cadou. Mallul de pe insulă e naspa rău.

T.J. a pufnit în râs.

— Nu-i nimic. N-am nevoie de cadou.

— Poate dai o petrecere mare după ce scăpăm de pe insulă.

T.J. a ridicat din umeri.

— Da, poate.

T.J. părea mai în vârstă de șaptesprezece ani. De-a dreptul rezervat. Poate faptul că suferea de probleme grave de sănătate eliminase acel comportament imatur care apărea de regulă atunci când nu aveai alte griji în afară de să-ți iei carnetul de șofer, să chiulești sau să nu respecți ora limită de ajuns acasă.

— Nu-mi vine să cred că în curând o să fie octombrie, am zis. Probabil că frunzele încep să-și schimbe culoarea la noi acasă.

Iubeam toamna: jocurile de fotbal, să-i duc pe Jack și pe Chloe la târgul de dovleci și să simt răcoarea în aer. Acestea erau câteva dintre lucrurile mele preferate.

Mă holbam la palmieri, cum își unduiau frunzele verzi în bătaia brizei. Transpirația îmi curgea ușor pe față și mirosul neschimbat de cocos de pe mâinile mele îmi amintea de loțiunea de plajă.

Va fi mereu vară pe insulă.

Capitolul 14
T.J.

Ploaia a început să cadă în rafale piezișe. Tunetul răsuna și fulgerul lumina tot cerul. Vântul clătina pluta de salvare și mi-era teamă că avea să ne mute undeva în mijlocul plajei. Mi-am pus în minte un lucru important: *ancorează pluta de ceva mâine.*

— Te-ai trezit? am întrebat-o pe Anna.

— Da.

Furtuna s-a dezlănțuit cu furie preț de câte ore. Stăteam ghemuiți unul lângă celălalt, cu pătura trasă peste cap. Nailonul subțire care acoperea acoperișul și care atârna pe lateralele plutei era singurul lucru care ne proteja de fulger și nu era cine știe ce protecție, de fapt. Niciunul dintre noi nu a vorbit, doar am așteptat să se oprească furtuna și când în sfârșit s-a oprit, ne-am culcat, extenuați.

În dimineața următoare, Anna a adus mai multe nuci de cocos verzi, doborâte de furtună. Le-am despicat. Miezul era dulce, iar sucul nu era amar ca cel al nucilor maronii.

— Sunt atât de bune, a zis Anna.

Adăpostul fusese doborât și focul stins, așa că am făcut altul, folosind de data aceasta șiretul de la un papuc. L-am legat de capătul unui băț curbat. Am făcut o buclă și am trecut prin ea un alt fir, astfel încât să fie perpendicular pe bucata de lemn pe care l-am așezat.

— Ce faci? a întrebat Anna.

— O să folosesc asta ca să învârt bățul. Așa a făcut tipul de la televizor.

Am reglat cât de elastic să fie firul și am ținut bățul în unghiuri diferite. Dură ceva până am reușit să învârt bățul suficient de repede, dar odată ce am reușit acest lucru, am obținut fum în aproximativ cincisprezece minute și flăcări aproape imediat după aceea.

— Hei, a zis Anna. A fost o idee bună.

— Mersi.

Am stivuit lemnele uscate și am privit cum se întețea focul. Am reparat apoi adăpostul, împreună cu Anna.

Mi-am șters transpirația care-mi ajunsese în ochi și am zis:

— Sper că asta a fost cea mai îngrozitoare furtună de care vom avea vreodată parte.

Am sprijinit și ultima proptea de la acoperiș.

— Pentru că altfel nu știu din ce am mai putea face un adăpost.

* * *

Anna a plecat să facă baie. Am început să caut prin bagajul ei, încercând să găsesc tricoul cu REO Speedwagon. Îmi zisese că îl puteam lua să-l port… și pe cel Nike… fiindcă amândouă îmi erau bune. Nu am văzut tricoul, așa că am început să caut puțin mai adânc.

Am găsit două pachete de tampoane vârâte sub niște pantaloni scurți.

Ce va face când astea se vor termina?

Am mutat niște lucruri dintr-o parte în alta și am observat sutienele, împachetate și așezate frumos unul peste celălalt. Deasupra era cel negru. Am luat o sticlă cu cremă de vanilie, am deschis capacul și am mirosit.

De-asta miroase câteodată a prăjitură.

Am deschis o cutie rotundă. Înăuntru erau niște pastile micuțe, aranjate într-un cerc pe care erau scrise zilele săptămânii. Mai erau cinci pastile.

Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că erau pastile anticoncepționale. Am găsit încă două cutii nedeschise.

Anna nu s-ar fi supărat că-i cotrobăiam prin geamantan (și hainele mele erau acolo, fiindcă foloseam rucsacul ca să aduc lemnele pentru foc), dar nu cred că i-ar fi plăcut să-i ating toate

lucrurile. Am vrut să închid geamantanul, dar i-am zărit chiloții. Erau pe fundul genții, lângă tenișii. M-am uitat peste umăr, apoi am pus mâna pe o pereche roz și am ridicat-o.

Oare se vede prin ei atunci când îi poartă?

I-am pus înapoi și am ridicat o pereche de chiloți tanga negri.

Foarte sexy. Dar pun pariu că sunt cât se poate de incomozi.

Am atins o pereche roșie și m-am uitat mai îndeaproape la fundița mică, de culoare neagră, din mijlocul elasticului din talie.

Uau. Acesta chiar ar fi un cadou sexy.

Am ridicat apoi vreo cinci sau șase perechi deodată, mi-am îngropat fața în ei și am tras aer în piept.

— Ce *faci?* a întrebat Anna.

M-am răsucit fulgerător pe călcâie.

— Iisuse, m-ai speriat îngrozitor!

Inima îmi bubuia și fața parcă îmi luase foc.

De când stătea acolo?

— Caut tricoul tău REO Speedwagon.

Încă țineam în mână o pereche de chiloți de-ai ei, pe care i-am aruncat rapid înapoi în geamantan.

— Chiar așa? întrebă ea. Pentru că mie mi se pare că te joci de fapt cu chiloții mei.

Și-a pus în geamantan săpunul și șamponul. Cu toate acestea, nu părea furioasă, așa că am scos perechea de chiloți tanga, i-am ridicat și i-am zis:

— Ăștia mi se par de-a dreptul incomozi.

— Dă-i încoace! Mi i-a smuls din mână și i-a îngrămădit înapoi în geamantan, ținându-și buzele lipite și încercând să nu râdă.

Când mi-am dat seama că nu era supărată pe mine, am zâmbit și i-am zis:

— Știi ceva, Anna? Chiar ești o tipă de gașcă.

— Mă bucur că ai impresia asta.

— Chiar *căutam* tricoul tău cu REO Speedwagon, dar nu-l găsesc.

— E pe frânghie. Ar trebui să fie uscat.

— Mersi.

— Nicio problemă. Dar să nu-mi mai miroși chiloții, bine?

— Hm, ai văzut asta?

— Mda.

Capitolul 15
Anna

Delfinii înotau lângă mine în lagună. Se scufundau pe sub corpul meu și ieșeau la suprafață pe partea cealaltă. Scoteau cele mai amuzante sunete scârțâitoare și când le vorbeam se purtau ca și cum m-ar fi înțeles. Și mie și lui T.J. ne plăcea să-i apucăm de aripioare și râdeam în timp ce ei ne lăsau să înotăm pe spatele lor. Aș fi putut să mă joc cu ei ore în șir.

T.J. a venit alergând spre lagună.

— Anna, ghicește ce am găsit.

Celălalt tenis al lui T.J. fusese adus de ape și, de vreme ce nu mai trebuia să-și facă griji că se rănește la picior, stătea cu orele în pădure, căutând lucruri interesante. Până acum, nu găsise nimic altceva în afară de înțepături de țânțari, dar nu se dădea bătut și căuta în continuare. Avea o preocupare.

— Ce ai găsit? am întrebat în timp ce mângâiam un delfin.

— Încalță-te și vino să vezi.

Mi-am luat rămas-bun de la delfini și am plecat după el spre adăpost, unde mi-am pus în picioare șosetele și tenișii.

— Bine, acum sunt curioasă. Ce este?

— O grotă. M-am dus să pun mâna pe o grămadă de ramuri și când le-am dat deoparte, am văzut intrarea. Vreau să văd ce e înăuntru.

Ne-a luat doar câteva minute ca să ajungem acolo. T.J. a îngenunchiat la intrare și s-a târât înăuntru în genunchi și pe coate.

— E mai îngust decât am crezut, a strigat. Stai pe burtă și târăște-te ca în armată. E strâmt, dar e suficient loc. Vino.

— În niciun caz. Nu voi intra niciodată în grota asta.

Inima a început să-mi bată mai repede și am început să transpir doar la gândul că trebuia să merg după el.

— Bâjbâi. Nu pot să văd nimic.

— De ce vrei să intri? Dacă acolo sunt șobolani sau un păianjen mare și înspăimântător?

— Cum?

— Nu, nu mai contează.

— Nu cred că e altceva aici în afară de bolovani și crengi uscate. Nu-mi dau seama.

— Dacă bețele sunt uscate, adu-le afară. Le punem în grămada de lemne.

— Bine.

T.J. s-a târât afară din grotă și s-a ridicat ținând într-o mână ceva ce aducea a tibie și în cealaltă ceva ce cu siguranță era un craniu.

— Rahat! a izbucnit și le-a aruncat pe jos.

— Ah, Doamne! am zis eu. Nu știu cine sunt, dar cu siguranță sfârșitul *nu* le-a fost bun.

— Crezi că e persoana care a construit coliba? a întrebat T.J. în timp ce ne holbam amândoi la craniu.

Am clătinat din cap.

— Eu așa aș zice.

Ne-am întors la adăpost de unde am luat din foc un băț aprins pe care să-l folosim în loc de torță. Ne-am grăbit înapoi la grotă, T.J. s-a lăsat pe mâini și în genunchi și s-a târât înăuntru, ținând torța în fața lui.

— Să nu te arzi, i-am strigat.

— N-o să mă ard.

— Ai intrat?

— Da.

— Ce vezi?

— Este cu siguranță un schelet. Dar nu mai e altceva aici.

T.J. a ieșit și mi-a dat torța.

— O să pun oasele înapoi în grotă, lângă celelalte.

— Bună idee.

T.J. și cu mine ne-am întors la adăpost.

— A fost oribil, am zis.

— Cât timp îi ia corpului până devine schelet? a întrebat T.J.

— În căldura și în umiditatea asta? Nu prea mult, probabil.

— Sunt sigur că este tipul din colibă.

— Probabil că ai dreptate. Și dacă este el, puteam spune adio la cel puțin una dintre șansele noastre de a fi salvați. Am clătinat din cap. Nu se mai întoarce fiindcă nu a plecat nicăieri. Dar oare cum a murit?

— Nu știu. T.J. a aruncat niște lemn pe foc și s-a așezat lângă mine. De ce nu ai vrut să intri în grotă? Adică înainte să aflăm de schelet.

— Nu suport spațiile mici, închise. Mă îngrozesc. Știi casa de pe lac despre care ți-am povestit? Cea în care stăteam cu tata când mergeam la pescuit?

— Da.

— Sarah și cu mine ne jucam mereu cu ceilalți copii care veneau în vacanță cu părinții lor. Era acolo un drum care ocolea lacul și sub el era o conductă de scurgere a deșeurilor. Copiii se provocau mereu unii pe ceilalți să se târască prin ea până pe partea cealaltă. Într-o zi, Sarah și cu mine ne-am hotărât să facem asta și i-am convins și pe ceilalți să vină cu noi. La mijlocul drumului am intrat în panică. Nu puteam să respir, iar cine era în fața mea nu voia să înainteze. Nu puteam să merg nici înapoi, deoarece erau alți copii. Cred că aveam vreo șapte ani și nu eram mare, dar conducta era îngustă. În cele din urmă, am reușit să ajungem în partea cealaltă, iar Sarah a trebuit să fugă să o găsească pe mama, deoarece eu nu mă mai opream din plâns. Îmi amintesc de parcă a fost ieri.

— Atunci, nu e de mirare că nu ai vrut să intri.

— Ce nu înțeleg e motivul pentru care Oase s-a târât acolo ca să moară.

— Oase?

— Simt că ar trebui să îi dăm un nume. Oase sună mai bine decât „tipul cu coliba”.

— Îmi convine, a zis T.J.

* * *

Stăteam lângă adăpost și mă jucam Solitaire cu cărțile de joc. Când s-a întors T.J., am observat imediat că ceva nu era în regulă, pentru că își ținea brațul foarte aproape de corp și și-l susținea cu cealaltă mână. Umărul îi atârna în față.

M-am ridicat în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

— Am căzut din cocotier.

— Vino aici.

L-am luat de după talie și l-am ajutat să meargă până la pluta de salvare. Se strâmba de durere la cea mai mică mișcare și a încercat, fără succes, să-și înăbușe un geamăt când l-am ajutat să se întindă. Dorința puternică și bruscă de a avea grijă de el, de a-i alina durerea, mă surprinse.

— Vin imediat. Mă duc să iau paracetamolul.

Am luat în palmă două pastile și am pus mâna pe sticla de apă pe care am umplut-o de la colectorul de apă. Am pus pastilele în gura lui T.J. și i-am ridicat capul ca să poată bea. El a înghițit medicamentele și a început să inspire și să expire încet.

— De ce te-ai urcat în copac?

— Ca să ajung la nucile de cocos verzi, care-ți plac.

Am zâmbit.

— E drăguț din partea ta, dar cred că ți-ai rupt clavicula. Aștept până își face efectul paracetamolul, apoi voi încerca să încropesc o fașă pentru susținere.

— Bine, a zis, închizând ochii.

Am căutat în valiză și am găsit un maiou lung, alb. După douăzeci de minute, l-am ajutat să se

ridice.

— Îmi pare rău. Știu că doare.

I-am îndoit brațul de la cot și am tras fașa pe dedesubt, legând-o ușor de umărul lui. Ajutându-l ușor să se așeze la loc, i-am dat părul de pe față și l-am sărutat pe frunte.

— Încearcă să nu faci prea multe mișcări.

— Bine, Anna.

Poate că totuși nu-l durea chiar atât de tare, pentru că atunci când m-am uitat din nou la el înainte să plec de pe pluta de salvare, l-am văzut zâmbind.

În noaptea aceea m-am trezit ca să pun lemne pe foc.

— Anna.

Vocea lui T.J. m-a luat prin surprindere.

— Da.

— Mă ajuți să ies, te rog? Trebuie să fac pipi.

— Sigur.

L-am ajutat să iasă prin ușa de la pluta de salvare, apoi am întețit focul. După ce s-a întors, i-am mai dat niște paracetamol.

— Ai putut să dormi un pic? l-am întrebat.

— Nu prea.

În dimineața următoare, locul unde se rupse osul s-a umflat și s-a învinețit. S-a strâmbat de durere când i-am strâns mai tare fașa și i-am dat a treia doză de paracetamol.

Nu a mai vrut să-i dau pastile după asta.

— Nu vreau să iau prea multe, Anna. Poate o să mai avem nevoie de ele.

S-a simțit mai bine după trei zile și venea peste tot după mine, ca un cățeluș. Venea pe plajă când pescuiam, se ținea după mine când mergeam după fructele de pâine și voia să mă ajute să golesc colectorul de apă. Când a vrut să vină cu mine după lemne, l-am trimis pe pătură sub cocotier.

— Nu o să te vindeci niciodată dacă nu stai locului, T.J.

— Mă plictisesc. Și trebuie neapărat să fac o baie. Mă ajuți când te întorci?

— Cum? Nu, *nu* îți fac baie.

Moment penibil.

— Anna, mă ajuți sau o să fii nevoită să suporți mirosul meu.

Mi-am apropiat nasul de el.

— Ai mirosit și mai bine de atât. Bine, te voi ajuta, dar o să te spăl doar în anumite zone și doar pentru că într-adevăr puți.

A zâmbit larg.

— Mersi.

Am plecat spre lagună imediat cum m-am întors cu lemnele de foc. T.J. și-a lăsat pe el pantalonii scurți și s-a așezat în apa care îi acoperea partea de jos a corpului. M-am așezat în genunchi lângă el și mi-am săpunit bine mâinile.

— Ține asta, te rog, i-am zis, dându-i săpunul.

Am început toaleta, spălându-i cu grijă fața cu mâinile mele pline de săpun, apoi am luat apă în pumni ca să-l clătesc, degetele mele atingându-i barba țepoasă de pe obraji, de pe maxilar și de deasupra buzei.

— Ce bine e, a zis.

Am umplut bidonul de plastic pe care l-am adus și i l-am turnat în cap, apoi l-am spălat pe păr. Îi crescuse mult și îi intra mereu în ochi. Prefera să poarte pălăria mea de paie ca să-și țină părul, iar pe mine nu mă deranja deloc asta. Și eu pusesem stăpânire pe șapca lui de baseball de mult timp.

— Aș fi vrut să am la mine foarfecele, i-am zis. Te-aș fi tuns.

Mi-a întins săpunul și mi-am acoperit din nou mâinile cu spumă. L-am spălat pe gât și am coborât pe piept, cu degetele alunecând peste sfârcurile lui întărite. Mă privea tăcut.

L-am spălat la subrațul care nu era lovit și pe spate. Nu-și putea ridica celălalt braț, așa că am făcut ce am putut, atingându-l cât am putut de ușor lângă zona învinețită.

— Îmi pare rău, i-am zis când s-a strâmbat de durere.

Am făcut greșeala de a privi în jos când mă pregăteam să-l spăl pe picioare. Apa din lagună era suficient de limpede ca să-mi dau seama că se excitase.

— T.J.

— Îmi pare rău. S-a uitat timid la mine. Nu pot să mă ascund de data asta.

Stai așa, câte dăți mai fuseseră?

Dintr-odată nu mai știam în ce direcție să mă uit. Totuși, nu era vina lui: uitasem ce se putea întâmpla dacă frecai un pușți de șaptesprezece ani pe tot corpul.

Orice bărbat, de fapt.

— Nu, nu-i nimic. Doar că m-a luat prin surprindere. Credeam că te doare.

Cu adevărat derutat, a zis:

— Păi nu mi-am rupt *aia.*

Gata, să schimbăm subiectul.

L-am spălat pe picioare și când am ajuns la tălpi am descoperit că se gâdila. A tresărit și și-a tras piciorul, apoi a scos un „au” când mișcarea i-a zgâlțâit partea de sus a corpului.

— Scuze. Bine, ești oarecum curat.

— Nu mă ștergi? a zis cu un zâmbet plin de speranță.

— Ha. Ești amuzant. Probabil ne confunzi cu unii care au la ei prosoape.

— Mersi, Anna.

— Cu plăcere.

L-am ajutat să facă baie și în următoarele două săptămâni, până când s-a vindecat suficient cât să se descurce singur. De fiecare dată era tot mai puțin jenant pentru mine. Nu mă mai uitam în jos ca să văd efectele.

— Chestia asta chiar nu te deranjează, nu-i așa? l-am întrebat într-o zi în timp ce-l spălam pe cap.

— Deloc, mi-a răspuns, zâmbind larg. Dar nu-ți face griji, a adăugat în glumă cu o față cât se putea

de serioasă. Mă voi revanșa într-o zi. Dacă te vei răni vreodată, sigur îți voi face baie.

— O să țin minte.

Mi-am pus în minte să fiu mult mai atentă. Poate că era stânjenitor să-i fac baie, dar asta nu era nimic în comparație cu ce aș fi simțit eu dacă i-aș fi simțit mâinile pline de săpun pe tot corpul.

Capitolul 16
T.J.

Anna stătea în picioare lângă pluta de salvare. I-am dat peștele pe care îl prinsesem și mi-am sprijinit undița de adăpost.

— Mai e ceva în colectorul de apă?

— Nu.

— Poate va ploua mai târziu.

S-a uitat îngrijorată spre cer și s-a apucat să curețe peștele.

— Sper.

Era noiembrie și trecură deja șase luni de când ne aflam pe insulă. Anna zicea că sezonul ploios nu avea să înceapă decât în mai. Mai ploua, cam o dată la două zile, dar nu pentru mult timp. Aveam apa de cocos, dar tot ne era tare sete.

— Măcar știm că nu trebuie să bem din baltă, a spus Anna scuturându-se toată. A fost groaznic.

— Doamne, știu. Credeam că o să scot totul din mine.

Nu puteam face nimic în legătură cu ploaia, dar Maldivele aveau o floră și o faună marină bogate. Nucile de cocos și fructele de pâine abia dacă ne țineau de foame, însă peștii viu colorați pe care îi scoteam din lagună ne umpleau stomacul.

Stăteam în apă până la brâu și îi prindeam pe rând, unul după celălalt. Niciunul nu era mai mare de cincisprezece centimetri (un cercel și o coardă de chitară nici nu puteau ține mai mult de atât), iar eu mă temeam să agăț ceva mai mare și să pleznesc coarda. Era bine că Anna își pusese în bagaj mulți cercei, fiindcă deja pierdusem unul.

Cu toate că aveam destulă mâncare, Anna spunea că ne lipseau multe lucruri importante.

— Îmi fac griji pentru tine, T.J. Ești încă în creștere.

— Cresc foarte bine.

Dieta noastră nu avea cum să fie chiar atât de rea, deoarece pantalonii mei scurți îmi ajungeau până la genunchi când ne-am prăbușit, iar acum sunt cu cel puțin doi centimetri și jumătate mai sus.

— Probabil că fructele de pâine au vitamina C pentru că altfel am fi făcut scorbut până acum, a bombănit ea în barbă.

— Ce dracu e aia? am întrebat. Pare scârbos.

— Este o boală cauzată de faptul că nu ai destulă vitamina C, a zis ea. Pirații și marinarii se îmbolnăveau de scorbut în timpul călătoriilor mai lungi. Nu este plăcut.

Anna ar fi trebuit să-și facă griji pentru ea. Costumul de baie îi atârna pe fund, iar sânii nu-i mai umpleau sutienul ca înainte. Clavicula îi ieșea în evidență și i se vedeau oasele. Am încercat să o fac să mănânce mai mult și se străduia, dar de multe ori ajungeam să îi termin eu mâncarea. Spre deosebire de ea, pe mine nu mă deranja să mănânc același lucru în fiecare zi și mâncam de câte ori îmi era foame.

Într-o dimineață, câteva săptămâni mai târziu, Anna mi-a zis:

— Azi este Ziua Recunoștinței.

— Da? Nu prea dădeam importanță zilelor care treceau, dar Anna ținea evidența fiecăreia.

— Da. A închis agenda și a așezat-o pe jos, lângă ea. Nu cred că am mai mâncat pește de Ziua Recunoștinței până acum.

— Sau nucă de cocos și fructe de pâine, am adăugat.

— Nu contează ce mâncăm. Ziua Recunoștinței este despre a te simți recunoscător pentru ceea ce avem.

A încercat să fie veselă când a spus asta, dar imediat după aceea și-a șters ochii cu dosul palmei și și-a pus ochelarii de soare.

Niciunul dintre noi nu a mai pomenit nimic despre această sărbătoare în ziua aceea. Nu mă

gândisem la Ziua Recunoștinței. Întotdeauna am presupus că cineva avea să ne găsească până atunci. Și așa, Anna și cu mine abia dacă mai vorbeam despre o posibilă salvare, și asta ne deprima pe amândoi. Tot ce puteam face era să așteptăm și să sperăm că cineva va zbura pe deasupra noastră într-o zi. Asta era cel mai greu lucru: să nu ai controlul a ceea ce se întâmplă, asta dacă nu ne hotărâm să ne suim în pluta de salvare și să plecăm, lucru cu care Anna nu ar fi fost niciodată de acord. Avea dreptate. Ar fi fost sinucidere curată.

În seara aceea, în pat, ea a șoptit:

— Sunt recunoscătoare că ne avem unul pe celălalt, T.J.

— Și eu.

Mă întreb dacă aș fi supraviețuit dacă Anna ar fi murit când s-a prăbușit avionul și eu aș fi fost singur în tot acest timp.

* * *

Ne-am petrecut ziua de Crăciun fugărind un pui.

Mai devreme în acea dimineață, în timp ce mă aplecam să adun niște bețe pentru grămada de lemne, am țipat ca o fată când o găină a tâșnit dintr-un tufiș din apropiere și m-a speriat de moarte.

Am pornit iute după ea, dar a dispărut în alt tufiș. Mi-am vârât mâna acolo și am început să pipăi în jur, dar nu am reușit să o prind.

— Anna, zgomotul acela de zbatere pe care îl tot auzim e de la o găină, i-am spus când m-am întors cu lemnele.

— Aici sunt găini?

— Da. Am fugărit una prin tufișuri, dar a scăpat. Leagă-ți bine șireturile la tenișii. Vom mânca găină de Crăciun.

* * *

— E aici. Am auzit-o. O să lovesc tufișul cu piciorul, așa că fii gata să o prinzi când fuge pe partea cealaltă, a zis Anna de parcă eram în *Operațiunea Prinde Găina.*

O urmăream deja de o oră, de la un capăt al insulei la celălalt.

— Uite-o, a strigat ea, când zburătoarea a ieșit din tufiș, bătând din aripi.

Am încercat să sar pe ea ca să o prind, dar nu am reușit să rămân decât cu o mână de pene.

— Naiba să te ia, afurisită ce ești!

Am pornit în fugă după ea. Anna m-a ajuns din urmă și am încolțit-o într-un pâlc de tufișuri. A început să se strecoare printr-o gaură din frunziș, dar Anna s-a întins și a prins-o bine. Eu am apucat-o de picioare, am tras-o din tufiș și am trântit-o la pământ.

Anna nu a ezitat o secundă.

— Bună treabă, T.J., a zis bătându-mă pe spate.

I-am spintecat gâtul și am agățat-o cu capul în jos până s-a scurs aproape tot sângele din ea, apoi i-am smuls penele, încercând să nu mă uit la capul ei.

Anna a tranșat-o cu cuțitul.

— Nu arată deloc așa în magazin, a zis ea.

— Arată bine.

O ciopârțise de-a binelea, dar am pus bucățile de carne pe mai multe pietre și le-am adus aproape de foc.

Ea a adulmecat aerul.

— Miroase asta, a zis, în timp ce găina se cocea.

Când păru că este gata, am lăsat-o să se răcească, apoi am început să smulgem carnea de pe oase cu degetele. Era arsă în unele locuri, iar în altele era nefăcută, dar avea un gust minunat.

— Găina asta e grozavă, am zis lingându-mi degetele.

Anna și-a terminat și ea copanul și a zis:

— Așa este. A aruncat osul de găină în grămada tot mai mare de resturi de lângă foc, s-a șters la gură cu dosul mâinii, apoi a spus:

— Mă întreb câte găini or mai fi.

— Nu știu, dar le vom găsi pe toate, până la ultima.

— E cea mai bună găină pe care am mâncat-o vreodată, T.J.

Am râgâit și am început să râd.

— Fără îndoială.

Am adunat oasele goale și am întins pătura pe jos, departe de foc.

— Voi deschideți cadourile de Crăciun în Ajun sau în ziua de Crăciun? am întrebat-o.

— În Ajun. Voi?

— La fel. Câteodată Alexis și Grace imploră să le deschidem pe douăzeci și trei, dar mama le pune să aștepte.

Stăteam unul lângă celălalt, relaxându-ne. Mă gândeam la Grace și Alexis, la mama și la tata. Eram sigur că le era greu de Crăciun fără mine.

Dac-ar îi știut că Anna și cu mine eram în viață și sărbătoream și noi Crăciunul în felul nostru…

* * *

Ploile au revenit în mai, iar Anna și cu mine ne-am mai liniștit puțin. În schimb, furtunile erau mai dese și nu puteam face nimic altceva în afară să stăm ghemuiți în pluta de salvare și să ascultăm bubuitul tunetelor în timp ce așteptam să se oprească.

A fost una puternică de tot care doborâse un copac, așa că l-am făcut lemne de foc cu fierăstrăul de mână. Mi-a luat două zile, dar după ce am terminat, grămada de lemne de foc ocupa aproape tot adăpostul.

M-am dus apoi pe plajă să mă răcoresc. Anna se bălăcea în apă, jucându-se cu șase delfini.

Făcându-mi cu greu drum în apă, l-am mângâiat pe unul pe cap și jur că mi-a zâmbit.

— Șase, uau, ăsta da record, i-am spus.

— Da. Au venit toți deodată azi.

Delfinii veneau în lagună ca ceasul, dimineața târziu și după-masa târziu. Mereu erau cel puțin doi, acum, însă, era pentru prima dată când veniseră atât de mulți odată.

— Ai transpirat, mi-a zis. Iar ai tăiat cu fierăstrăul?

Mi-am băgat capul sub apă și m-am scuturat ca un câine când am ieșit la suprafață.

— Da, dar am terminat. O vreme nu va mai fi nevoie să strângem lemne. Mi-am întins brațele care mă dureau. Masează-mi umărul, Anna, te rog.

— Vino încoace. M-a ajutat să ies din apă. Îți fac un masaj pe spate. Masajele mele sunt renumite în toată lumea.

M-am așezat în fața ei și aproape am gemut în momentul în care mi-a atins umerii. Nu glumise deloc atunci când îmi spusese cât de pricepută era și m-am întrebat dacă și iubitului ei îi făcea așa masaj. Mâinile ei erau mai puternice decât mi-aș fi închipuit și mi-a masat gâtul și spatele multă vreme. M-am gândit cum ar fi fost ca mâinile ei să mă atingă și în alte locuri și, dacă în secunda aceea ea mi-ar fi putut citi gândurile, probabil că și-ar fi ieșit din minți.

— Așa, a zis după ce a terminat. A fost bine?

— Habar n-ai cât de bine, i-am răspuns. Mersi.

Ne-am întors la adăpost. Anna a turnat un căpăcel de Woolite în apa de ploaie pe care o strânsese în rezervorul de pe plută și a amestecat apoi cu mâna.

— Ziua pentru rufe, nu-i așa?

— Mda.

M-am oferit să împărțim această sarcină, dar mi-a spus că vrea să spele ea rufele. Probabil că nu voia să-mi mai fac de cap cu lenjeria ei intimă.

A aruncat rufele murdare în container și le-a spălat. Când a început să le scoată una după cealaltă și să le așeze pentru clătit, m-a întrebat:

— Hei, T.J., unde sunt chiloții tăi?

Că tot veni vorba de chiloți.

— Nu-mi mai sunt buni și majoritatea s-au rupt.

— Deci nu mai ai nicio pereche?

— Nu. Eu nu am avut o valiză plină de chiloți, spre deosebire de alții.

— Și nu te deranjează?

— Ba da, la început, dar acum m-am obișnuit. Am rânjit și am arătat spre pantalonii mei scurți. Totul e ca la trupele de comando aici, Anna.

Ea a început să râdă.

— Cum zici tu, T.J.

Capitolul 17
Anna

S-a făcut mai bine de un an de când eram pe insulă și de când acel avion a trecut pe deasupra noastră.

În după-masa aceea adunam nuci de cocos, și vuietul motoarelor, atât de strident și de neașteptat, m-a făcut să tresar. Am scăpat totul din mâini și am alergat spre plajă.

T.J. a țâșnit ca ars dintre copaci. A venit în fugă către mine și am început amândoi să dăm din mâini, cu ochii după avionul care zbura chiar deasupra capetelor noastre.

Am strigat, ne-am luat în brațe și am început să țopăim de fericire, dar avionul s-a înclinat spre dreapta și și-a continuat zborul. Am rămas pe loc, ascultând sunetul tot mai îndepărtat al motoarelor.

— Și-a înclinat aripile? l-am întrebat pe T.J.

— Nu sunt sigur. Le-a înclinat?

— N-aș putea să zic. Poate că da.

— Avea flotoare, nu-i așa?

— Era hidroavion, am confirmat eu.

— Deci e posibil să fi aterizat pe acolo pe undeva? a întrebat el, arătând cu mâna spre lagună.

— Cred că da.

— Ne-a văzut? m-a întrebat.

T.J. avea pe el pantaloni scurți de sport gri cu o dunguliță albastră în lateral, pe fiecare parte, iar eu eram în costumul de baie negru, care ar fi trebuit să fie vizibil pe nisipul alb.

— Sigur, adică tu nu ai observa doi oameni care dau din mâini?

— Poate, a zis el.

— Totuși, nu cred că au avut cum să vadă focul, i-am atras atenția.

Nu doborâserăm adăpostul și nici nu aruncaserăm pe foc frunze ca să facem mult fum.

Nici măcar nu eram sigură că *mai aveam* frunze în adăpost.

Am stat două ore pe plajă, fără să vorbim, străduindu-ne să auzim sunetul motorului vreunui avion care se apropia.

În cele din urmă, T.J. S-a ridicat.

— Mă duc să pescuiesc.

Vocea îi era stinsă.

— Bine, i-am zis.

După ce a plecat, m-am dus la cocotier și am adunat nucile pe care le scăpasem pe jos din greșeală. La înapoiere, m-am oprit la arborele de fructe de pâine, am adunat două, apoi am pus totul în adăpost. Am scormonit focul și l-am așteptat pe T.J.

Când s-a întors, am curățat și am gătit peștele pentru cină, dar niciunul dintre noi n-a mâncat. Mi-am înecat lacrimile și am răsuflat ușurată când T.J. a plecat în pădure.

M-am dus și m-am întins în pluta de salvare, m-am făcut ghem și am plâns.

Toate speranțele de care mă agățasem de când avionul nostru se prăbușise mi s-au spulberat în ziua aceea într-un milion de cioburi, precum o bucată mare de sticlă spartă de un ciocan. M-am gândit că dacă am reușit să ajungem pe plajă când trecea următorul avion, aveam să fim salvați. Poate că acum nu ne-au văzut. Sau poate ne-au văzut, dar nu știau că eram dați dispăruți. Nu mai conta oricum, fiindcă nu se mai întorceau.

Mi se terminaseră lacrimile și mă întrebam dacă nu cumva secaseră complet.

M-am târât afară din pluta de salvare. Soarele apusese și T.J. ședea lângă foc, cu mâna dreaptă, moale, sprijinită de șold.

M-am uitat mai atent.

— Of. T.J. este ruptă?

— Probabil.

Indiferent de ce întâlnise în cale pumnul lui, după mine fusese trunchiul unui copac, îi lăsase

încheieturile degetelor pline de sânge și mâna îngrozitor de umflată.

M-am dus la trusa de prim-ajutor și m-am întors cu două pastile de paracetamol și niște apă.

— Îmi pare rău, a zis fără să se uite în ochii mei. Ultimul lucru de care ai nevoie e să ai grijă de încă un os rupt.

— Ascultă, i-am spus, lăsându-mă în genunchi în fața lui. Dacă asta te ajută pe tine să te împaci cu situația, eu n-am nimic împotrivă, ai înțeles?

M-a privit în cele din urmă, a dat din cap și a luat pastilele de paracetamol din mâna mea întinsă spre el. I-am dat sticla de apă și el le-a înghițit. M-am așezat lângă el cu picioarele încrucișate, holbându-mă la scânteile care se împrăștiară în momentul în care am aruncat un buștean în foc.

— Tu cum faci față, Anna?

— Eu plâng.

— Te ajută?

— Câteodată.

Mă uitam fix la mâna lui rănită și încercam să-mi potolesc impulsul să mă reped și să i-o spăl de sânge și să o cuprind în mâinile mele.

— Mă dau bătută, T.J. Mai demult ai spus că „e mai ușor dacă nu te gândești că se întorc” și ai avut dreptate. Nici acesta nu se mai întoarce. Va trebui ca un avion să aterizeze în lagună ca să cred cu adevărat că vom mai pleca vreodată de pe insula asta. Până atunci, nu suntem decât tu și cu mine. Acesta este singurul lucru de care sunt sigură.

— Și eu mă dau bătut, a șoptit el.

M-am uitat la el, atât de doborât și fizic, și emoțional, și am descoperit că totuși îmi mai rămăseseră lacrimi de vărsat.

M-am uitat la mâna lui a doua zi de dimineață. Se umflase de două ori mai mult.

— Trebuie imobilizată, i-am zis. Am pus mâna repede pe un băț scurt în grămada de lemne și am cotrobăit prin geamantanul meu după ceva cu care

puteam să-l înfășor. Nu o să strâng prea tare, dar te va durea puțin, T.J.

— Nu-i nimic.

Am fixat bățul sub palma lui și, cu grijă, am tras materialul negru peste mâna lui, înfășurând de două ori și îndoind restul înăuntru.

— În ce mi-ai înfășurat mâna? m-a întrebat el.

— Cu chiloții mei tanga, i-am răspuns ridicându-mi privirea spre el. Ai avut dreptate. Sunt de-a dreptul incomozi. Dar grozavi pentru primul ajutor.

Colțurile buzelor lui T.J. se ridicară discret. S-a uitat la mine, iar în ochii lui căprui am reușit să deslușesc o scânteie care nu fusese acolo cu o noapte înainte.

— Va fi o poveste amuzantă într-o zi, am mai adăugat.

— Știi ceva, Anna? E destul de amuzantă și acum.

* * *

T.J. a împlinit optsprezece ani în septembrie 2002. Nu mai era deloc același băiat cu care mă prăbușisem în mijlocul oceanului cu cincisprezece luni în urmă.

În primul rând, avea mare nevoie să se bărbierească și părul îi crescuse mult. Îi stătea chiar bine, de fapt. Nu eram sigură dacă lui îi plăcea părul de pe față sau dacă nu voia să mai aibă bătăi de cap și cu bărbieritul.

Părul din cap era suficient de lung acum ca să-l poată prindă la spate cu un elastic, iar soarele i-l deschisese la culoare, făcându-l șaten deschis. Și părul meu crescuse. Îmi trecea deja de jumătatea spatelui și mă enerva. Am încercat să îl tai cu cuțitul nostru, dar lama, tocită și nezimțată, nu tăia părul.

Deși foarte zvelt, T.J. se înălțase cu cel puțin încă cinci centimetri și ajunsese la un metru

optzeci și doi.

Părea mai împlinit. Dacă te gândești însă că și eu urma să împlinesc treizeci și unu de ani în mai, probabil că și eu arătam mai matură. Nu aveam de unde să știu; singura oglindă pe care o aveam era în trusa de machiaj, care plutea pe undeva în mijlocul oceanului.

M-am forțat să nu-l întreb cum se simțea sau dacă avea ceva simptome de cancer, dar îl observam îndeaproape. Părea să se simtă bine, creștea și înflorea chiar și în condițiile noastre care lăsau mult de dorit.

* * *

Bărbatul din vis a gemut când l-am sărutat pe gât. Mi-am strecurat piciorul între ale lui, apoi l-am sărutat de-a lungul maxilarului, până pe piept. El m-a cuprins în brațele sale și m-a rostogolit pe spate și și-a coborât buzele peste ale mele. Ceva din felul în care mă săruta m-a făcut să tresar și m-am trezit.

T.J. era peste mine. Eram pe pătură, sub cocotier, unde trăgeam de obicei un pui de somn. Mi-am dat seama ce făcusem și m-am tras de sub el pe nesimțite și cu fața în flăcări.

— Visam.

El s-a întors pe spate, respirând greu.

M-am ridicat cu chiu cu vai în picioare și m-am dus pe malul apei, așezându-mă turcește pe nisip. *Bravo ție, Anna. Sari pe el în timp ce doarme.*

T.J. a venit și el lângă mine câteva minute mai târziu.

— Mă simt penibil, i-am spus.

S-a așezat.

— Nu trebuie.

— Probabil te-ai întrebat ce naiba fac.

— Păi, da, dar apoi am intrat în joc.

M-am uitat la el, cu gura căscată.

— Ți-ai pierdut mințile?

— Ce e? Doar tu mi-ai zis că sunt adaptabil.

— Da. Și, după câte se pare, și oportunist.

— Și în plus, a adăugat T.J., îți place să fii ținută în brațe. Cum aș putea să-mi dau seama ce înseamnă? E derutant.

Nivelul meu de umilire a crescut și mai mult. Deseori mă trezeam în mijlocul nopții mult prea aproape de T.J., făcută covrig, lipită de el și am bănuit că el așa dormea.

— Îmi pare rău. E numai greșeala mea. Nu am vrut să-ți faci vreo idee greșită.

— Nu e nicio problemă, Anna. Nu e mare lucru.

Am păstrat distanța în restul zilei, dar în noaptea aceea, în timp ce eram în pat, i-am spus:

— E adevărat. Ce ai spus în legătură cu ținutul în brațe. Doar că m-am obișnuit să dorm cu cineva. Am dormit lângă el mult timp.

— El este cel pe care l-ai visat?

— Nu. A fost unul dintre visele acelea care nu au sens. Nici nu știu cine era, de fapt. Dar îmi pare tare rău.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze la nesfârșit, Anna. Am spus că m-a derutat. Nicicând nu am spus că nu mi-a plăcut.

În ziua următoare, pe când mă întorceam din lagună, l-am găsit pe T.J. stând lângă adăpost și chinuindu-se să-și scoată aparatul dentar cu cuțitul.

— Ai nevoie de ajutor?

A scuipat o bucată de metal. Aceasta ajunse pe jos lângă multe altele.

— Nu.

— Când trebuia să-l dai jos?

— Acum șase luni. Mi-a ieșit complet din cap și nu mi-am mai adus aminte până ieri.

Atunci mi-am dat seama ce mă trezise din visul meu. Din liceu nu mă mai sărutase un băiat cu aparat dentar.

Capitolul 18
T.J.

Stăteam în fața colibei lui Oase când m-a găsit Anna. Stropi de transpirație îi picurau pe față.

— Am fugărit un pui de găină pe toată insula, dar nu am reușit să-l prind. Dar o să-l prind eu, chit că știu că e ultimul lucru pe care o să-l fac.

S-a aplecat în față și și-a pus mâinile pe genunchi, încercând să-și recapete suflul. S-a uitat apoi la mine.

— Tu ce faci?

— Vreau să dărâm coliba asta și apoi să aduc lemne să construiesc o casă pentru noi.

— Ai habar cum să construiești o casă?

— Nu, dar am suficient timp să-mi dau seama cum s-o fac. Dacă am grijă, pot refolosi tot lemnul și cuiele. Pot să fac o marchiză din prelată ca focul să nu se mai stângă. M-am uitat cu atenție la balamalele de la ușă, ca să văd dacă pot fi recuperate. Am nevoie de o ocupație, Anna.

— Cred că e o idee grozavă, mi-a spus ea.

Ne-au trebuit trei zile ca să doborâm coliba și să cărăm bucățile pe plajă. Am scos toate cuiele și le-am pus în cutia de scule, lângă celelalte.

— Nu vreau să fiu prea aproape de pădure, a zis Anna. Din cauza șobolanilor.

— Bine.

Cu toate astea, nu puteam construi pe plajă, deoarece nisipul nu era stabil. Am ales un loc între plajă și pădure, acolo unde se termina nisipul și începea pământul. Am săpat o fundație, ceva imposibil fiindcă nu aveam lopeți. Am folosit capătul ca o gheară de la ciocan ca să scot bucăți de pământ, iar Anna a venit din urmă adunându-le cu unul dintre bidoanele noastre de plastic.

Am folosit fierăstrăul ruginit ca să tai lemnele la mărimea potrivită. Anna a ținut bucățile de lemn în timp ce eu am bătut cuiele.

— Mă bucur că te-ai hotărât să faci asta, a zis ea.

— O să-mi ia ceva timp să o termin.

— Nu-i nimic.

S-a dus să mai aducă niște cuie din cutia de scule. După ce mi le-a dat, mi-a spus:

— Să-mi spui dacă mai ai nevoie de ajutor.

S-a întins pe pătură în apropiere și a închis ochii. M-am uitat la ea câteva minute, studiind-o de la picioare până la abdomen și la sâni, întrebându-mă dacă pielea ei era la fel de fină precum părea. M-am gândit la ziua dinainte, când mă sărutase pe gât sub cocotier. Mi-am amintit cât de bine mă făcuse să mă simt. Pe neașteptate, ea a deschis ochii și s-a întors spre mine. M-am uitat imediat în altă direcție. Pierdusem deja șirul momentelor în care mă surprinsese cum mă holbam la ea. Nu a pomenit niciodată nimic despre asta și nici nu mi-a spus să mă potolesc, ceea ce mi-a dat încă un motiv să o plac atât de mult.

* * *

Ar fi trebuit să fiu acum în clasa a unsprezecea, iar Annei nu-i plăcea deloc ideea că lipseam atât de mult de la școală.

— Probabil că va trebui să-ți iei DSG-ul. Te înțeleg perfect dacă vei prefera să faci asta în loc să te întorci la școală și să termini liceul.

— Ce e asta, DSG?

— Diplomă de Studii Generale. Uneori, când copiii se lasă de școală, aleg această variantă în loc să-și continue studiile. Dar nu-ți face griji. Te voi ajuta eu.

— Bine.

Nu dădeam nici două cepe degerate pe diploma mea de absolvire a liceului în momentul acela, dar pentru ea părea să fie ceva important.

A doua zi, în timp ce lucram la casă, Anna mi-a spus:

— Ai de gând să te bărbierești vreodată? Mi-am pipăit barba cu dosul mâinii. Nu te-ai încins?

Am sperat că am destul păr pe față cât să-mi ascundă roșeața.

— Nu m-am mai bărbierit până acum. Oricum aveam puțin păr și mi-a căzut când am început ședințele de chimioterapie. Când am plecat din Chicago, a început să-mi crească din nou.

— Ei bine, acum ai ce să razi.

— Știu. Dar nu am oglindă, și nu știu cum să fac.

— De ce nu ai spus nimic? Știi că te ajut.

— Ăăă, pentru că e jenant.

— Hai să mergem, a zis.

M-a apucat de mână și m-a tras după ea spre adăpost. Și-a deschis geamantanul, a scos din el o lamă și cremă de ras pe care o folosea pentru picioare și ne-am îndreptat spre apă.

Ne-am așezat turcește, față în față. A stors în palmă niște cremă din tub, a tamponat-o ușor pe față și apoi o întins-o peste tot. Mi-a cuprins capul cu mâinile, m-a tras spre ea până am ajuns în unghiul potrivit, apoi a început să mă bărbierească pe partea stângă, cu mișcări line, atente.

— Ca să știi, a început să spună, nu am mai bărbierit niciodată un bărbat. Încerc să nu te tai, dar nu promit nimic.

— Cu siguranță te descurci mai bine decât aș face-o eu.

Ne despărțeau doar câțiva milimetri și am privit-o în ochi. Câteodată erau gri și câteodată erau albaștri. Astăzi era ziua când erau albaștri. Nu am observat până acum ce gene lungi avea.

— Oamenii observă ce ochi ai? mi-a zburat porumbelul din gură.

S-a aplecat și a învârtit lama de ras în apă.

— Câteodată.

— Sunt uimitori. Par chiar mai albaștri pentru că ești bronzată.

Ea a zâmbit.

— Mulțumesc.

A luat apă în pumni și a vărsat-o pe obrajii mei, clătind crema de ras.

— Ce e cu privirea asta? m-a întrebat ea.

— Care privire?

— Te preocupă ceva. Îmi arătă capul cu degetul. Parcă și văd cum ți se învârt rotițele acolo.

— Când ai spus că nu ai mai bărbierit niciodată un bărbat… Mă vezi ca pe un bărbat?

A făcut o pauză înainte să răspundă.

— Nu te văd ca pe un băiat.

Bine, pentru că nici nu sunt.

A mai stors niște cremă de ras în palmă și m-a bărbierit pe restul feței. După ce a terminat, m-a prins de bărbie și mi-a întors fața, când într-o parte, când în cealaltă, mângâindu-mi pielea cu dosul mâinii.

— Bine, a zis. Ești gata.

— Mersi. Deja îmi e mai răcoare.

— Cu plăcere. Spune-mi când vrei să o mai fac.

* * *

Într-o noapte stăteam cu Anna întins în pat pe întuneric, și povesteam.

— Mi-e dor de familia mea, mi-a spus. Ziua visez cu ochii deschiși la același lucru. Îmi imaginez că un avion aterizează în lagună și noi doi suntem exact acolo când se întâmplă asta. Înotăm până acolo, iar pilotului nu-i vine să creadă că suntem chiar noi. Zburăm de aici și imediat cum găsim un telefon ne sunăm familiile.

Îți poți imagina cum ar fi pentru ei? Să ți se spună că cineva a murit, să le organizezi înmormântarea, apoi să te sune la telefon.

— Nu, nu îmi pot imagina cum ar fi. M-am întors pe burtă și mi-am aranjat perna de scaun sub cap. Pariez că îți dorești să nu fi acceptat slujba asta.

— Am acceptat slujba pentru că era o ocazie extraordinară să ajung într-un loc în care nu mai fusesem niciodată. Nimeni nu ar fi putut să prevadă ce avea să se întâmple.

Mi-am scărpinat o mușcătură de țânțar de pe picior.

— Ai locuit împreună cu tipul acela? Ai spus că ai dormit lângă el.

— Da.

— Nu cred că el ar fi vrut să fiți departe unul de celălalt atâta timp.

— Nu a vrut.

— Dar tu ai vrut?

Nu a spus nimic pentru un timp.

— E ciudat să vorbesc cu tine despre asta.

— De ce? Pentru că tu crezi că sunt prea tânăr ca să înțeleg?

— Nu, pentru că ești de gen masculin. Nu știu dacă poți să înțelegi.

— Ah, scuze. Nu ar fi trebuit să spun asta.

Anna chiar știa cum să nu mă trateze ca pe un copil.

— Îl cheamă John. Am vrut să mă mărit, dar el nu era pregătit, iar eu mă săturasem să aștept. M-am gândit să evadez o vreme. Să iau niște decizii.

— Cât timp ați fost împreună?

— Opt ani.

Părea jenată.

— Deci nu voia să se însoare niciodată.

— Păi, am impresia că nu voia să se însoare cu mine.

— Aa.

— Nu mai vreau să vorbesc despre el. Dar tu? Ai pe cineva acasă, în Chicago?

— Nu mai am. Am fost împreună cu o tipă pe care o chema Emma. Am întâlnit-o în spital.

— Suferea și ea de Hodgkin?

— Nu, de leucemie. Stătea în scaunul de lângă mine când am făcut prima ședință de

chimioterapie. Am petrecut mult timp împreună după aceea.

— Era de-o vârstă cu tine?

— Puțin mai mică. Avea paisprezece ani.

— Cum era?

— Era mai tăcută. Mi se părea chiar drăguță. Își pierduse deja părul și ura lucrul acesta. Purta mereu pălărie. Când și părul meu a căzut, în sfârșit, nu s-a mai simțit nici ea jenată. Stăteam amândoi și povesteam ca niște chelioși și nu ne păsa de nimic.

— Cred că e nu e ușor să trebuiască să-ți pierzi părul.

— Probabil e mai dificil pentru unele fete. Emma mi-a arătat niște poze mai vechi și am văzut că avea părul lung și blond.

— Ați apucat să petreceți ceva timp împreună și când nu făceați chimioterapie?

— Da. Știa toate cotloanele din spital. Asistentele își întorceau mereu privirile când ne prindeau sărutându-ne pe undeva. Urcam pe terasa de pe acoperișul spitalului și stăteam la soare. Aș fi vrut să ieșim la soare în afara spitalului, dar sistemul ei imunitar nu ar fi făcut față. Într-o noapte, asistentele ne-au lăsat să ne uităm la un film într-un salon gol. Am stat în același pat și ne-au adus popcorn.

— Cât de bolnavă era?

— Se simțea destul de bine când ne-am întâlnit prima dată, dar după șase luni, starea ei s-a înrăutățit. Într-o noapte, când vorbeam la telefon, mi-a spus că a făcut o listă cu lucrurile pe care voia să le facă și spunea că are impresia că nu mai are timp.

— Of, T.J.

— Împlinise deja cincisprezece ani, dar voia să apuce să facă șaisprezece, ca să-și ia carnetul de șofer. Voia să meargă la bal, dar zicea că se mulțumește și cu o seară obișnuită de dans organizată de școală. Am ezitat, dar faptul că

stăteam întins lângă Anna, în întuneric, mă făcea să-mi fie mai ușor să vorbesc despre anumite lucruri. Mi-a spus că vrea să facem dragoste ca să știe cum e. Deja doctorul ei o internase înapoi în spital și avea un salon doar al ei. Cred că asistentele știau sau poate că le spusese ea, dar ne-au lăsat în pace și am reușit să tăiem asta de pe listă. A murit trei săptămâni mai târziu.

— Povestea asta e atât de tristă, T.J. Anna părea că abia se abținea să nu plângă. Erai îndrăgostit de ea?

— Nu știu. Am ținut foarte mult la ea, dar treceam printr-o perioadă atât de ciudată. Tratamentul meu nu mai avea efect și a trebuit să încep radiațiile. M-am speriat când a murit. Nu aș ști dacă am iubit-o, Anna?

— Ba da, a șoptit Anna.

Nu mă mai gândisem la Emma de mult. Dar nu am uitat-o niciodată: fusese prima fată cu care făcusem dragoste.

— Ce ai hotărât în legătură cu tipul acela, Anna?

Nu mi-a răspuns. Poate că nu voia să-mi spună sau poate că adormise deja. Ascultam cum se izbeau valurile de stâncile din recif, sunetul mă relaxa. Am închis ochii și nu i-am mai deschis până a doua zi dimineață când m-a trezit soarele.

Capitolul 19
Anna

— Vrei să jucăm poker? a întrebat T.J.

— Sigur, dar am lăsat cărțile pe malul apei.

— Mă duc să le iau, a zis el.

— Stai liniștit. Trebuie să merg la baie. Le iau când mă întorc.

Uram să merg prea aproape de pădure după ce se întuneca și mai era foarte puțin până la apus.

Doar ce pusesem mâna pe cărți, că s-a și întâmplat. Mă luase complet prin surprindere și probabil se năpustise din văzduh, cu oarece viteză, fiindcă în momentul în care liliacul se ciocni de capul meu, aproape că mă trânti la pământ. Am avut nevoie de o secundă să-mi dau seama ce mă lovise, apoi am început să strig. Am intrat în panică și am început să-mi răvășesc părul cu mâinile ca să scot liliacul.

T.J. a alergat spre mine.

— Ce s-a întâmplat?

Până să-i răspund, liliacul își înfipse deja dinții în mâna mea. Am început să strig și mai tare.

— E un liliac în părul meu, i-am răspuns, și am simțit cum durerea înțepătoare se răspândea treptat în toată palma. Mă mușcase.

T.J. a plecat într-un suflet. Eu îmi scuturam capul înainte și înapoi, încercând să îndepărtez liliacul. Când s-a întors, m-a împins jos pe nisip.

— Nu te mișca, mi-a zis în timp ce-mi cuprinsese capul cu mâinile. Apoi a trecut lama unui cuțit de-a lungul liliacului. Acesta a încetat să se mai zvârcolească. Stai puțin. O să ți-l scot din păr.

— E mort? am întrebat.

— Da.

Stăteam întinsă, fără să fac nici cea mai mică mișcare. Inima mi-o luase razna și eram în pragul

unei crize de isterie, dar m-am forțat să rămân calmă în timp ce T.J. îmi descâlcea liliacul din păr.

— A ieșit.

Nu-l puteam vedea foarte bine în lumina argintie a lunii, așa că T.J. a-a dus la foc și a luat din el un băț aprins. S-a aplecat și l-a apropiat de corpul liliacului.

Era dezgustător, de culoare maro deschis cu aripi mari și negre, cu urechi alungite și cu dinți zimțați. Corpul îi era plin de răni deschise. Blana din jurul gurii părea udă și soioasă.

— Vino, a zis T.J. Să luăm trusa de prim-ajutor.

Ne-am întors la adăpost și ne-am așezat lângă foc.

— Dă-mi mâna.

A curățat mușcătura cu șervețele sanitare, a pus pe ea niște cremă cu antibiotic și a acoperit-o cu un plasture. Mâna îmi pulsa.

— Te doare?

— Da.

Rezistam la durere, însă m-am înfiorat când m-am gândit la ce ar îi putut începe să clocească în sângele meu.

Cred că și T.J. se gândea la același lucru, fiindcă înainte să mergem la culcare a înfipt cuțitul în foc și l-a lăsat acolo toată noaptea.

Capitolul 20
T.J.

Anna era trează și stătea lângă foc când m-am întors de la pescuit în dimineața următoare.

— Ce-ți face mâna?

Ea a întins palma și și-a scos leucoplastul.

— Nu arată prea rău, am zis. Peste noapte, rana zdrențuită se îmbibase cu sânge și acum era puțin umflată. O mai curăț o dată și pun un alt leucoplast, bine?

— Bine.

Am curățat rana cu încă un disc de vată cu spirt.

— Pari obosită, i-am zis după ce am observat cearcănele adânci pe care le avea sub ochi.

— Nu am dormit foarte bine.

— Vrei să te culci la loc?

A clătinat din cap.

— O să trag un pui de somn mai târziu.

I-am pus pe mână un leucoplast nou.

— Așa. Ești ca nouă.

Cred că totuși nu m-a auzit, pentru că s-a holbat în gol și nu a spus nimic.

Mai târziu în aceeași dimineață, am terminat de ridicat cadrul casei și am început să fac pereții. Arborii de pâine produceau un suc lăptos pe care l-am folosit să peticesc crăpăturile.

Anna muncea și ea lângă mine, fără să scoată un cuvânt, ajutându-mă cu scândurile de lemn sau dându-mi cuie.

— Ești tăcută, i-am zis.

— Da.

Am bătut un cui într-o scândură, fixând-o în cadru, apoi i-am spus:

— Te îngrijorează mușcătura?

A dat din cap.

— Liliacul acela părea bolnav, T.J.

Am lăsat jos ciocanul și mi-am șters transpirația care-mi ajunsese în ochi.

— Nu arăta prea bine, am recunoscut și eu.

— Crezi că avea rabie?

Am așezat următoarea scândură și am luat ciocanul.

— Nu, sunt sigur că nu avea.

Știam însă că liliecii puteau răspândi această boală.

Anna a inspirat adânc.

— Bănuiesc că va trebui să aștept să văd ce se va întâmpla. Dacă nu mă îmbolnăvesc într-o lună de zile, poate scap.

— Care sunt simptomele?

— Nu știu. Probabil febră? Convulsii? Boala atacă sistemul nervos central.

Chestia asta m-a speriat rău de tot.

— Ce mă fac dacă te îmbolnăvești?

Am încercat să-mi amintesc ce aveam în trusa de prim-ajutor.

Anna a scuturat din cap.

— Nu faci nimic, T.J.

— De ce nu?

— Fiindcă dacă nu faci injecțiile împotriva turbării, boala este fatală.

Nu am mai putut respira pentru un moment, ca și cum aș fi primit o lovitură care m-a lăsat fără suflu.

— Nu am știu asta.

Ea a dat din cap și ochii i s-au umplut de lacrimi. Am aruncat ciocanul din mână și mi-am așezat mâinile pe umerii ei.

— Nu-ți face griji, i-am zis. Nu vei păți nimic.

Nu aveam nicio idee dacă avea să fie așa, dar amândoi aveam nevoie să credem asta.

Am numărat în avans cinci săptămâni și am încercuit data în agenda Annei. Ea a vrut să așteptăm mai mult de o lună pentru mai multă siguranță.

— Deci, dacă până atunci nu se întâmplă nimic și nu ai niciun simptom, înseamnă că vei fi bine, nu-i așa?

— Cred că da.

Am închis agenda și am pus-o înapoi în geamantanul Annei.

— Hai să ne întoarcem la rutina noastră, mi-a zis. Nu vreau să mă gândesc prea mult la asta și să mă deprim.

— Sigur, orice te ajută.

Ar fi trebuit să se facă actriță, nu profesoară. În timpul zilei juca foarte bine teatru și era numai un zâmbet, ca și cum nu avea nicio problemă. Își făcea de lucru petrecând ore în șir jucându-se cu delfinii sau ajutându-mă la construirea casei. Dar nu mânca și se foia atât de mult în pat, încât știam că nu putea dormi.

M-am trezit când s-a târât afară din pluta de salvare într-o noapte, două săptămâni mai târziu. Întotdeauna se trezea cel puțin o dată ca să arunce un lemn în foc, dar de obicei se întorcea. Nu a făcut-o de data aceasta, așa că m-am dus după ea să văd ce s-a întâmplat. Am găsit-o lângă adăpost, holbându-se la flăcări.

— Hei, i-am zis, așezându-mă lângă ea. Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să dorm.

Anna se juca cu un lemn în foc.

— Te simți bine? Am încercat să nu par neliniștit. Nu ai febră, nu-i așa?

A clătinat din cap.

— Nu, sunt bine, serios. Du-te înapoi la culcare.

— Nu pot să adorm dacă nu ești lângă mine.

Ea a părut surprinsă.

— Nu poți?

— Nu. Nu-mi place să te știu singură aici. Mă neliniștește. Nu e nevoie să pui lemne pe foc în fiecare noapte. Ți-am spus că nu e mare lucru să fac din nou focul dimineață.

— O fac doar din obișnuință. S-a ridicat în picioare. Vino. Măcar unul dintre noi ar trebui să doarmă.

Am urmat-o pe Anna până la pluta de salvare și, după ce ne-am așezat pe jos, ea ne-a acoperit pe amândoi cu păturile. Era îmbrăcată cu pantaloni scurți și cu tricoul meu și când s-a așezat într-o poziție mai comodă, piciorul ei dezgolit l-a atins ușor pe al meu. Nu și-a tras piciorul după ce nu s-a mai mișcat și nici eu nu am făcut asta.

Rămaserăm așa, în întuneric, cu picioarele atingându-ni-se, fără să dormim prea mult niciunul dintre noi.

A fost de acord să nu se mai trezească în mijlocul nopții și, într-o dimineață, câteva săptămâni mai târziu, am făcut focul promis.

— Anna, aș vrea să mă cronometrezi. Pun pariu că pe acesta îl fac în mai puțin de cinci minute.

— Da, acum te dai mare.

Râse când spusese asta și pe măsură ce ne apropiam tot mai mult de data încercuită în calendar, ea părea să se liniștească tot mai mult.

După ce au trecut cele cinci săptămâni, i-am luat în mână palma deschisă, și mi-am trecut degetul mare peste cicatricea lăsată de rană.

— Cred că nu vei păți nimic, i-am spus. Și de data aceasta eram sigur de ceea ce spuneam.

Mi-a zâmbit.

— Și eu cred asta.

Am curățat trei pești pentru prânz în ziua aceea.

— Îți mai e foame? Pot să prind mai mulți.

— Nu, mulțumesc. Muream de foame, dar acum sunt plină.

Am înotat pentru mult timp și am muncit la casă până la orele cinei. Din nou, a mâncat mai mult decât în săptămâni întregi. La culcare, abia dacă își mai putea ține ochii deschiși și a adormit cum m-am întins lângă ea. Am adormit și eu, dar m-am trezit când Anna s-a făcut ghem lângă mine și și-a așezat capul pe umărul meu.

Am cuprins-o în brațe și am tras-o mai aproape de mine.

Dacă s-ar fi îmbolnăvit, nu aș fi putut să fac nimic în afară de a o vedea cum suferă. Să o îngrop lângă Mick, după ce ar fi murit. Nu știam dacă m-aș fi putut descurca fără ea. Sunetul vocii ei, zâmbetul ei, *ea,* acestea erau lucrurile care făceau ca viața pe insulă să fie suportabilă. Am strâns-o în brațe mai tare și m-am gândit să-i spun asta dacă se trezea. Dar nu s-a trezit. A oftat în somn și, în cele din urmă, am picat și eu de atâta oboseală.

S-a mutat pe partea ei de pat când m-am trezit în dimineața următoare. Făceam focul când ea a ieșit din pluta de salvare.

Mi-a zâmbit, întinzându-și brațele deasupra capului.

— Am dormit grozav. Cel mai bun somn pe care l-am avut de multă vreme.

— Și eu am dormit bine, Anna.

Câteva nopți mai târziu, stăteam amândoi în pat dezbătând care erau primele zece albume rock favorite ale tuturor timpurilor care ne plăceau.

— *Sticky Fingers* de la Rolling Stones e pe primul loc la mine. Trimit *Led Zeppelin IV* înapoi pe locul al cincilea, a zis ea.

— Ești drogată?

Când am început să înșir motivele pentru care nu eram de acord cu ea (toată lumea știe că *The Wall,* Pink Floyd ar trebui să fie pe primul loc), am tras un vânt. Fructele de pâine aveau câteodată efectul acesta asupra mea.

Ea a scos un chiot ascuțit și a încercat de îndată să se salveze evadând pe ușa de la pluta de salvare, dar am prins-o de talie, am tras-o înapoi și i-am pus pătura direct în cap.

Era un joc pe care îmi plăcea să-l fac cu ea.

— Vai, nu, Anna, Dumnezeule, trebuie să fugi, am tachinat-o, zâmbind. Cred că miroase groaznic.

S-a luptat să iasă, dar eu am strâns și mai tare pătura peste capul ei.

Când am lăsat-o până la urmă să iasă, a scos un zgomot ca și cum ar fi vomat și a zis:

— O să-ți tăbăcesc fundul, Callahan.

— Serios? Tu și cu cine mai exact? Cred că avea vreo cincizeci de kilograme. Amândoi știam că nu avea cum să tăbăcească nimic.

— Nu-ți lua nasul la purtare. Într-o bună zi o să găsesc eu o metodă să te dovedesc.

Am început să râd și i-am spus:

— Uuu, Anna, mi-e atât de frică.

Ce nu voiam să recunosc, totuși, era faptul că putea să mă pună în genunchi cu o singură atingere de mână, dacă o așeza unde trebuia.

Mă întrebam dacă știa asta.

* * *

— Mă duc să fac o baie, a zis Anna când m-am întors de pe plajă.

Și-a luat săpunul, șamponul și hainele.

— Bine.

După ce a plecat, am observat că rămâneam fără lemne de foc. Mi-am luat rucsacul și am îndesat în el toate bețele pe care le-am găsit. Soarele dispărea încet sub orizont și țânțarii bâzâiau pe lângă mine. Am plecat de sub acoperământul de frunziș des, fără să-i bag în seamă.

Am ieșit dintre copaci și mi-am ridicat privirea cât să o văd pe Anna intrând goală în ocean.

Am înghețat.

Știam că trebuia să plec naibii de acolo, dar nu puteam. M-am făcut mic după un copac și am privit-o.

S-a scufundat în apă ca să-și ude părul, apoi s-a întors și s-a îndreptat spre mal. Arăta incredibil și liniile de bronz îi încadrau părțile corpului care-mi plăceau cel mai mult la ea. Mi-am băgat mâna în pantaloni.

S-a dus pe plajă și și-a spălat părul, apoi a intrat în apă ca să clătească șamponul. A ieșit din nou, a

frecat săpunul între mâini și s-a spălat pe corp. După ce s-a așezat pe nisip, s-a ras pe picioare și apoi a mai intrat o dată în apă ca să se clătească.

Ce a făcut apoi m-a zăpăcit complet.

După ce a ieșit, a privit în jur și s-a așezat pe nisip, cu fața spre ocean. Adusese cu ea uleiul pentru bebeluși, așa că și-a turnat puțin în palmă, apoi și-a dus mâna între picioare.

Ah, Iisuse Hristoase!

S-a lăsat pe spate, cu un picior întins și cu celălalt îndoit. O priveam cum se mângâia în timp ce propria mână începuse să se miște puțin mai repede.

Deși făceam lucrul acesta aproape în fiecare zi, când eram singur în pădure, nu mi-a trecut niciodată prin minte că era posibil să îl facă și ea. Nu mi-am luat ochii deloc de la ea și, după câteva minute, și-a întors piciorul îndoit și și-a arcuit spatele. Am știut că terminase, la fel ca și mine.

S-a ridicat, s-a scuturat de nisip și și-a tras chiloții pe ea. S-a îmbrăcat cu restul de haine și și-a adunat lucrurile. Când s-a întors să plece, s-a oprit brusc și s-a uitat în direcția mea. Ascuns în spatele copacului, nu m-am mișcat deloc, așteptând să se îndepărteze. Apoi am zburat de acolo, fugind printre copaci ca vântul, ca să mă îndepărtez de plajă.

— Hei, salut, i-am zis când m-am înapoiat.

Ea stătea lângă adăpost și se spăla pe dinți.

Și-a scos periuța de dinți din gură și s-a uitat la mine, lăsându-și capul într-o parte.

— Unde ai fost?

— După lemne. Am desfăcut rucsacul și am vărsat lemnele în grămadă.

— Aha. Ea a terminat să se spele pe dinți și a căscat. Mă duc la culcare.

— Vin și eu imediat.

Mai târziu, cu ea dormind lângă mine, am derulat în minte imaginile cu corpul ei gol și dezmierdat de propriile ei mâini ca pe un film pe

care îl puteam privi de câte ori voiam. Îmi doream să o pot săruta, să o ating, să îi fac tot ce îmi doream, dar nu puteam. Filmul rula în capul meu, la nesfârșit, iar eu nu am închis un ochi în noaptea aceea.

Capitolul 21
Anna

T.J. se cățără pe acoperișul casei noastre și întinse un strat de sevă de fructe de pâine peste frunzele de palmier.

— Nu știu dacă asta ne va feri de umezeală. Presupun că vom afla atunci când va ploua.

Construcția casei se apropia de sfârșit. Eu stăteam turcește pe pământ, privindu-l cum a sărit de pe acoperiș, a înhățat ciocanul și a bătut ultimele cuie.

Și-a strâns părul într-o coadă și a luat pălăria mea de cowboy și ochelarii de aviator. Fața îi era atât de bronzată, de parcă se născuse acolo, pe insulă. Avea un zâmbet minunat, dinți drepți, de un alb strălucitor, obraji bine conturați și un maxilar solid, parcă dăltuit în formă de pătrat. Era nevoie să-l mai bărbieresc o dată.

— Arăți bine, T.J. Sănătos.

Era zvelt, dar avea mușchi bine definiți, poate din cauză că a construit casa cu mâinile goale și nu arăta deloc vreun semn de malnutriție. Cel puțin nu încă.

— Chiar?

— Da. Nu sunt sigură cum, dar ai crescut de când suntem aici.

— Par mai matur?

— Da, pari.

— Sunt chipeș, Anna? A îngenunchiat în fața mea și a zâmbit larg. Hai, mie poți să-mi spui.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Da, T.J., i-am spus zâmbind. Ești foarte chipeș. Dacă reușim vreodată să plecăm de pe insula aceasta, vei avea multă trecere la doamne.

Și-a ridicat pumnul în aer, apoi l-a lăsat brusc jos.

— Da! A lăsat apoi ciocanul și a băut niște apă. Nu-mi mai amintesc cum arătam înainte de

accident, tu poți?

— Oarecum. Dar nu cred că m-am schimbat chiar atât de mult.

T.J. s-a așezat în fața mea.

— Dumnezeule, mă dor toate oasele. Mă freci, te rog, pe spate?

— Sigur.

Am început să-i masez umerii, care erau mult mai largi decât fuseseră în urmă cu doi ani. Și pieptul îi era mai mare, iar brațele îi erau solide. I-am ridicat coada, masându-i ceafa cu degetele.

— Ce bine e!

I-am făcut un masaj super-lung și la sfârșit el mi-a zis:

— Ești încă frumoasă, Anna. Dacă te întrebai cumva.

M-am aprins la față, dar am zâmbit.

— Nu mă întrebam, T.J., dar îți mulțumesc.

* * *

Două nopți mai târziu, am dormit în casa noastră pentru prima dată. Ne-am hotărât să facem o singură cameră mare în loc de două, ceea ce ne oferea spațiu suficient. Mă puteam îmbrăca în casă, în loc să mă chinui să intru în haine pe pluta de salvare. Geamantanul meu și cutia de scule erau așezate într-un colț, iar în cutia cu chitară de lângă ele am pus trusa de prim-ajutor, cuțitul și frânghia.

T.J. a dat jos acoperișul plutei de salvare (acum aveam un acoperiș adevărat) și a făcut geamuri din ușile de plasă care se rulau și lăsau să intre lumina și aerul. Lateralele din nailon le-a folosit ca să facă jaluzele pe care le coboram noaptea. A bătut în cuie prelata la intrarea în casă, a întins-o și a prins-o de niște bețe din lemn pe care le înfipse în pământ, apoi a făcut dedesubt o groapă pentru foc.

— Sunt mândră de tine, T.J. Și Oase ar fi.

— Mersi, Anna.

Am reușit să facem multe lucruri de la primele noastre nopți dormite pe pământ. Nu eram decât doi naufragiați care se jucau de-a familia pe o insulă.

* * *

Un hidroavion a aterizat în lagună în timp ce eu și T.J. înotam. Pilotul a deschis ușa, a scos capul și a zis:

— În sfârșit v-am găsit. Vă căutăm de-o veșnicie.

Aveam cincizeci și doi de ani.

Când m-am trezit, eram toată udă de transpirație și am încercat să-mi înăbuș un țipăt cu câteva secunde înainte ca acesta să-mi scape de pe buze.

Partea de pat a lui T.J era goală. În ultima vreme petrecea mai mult timp în pădure, adunând lemne pentru foc și dimineața și după-masa.

M-am îmbrăcat, m-am spălat pe dinți și m-am dus la cocotier. În timp ce adunam nucile, una a căzut de pe creangă și aproape m-a lovit în cap. Speriată, am sărit și am strigat:

— Fir-ar să fie!

Când m-am întors acasă, am verificat colectorul de apă. Era februarie, mijlocul sezonului secetos, și nu mai rămăsese multă. Mi-a scăpat din mâini și am izbucnit în lacrimi când apa s-a risipit pe pământ.

T.J. s-a întors cu rucsacul plin de lemne.

— Hei, a zis în timp ce își dădea rucsacul jos din spate. Ce s-a întâmplat?

M-am șters la ochi cu dosul mâinii.

— Nimic. Sunt doar obosită și furioasă pe mine. Am vărsat apa.

Apoi am început să plâng din nou.

— Nu-i nimic. Probabil va ploua mai târziu.

— Poate că nu. Abia dacă au căzut câțiva stropi ieri. M-am prăbușit pe pământ, simțindu-mă ca o idioată.

S-a așezat lângă mine.

— Ăăă, suferi cumva de sindrom premenstrual?

Am închis ochii strâns, dorindu-mi ca lacrimile să se oprească.

— Nu, e doar o dimineață proastă.

— Du-te înapoi în pat, mi-a zis. Vin și eu imediat după ce termin de pescuit, bine?

— Bine.

M-am trezit când T.J. m-a mângâiat pe mână.

— Peștele e gata, mi-a spus întinzându-se lângă mine.

— De ce nu m-ai trezit ca să-i curăț?

— M-am gândit că o să te simți mai bine dacă o să dormi mai mult.

— Mersi, așa e.

— Îmi pare rău că te-am întrebat dacă suferi de sindromul premenstrual. De fapt, nici nu știu mare lucru despre asta.

— Nu, era o întrebare justificată. Am ezitat. Nu mai am ciclu. Nu am mai avut de mult timp. Mai aveam încă tampoane în geamantan.

T.J. a părut derutat.

— De ce?

— Nu știu. Sunt subponderală. Stresul. Malnutriția. Alege tu.

— Oh! a exclamat el.

Stăteam amândoi întinși pe o parte, cu fața unul la celălalt.

— Am avut un vis urât de dimineață. Un hidroavion aterizase în lagună în timp ce noi înotam.

— Pare un vis frumos.

— Aveam cincizeci și doi de ani când ne-au găsit.

— Asta înseamnă că am fost dispăruți mult timp. De aceea ai fost atât de supărată?

— Vreau să am un copil.

— Vrei?

— Da. De fapt vreau să am doi, chiar trei. Altceva ce John nu dorea. Dacă nu ne găsesc până

fac cincizeci și doi de ani, va îi prea târziu. Și patruzeci și doi este deja la limită. E adevărat că pot oricând să adopt, dar chiar îmi doresc să dau naștere măcar unui copil. Am început să trag de un fir de ață ce ieșea din pătură. Știu, e stupid să mă gândesc acum la un copil când avem alte lucruri care ne dau bătăi de cap. Și știu că pe tine nu te preocupă acum problema copiilor, dar eu chiar îmi doresc copii într-o zi.

— M-am gândit la copii. Sunt steril.

Cuvintele sale au fost atât de neașteptate că nu am știut ce să spun mai întâi.

— Din cauza cancerului?

— Da. Am făcut chimioterapie în draci.

— Of, Doamne, T.J. Nu m-am gândit.

Nimic nu se compară cu flecăreala despre copii în fața unei persoane a cărei fertilitate devenise monedă de schimb pentru supraviețuire.

— Nu-i nimic. Doctorul a vorbit cu mine înainte să încep tratamentul. Mi-a explicat că dacă într-o zi o să vreau să am copii trebuie imediat să-mi pun sperma într-o bancă de spermă, deoarece, odată tratamentul început, va fi prea târziu. Am decis să am posibilitatea de a face copii.

— Uau, nu e o decizie pe care să o ia băieții când au cincisprezece ani.

— Nu, mai degrabă ne preocupă să *nu* lăsăm vreo tipă însărcinată. Ce urmează s-ar putea să te binedispună. Așa că, mama mi-a zis că mă duce la programare la banca de spermă și mi-a dat o revistă Playboy de la tata (apropo, în dulap aveam ascuns ceva mult mai deocheat) și m-a întrebat cât se putea de serios dacă știam ce trebuia să fac.

— Cred că glumești.

— Nu, deloc. A început să râdă. Aveam cincisprezece ani, Anna. Eram expert la chestia aia și nu voiam să vorbesc *taman cu mama* despre cum o frec eu.

— Dumnezeule, cred că o să mor, am zis râzând atât de tare că lacrimile mi se rostogoleau pe

obraz.

— Da, când a trebuit să merg din nou la banca de spermă, m-a dus tata.

M-am șters la ochi în timp ce nu mi-am putut opri o ultimă chicoteală.

— Vrei să știi care e cea mai bună trăsătură a ta?

— Să fie faptul că sunt atât de chipeș? o trânti el.

Am început din nou să râd.

— Văd că ți s-a urcat la cap complimentul pe care ți l-am făcut. Nu, nu despre asta este vorba. Vreau să știi că este aproape imposibil ca cineva să nu fie fericit când ești tu prin preajmă.

— Serios? Mersi. M-a bătut pe braț. Nu-ți face griji, Anna. Ne vor găsi într-o zi și vei avea acel copil.

— Sper.

Tic-tac, tic-tac.

Capitolul 22
T.J.

Eram în pădure când Anna a strigat. S-a auzit din direcția casei și după ce am trecut de copaci, am început să alerg spre casă.

Ea s-a împleticit pe picioare și s-a prăbușit la pământ. Abia respirând, a reușit să îngaime:

— Meduză.

Conturul tentaculelor îi lăsase crestături roșii pe picioare, pe abdomen și pe piept. Nu știam ce să fac.

— Dă-le jos de pe mine, a strigat ea. Când m-am uitat în jos, am văzut că mai erau câteva tentacule transparente lipite de abdomen și de piept. Am tras de una și am simțit o durere ascuțită.

Am alergat spre colectorul de apă și am pus mâna pe bidonul de plastic de jos, de lângă el. L-am umplut, am alergat înapoi la Anna și am aruncat apa proaspătă peste ea. Tentaculele nu s-au dezlipit și ea a început să strige de durere, ca și cum apa înrăutățise situația.

— T.J., încearcă cu apă de mare, mi-a zis. Grăbește-te.

Cu bidonul de plastic încă în mână, am alergat până la mal și l-am umplut cu apă din ocean. M-am întors într-un suflet și de data aceasta, când am turnat apă sărată, nu a mai strigat.

Icnea, ghemuită pe jos, în timp ce eu încercam să-mi dau seama ce să mai fac. Știam că simțea multă durere după cum se mișca înainte și înapoi, chinuindu-se să-și găsească o poziție confortabilă.

Mi-am amintit de pensetă și am fugit s-o iau din geamantanul Annei. Când m-am întors, am scos tentaculele cât de repede am putut. Ea a închis ochii și a început să geamă.

Le scosesem aproape pe toate, când pielea Annei începuse să se înroșească nu doar unde

fusese înțepată, ci peste tot. Pleoapele și buzele i se umflară. Am intrat în panică și am mai vărsat niște apă sărată peste ea, dar degeaba. Nu mai putea deschide ochii de umflați ce erau.

Am alergat la adăpost și am găsit trusa de prim-ajutor, apoi am alergat din nou și am aterizat jos pe nisip lângă ea, deschizând capacul și deșertând tot conținutul. Când am ridicat cutia cu lichid roșu înapoi, mi-a revenit în minte vocea ei.

Asta îți poate salva viața. Oprește reacțiile alergice.

Fața Annei semăna deja cu un balon și buzele îi erau atât de umflate că îi crăpară. M-am chinuit să deschid capacul cu protecție pentru copii, dar după ce am reușit, mi-am pus mâna sub ea, i-am ridicat capul și i-am turnat Benadryl pe gât. A tușit și a împroșcat în jur; nu știu cât reușisem să îi dau.

Sutienul i s-a clintit în momentul când am mișcat-o. Îi era prea mare de vreme ce slăbise atât de mult și când m-am uitat, am observat că mai avea acolo niște tentacule care o chinuiau.

Am smuls sutienul de pe ea, tresărind când i-am văzut urmele de pe sâni. Am întins-o pe spate, am turnat peste ea restul de apă sărată, apoi am dat deoparte tentaculele cu penseta.

Mi-am scos tricoul și am acoperit-o cu el, îndesându-l sub ea.

— Vei fi bine, Anna. Apoi am luat-o de mână și am așteptat.

Când pielea nu-i mai era atât de roșie și corpul începuse să i se mai dezumfle, am început să mă uit la conținutul trusei de prim-ajutor ce zăcea aruncat pe jos. După ce am citit toate etichetele, am ales o cremă cu cortizon.

Am început de la picioare în sus, aplicând crema pe toate crestăturile de pe corpul ei.

— E mai bine?

Ochii nu-i mai erau atât de umflați, dar tot nu-i putea deschide.

— Sunt atât de obosită.

Nu eram sigur dacă era în regulă să o las să adoarmă, fiindcă îmi era frică să nu-i fi dat o supradoză de medicament. După ce am verificat sticla de Benadryl, am văzut că mai rămăsese destul de mult și am citit de pe etichetă că putea da stări de somnolență.

— E în regulă, culcă-te.

A adormit înainte să termin de vorbit.

Am frecat-o cu cremă pe abdomen, dar când am ajuns la sâni am șovăit. Nu cred că și-a dat seama că îi dădusem jos partea de sus a costumului sau poate că nu îi păsa.

Am ridicat tricoul meu pe care îl pusesem peste ea și m-am crispat.

Sânii îi erau într-o stare deplorabilă. Pielea îi era acoperită de răni inflamate, unele dintre ele făcând deja cruste peste sângele uscat.

Am rămas în stare de alertă, concentrat, gândindu-mă doar la cum o puteam ajuta și aplicam crema cu grijă, cu vârful degetelor. După ce am terminat, m-am uitat cu atenție peste tot ca să fiu sigur că nu scăpasem nicio rană.

Pielea îi revenise la culoarea normală și umflăturile dispărură. Am mai așteptat puțin, apoi am ridicat-o în brațe și am dus-o la pluta de salvare.

Capitolul 23
Anna

Am deschis ochii și am răsuflat ușurată după ce am observat că senzațiile de arsură și de usturime dispărură. T.J. a dormit lângă mine, respirând adânc. Eram goală de la brâu în sus, dar ceva moale mă acoperea precum o pătură. M-am ridicat și mi-am așezat tricoul lui T.J. sub cap, umplându-mi plămânii cu mirosul lui care-mi devenise atât de familiar. M-am rostogolit într-o parte și am adormit la loc.

Dimineață, când m-am trezit, eram singură. Mi-am ridicat marginea tricoului. Mai aveam încă slabe urme roșiatice de tentacule, care probabil aveau să se mai vadă o vreme. Ridicând tricoul și mai sus, m-am înfiorat când am văzut în ce stare îmi erau sânii. Brăzdați de crestături purpurii, acoperiți de cruste și însângerați. Am lăsat tricoul să cadă, am luat pe mine pantalonii scurți și am ieșit din colibă ca să mă duc să fac pipi.

Când m-am întors, T.J. făcea focul.

S-a ridicat.

— Cum te simți?

— Aproape mi-am revenit.

Mi-am ridicat puțin tricoul și i-am arătat burta.

Și-a trecut degetul peste urmele lăsate de răni.

— Te doare?

— Nu. Nu chiar.

— Cum sunt?

A arătat înspre sâni.

— Nu grozav.

— Îmi pare rău. Rămăseseră niște tentacule pe sub sutien care te înțepau și nu le-am observat imediat.

Nu îmi aminteam câtuși de puțin că el mi-a dat sutienul jos, doar durerea urzicătoare.

— Nu-i nimic, nu ai știut.

— Te-ai făcut roșie la față și te-ai umflat.

— Serios?

Nici asta nu-mi mai aminteam.

— Ți-am dat Benadryl. Te-a doborât de-a binelea.

— Ai făcut exact ceea ce trebuia.

A intrat în casă și a venit cu tubul de cremă cu cortizon.

— Te-am frecat pe piele cu asta. Mi s-a părut că te ajută. Mi-ai spus că e mai bine înainte să adormi.

I-am luat tubul pe care mi l-a întins. Oare mă frecase cu asta și pe sâni? M-am și văzut, întinsă pe nisip, doar în bikini cu T.J. Întinzând crema pe mine și dintr-odată nu m-am mai putut uita în ochii lui.

— Mersi, i-am spus.

— Ai văzut meduza înainte să te rănească?

— Nu, am simțit doar durerea.

— Nu am văzut să fie vreuna prin lagună.

— Nici eu. Probabil a greșit direcția din recif.

Am intrat în colibă ca să-mi iau periuța de dinți și am stors pe ea foarte puțină pastă. Când am ieșit, am spus:

— Bine măcar ca nu a fost otrăvitoare.

T.J. m-a privit cu o figură îngrozită.

— Meduzele te pot omorî?

Mi-am scos din gură periuța de dinți.

— Unele.

Nu am mai intrat toată ziua în apă. M-am plimbat pe mal, privind cu ochii mijiți în larg, uitându-mă cu atenție după meduze și amintindu-mi că deși nu putem vedea toate pericolele din ocean, ele erau totuși acolo. M-am mai întrebat și dacă într-o bună zi aveam să rămânem fără unicul lucru din trusa de prim-ajutor necesar să salveze viața oricăruia dintre noi.

* * *

În iunie 2003, T.J. și cu mine eram deja pe insulă de doi ani. Împlinisem treizeci și doi de ani în mai, iar T.J. avea să facă nouăsprezece în câteva luni. Avea deja un metru optzeci și șapte și nu mai avea nimic copilăresc în el. Câteodată, când îl urmăream în timp ce pescuia, repara casa sau își făcea apariția din pădure, pe care o cunoștea ca pe propriul buzunar, mă întrebam dacă nu cumva simțea că insula ar fi a lui. Un loc unde putea face tot ce își dorea și totul era acceptat atâta timp cât rămâneam în viață.

* * *

Stăteam turcește, unul în fața celuilalt, la marginea apei ca să-l pot bărbieri. Se aplecă înainte, sprijinindu-și mâinile de coapsele mele ca să-și păstreze echilibrul.

— Cum de am devenit ferchezuitorul tău personal? l-am tachinat. Baie ți-am făcut. De bărbierit te bărbieresc.

I-am întins pe obraji crema de bărbierit, care era deja pe terminate.

Mi-a zâmbit larg:

— Sunt norocos?

— Ești un răsfățat. După ce plecăm de pe insula asta, va trebui să te bărbierești singur.

— Nu va fi deloc distractiv.

— Te vei descurca.

Terminasem cu bărbieritul și ne îndreptam spre casă, gata de un pui de somn sub marchiza improvizată.

— Știi, Anna, mi-ar face mare plăcere să-ți fac o baie sau să te rad. Doar spune-mi când și se rezolvă.

Am râs.

— Mă descurc, serios.

— Ești sigură?

Stătea întins pe pătură lângă mine și s-a împins ca să mă prindă de mână și să mă pipăie apoi la

subrat.

— Uau, ce piele fină ai!

— Potolește-te! Mă gâdil foarte tare!

L-am lovit ușor peste mână ca să o dea la o parte.

— Pe picioare cum e? m-a întrebat și, până să apuc să răspund, s-a aplecat spre mine și și-a plimbat ușor mâna pe piciorul meu, de la gleznă până pe coapse.

Fierbințeala care mi-a cotropit dintr-odată fiecare celulă din corp m-a luat prin surprindere. Am scos un sunet, o combinație între un suspin și un geamăt, pe care nu-l putusem stăpâni. T.J. a făcut ochii mari și m-a privit cu gura căscată. Apoi a zâmbit larg, vizibil încântat de efectul pe care atingerea sa îl avusese asupra mea.

Am tras aer adânc în piept și i-am spus:

— Mă pot aranja foarte bine și singură.

— Nu vreau decât să mă revanșez pentru faptul că m-ai ajutat mereu.

— E foarte frumos din partea ta, T.J. Acum culcă-te.

A râs și s-a întors pe o parte, cu spatele la mine. M-am întins pe spate și am închis ochii.

Nu are decât optsprezece ani. E prea tânăr.

O voce în capul meu spunea că, *de fapt, e suficient de mare.*

Câteva zile mai târziu, după-masă, T.J. și cu mine înotam cu delfinii. Erau patru la număr, iar noi îi priveam cum se zbenguie în jurul nostru. Am vrut să le dau nume, însă nu i-am putut deosebi pe unii de ceilalți.

După ce delfinii au plecat, m-am așezat împreună cu T.J. pe malul apei. Mi-am afundat în nisipul fin și alb degetele de la picioare.

— Nu ziceai că vrei să faci baie? a întrebat el.

— Ba da, dar nu mi-am adus nimic.

Proviziile noastre se topeau cu repeziciune. Nu ne mai spălam cu săpun decât o dată pe săptămână. Nici nu mai băgăm de seamă cum miroseam.

— Îți aduc eu tot ce-ți trebuie, mi-a zis.

— Faci tu asta?

— Sigur că da.

— Bine, dar să știi că îmi vor trebui și haine.

— Nicio problemă.

Aduse totul și le puse jos, pe nisip. Am așteptat până s-a îndepărtat, apoi m-am dezbrăcat.

După ce am terminat baia, am mai rămas un minut să mă usuc la soare. M-am îndreptat spre grămada de haine, așteptându-mă să găsesc acolo un maiou și pantaloni scurți, sau un costum de baie. Ce alese el mă surprinse. Alese o rochie, singura pe care o pusesem în bagaj. Era una dintre preferatele mele, scurtă, albastru-deschis și cu bretele subțiri. Preferase să ia o pereche de chiloți din dantelă roz și am simțit cum obrajii îmi luară foc. Uitase de sutien sau poate nu uitase, dar oricum nu purtam sutien la rochia aceea.

Mi-am tras chiloții pe mine și am lăsat rochia să-mi alunece pe deasupra capului. Când am ajuns la colibă, T.J. se holba la mine fără să se mai deranjeze să ascundă acest lucru.

— Avem cumva vreo rezervare la cină despre care eu nu știu nimic? am întrebat eu.

— Aș vrea eu, mi-a răspuns.

M-am oprit în fața lui.

— De ce rochie?

A ridicat din umeri.

— Am zis că o să arăți bine în ea. Și-a scos ochelarii și m-a măsurat din cap până-n picioare. Și așa este.

— Mersi, i-am răspuns, simțind cum mi se înfierbântă din nou obrajii.

A plecat la pescuit, iar eu m-am așezat sub marchiza improvizată ca să-l aștept.

L-am surprins deseori pe T.J. privindu-mă, dar niciodată nu o făcuse atât de ostentativ ca acum. Devenea tot mai îndrăzneț, testa apele. Dacă până acum încercase să-și ascundă sentimentele, deja acum acest lucru nu-l mai preocupa. Nu știam ce

intenții avea sau dacă avea vreuna, știam doar că traiul sub același acoperiș cu el avea să se complice.

Acesta era singurul lucru pe care îl știam.

* * *

— Ce bine ar fi fost să avem niște foarfeci.

Trecuse o săptămână, iar eu ședeam pe pătură în afara casei, încercând să-mi descâlcesc părul. Îmi ajungea deja la fiind și mă scotea din minți.

— Ar fi trebuit să te rog să-mi tai din păr înainte să se tocească lama cuțitului, i-am spus.

Mi-am aruncat ochii în direcția focului.

— Vrei să arzi o parte din el, nu-i așa? m-a întrebat T.J.

M-am uitat la el ca și cum înnebunise.

Poate.

Am continuat să-mi perii părul.

T.J. a venit spre mine și mi-a întins mâna.

— Dă-mi peria. O fac eu. Vezi? Așa mă revanșez și eu că m-ai bărbierit.

I-am dat peria.

— Spor la treabă.

S-a lăsat cu spatele pe peretele casei, iar eu m-am așezat în fața lui. A început să mă perie.

— Ai o tonă de păr, a zis T.J.

— Știu. E mult prea lung.

— Îmi place părul lung.

T.J. mi-a descurcat părul cu multă răbdare, șuviță cu șuviță. Soarele ardea puternic, dar marchiza ne ținea umbră. Dinspre ocean bătea o briză răcoritoare. Sunetul învăluitor al undelor oceanului care se izbeau de stâncile recifului și atingerea periei care se mișca ușor prin păr mi-au indus o stare de relaxare.

Mi-a ridicat părul de pe ceafă, apoi m-a tras spre el, astfel încât să mă sprijin cu spatele pe pieptul lui. Mi-am întors capul, iar el mi-a tras părul într-o parte, aranjându-l pe umărul drept. A continuat să-l

perie și era atât de bine, încât după o vreme am închis ochii și am adormit.

Când m-am trezit, mi-am dat seama după cum respira T.J. că adormise și el. M-a cuprins din spate cu brațele de talie, cu mâinile împreunate peste pielea dezgolită care nu era acoperită de costumul de baie. Am închis ochii din nou gândindu-mă cât de bine mă simțeam stând așa, cu brațele lui T.J. încolăcite în jurul meu.

S-a trezit brusc și mi-a șoptit în ureche:

— Te-ai trezit?

— Da. Am tras un pui de somn care mi-a picat tare bine.

— Și eu.

Deși nu-mi doream acest lucru câtuși de puțin, m-am ridicat, iar mâinile lui au alunecat de pe abdomenul meu. Părul mi s-a răsfirat ușor pe spate. Am aruncat o privire peste umăr și am zâmbit.

— Mersi că mi-ai periat părul.

Ochii îi erau împăienjeniți de somn, dar nu era numai atât. Mai era ceva în ei, ceva ce fără îndoială aducea a dorință.

— Oricând.

Pulsul mi s-a accelerat. Stomacul mi s-a umplut de fluturi și m-a copleșit un sentiment de moliciune.

Cred că era prea puțin spus că relația noastră avea să devină mai complicată.

Capitolul 24
T.J.

O priveam pe Anna cum se îndepărta după ce i-am periat părul. Mi-a venit în minte ziua în care a scos acel sunet atunci când am mângâiat-o pe picior. M-am întrebat ce sunete ar scoate dacă i-aș face alte lucruri. Dorința de a-mi strecura mâna în chilotul ei ca să aflu acest lucru devenise aproape incontrolabilă. Dacă am fi fost în Chicago, nu aș fi avut nicio șansă cu ea. Dar începusem să mă întreb dacă nu cumva aici pe insulă aș fi putut avea.

* * *

Anna și cu mine înotam de-a lungul și de-a latul lagunei, așteptând delfinii.

— M-am plictisit, am spus.

— Și eu, a zis ea, plutind pe spate. Am o idee, hai să vedem dacă putem să facem ridicarea lui Johnny și a lui Baby.

— Să mă pici cu ceară dacă am vreo idee despre ce vorbești.

— N-ai văzut niciodată *Dirty Dancing?*

— Nu. Dar titlul nu sună rău deloc.

— E un film grozav. L-am văzut în liceu. Cred că prin 1987.

— Aveam doi ani.

— Ah. Câteodată uit cât de tânăr ești.

T.J. a scuturat din cap.

— Nu sunt chiar atât de tânăr.

— Mă rog. Oricum, Patrick Swayze juca rolul unui instructor de dans care se numea Johnny Castle și care lucra într-o stațiune din Catskills. Jennifer Grey era Baby Houseman și se afla acolo împreună cu familia.

Anna s-a oprit o clipă, apoi a continuat:

— Hei, tocmai mi-a picat o fisă. Baby și familia ei își petreceau întreaga vacanță departe de casă,

exact ca tine.

— Nici ei nu-i convenea chestia asta? am întrebat eu.

Anna a dat din cap și a început să râdă.

— Nu cred. A devenit iubita lui Johnny și petreceau *mult* timp în pat.

De ce nu am văzut filmul ăsta? Pare tare.

— Dar apoi Penny, partenera de dans a lui Johnny, rămâne însărcinată, iar Baby trebuie să danseze în locul ei. Aveau de făcut o ridicare complicată la care Baby nu se descurcă de la început, așa că au exersat-o în apă.

— Și asta vrei să faci și tu?

Dacă asta însemna că aveam s-o ating, eram mai mult decât de acord

— Mi-am dorit întotdeauna să încerc. Nu poate fi greu.

S-a pus în fața mea și mi-a zis:

— Bine. O să vin alergând spre tine și când sar, îți pui mâinile aici. Mi-a luat mâinile și mi le-a așezat pe șoldurile ei. Apoi mă ridici drept, deasupra capului. Crezi că mă poți ridica?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Bine-nțeles că te pot ridica.

— Din nu știu care motiv, Baby era îmbrăcată în pantaloni când a făcut asta, lucru pe care nu l-am înțeles niciodată. Bine, ești pregătit?

I-am spus că da, și Anna a venit alergând spre mine și a sărit. În secunda în care mâinile mele i-au atins șoldurile, s-a prăbușit peste mine fiindcă, a zis ea, am gâdilat-o. M-am trezit cu fața în fundul ei.

Ne-am desprins unul de celălalt și ea a zis:

— Nu mă mai gâdila data viitoare.

Am început să râd.

— Nu te-am gâdilat. Am pus mâinile acolo unde mi-ai zis.

— Bine, hai să o mai facem încă o dată. S-a dat înapoi ca să prindă viteză. Vin.

Când am ridicat-o de data aceasta, apa era prea adâncă și nu am putut să-mi păstrez echilibrul. Am căzut pe spate, iar ea a căzut peste mine, ceea ce nu a fost rău deloc.

— Rahat. A fost vina mea, am zis. Trebuie să ne mutăm unde **e** apa mai mică. Mai încearcă o dată.

De data aceasta am făcut-o perfect. Am ridicat-o deasupra capului, iar ea și-a întins mâinile și picioarele și și-a arcuit spatele.

— Am reușit, a strigat ea.

Am ținut-o așa cât am putut de mult, apoi mi-am coborât brațele. Am făcut câțiva pași ca să o cobor ușor și imediat cum picioarele ei au atins fundul apei, ea ajunsese deja cu capul sub apă. Am prins-o și am ridicat-o. Ea a tras aer în piept și m-a prins de după gât. După câteva secunde și-a pus picioarele în jurul taliei mele, în timp ce se ținea de mine.

Părea surprinsă, poate din cauză că nu se așteptase ca apa să-i ajungă peste cap sau poate pentru că îi țineam fundul în mâini.

— Nu mă plictisesc deloc acum, Anna.

De fapt, dacă o mutam puțin mai în jos, ar fi aflat și singură cât de neplictisit deveneam.

— Bine.

Avea încă mâinile și picioarele încolăcite în jurul meu, iar eu tocmai mă gândeam să o sărut când ea a zis:

— Avem musafiri.

M-am uitat în spate și am văzut patru delfini care intraseră în lagună și care acum ne împungeau cu boturile, implorându-ne să ne jucăm cu ei. Dezamăgit, m-am mutat mai înspre mal și am pus-o jos, asigurându-mă că atingea cu picioarele fundul apei.

Îmi plăcea să mă joc cu delfinii, dar și mai mult îmi plăcea să mă joc cu Anna.

Capitolul 25
Anna

Ședeam sub marchiză și jucam poker, privind cum se apropia furtuna. Fulgerele luminau cerut în zigzag, iar aerul umed mă apăsa precum o pătură greoaie. Vântul începu să bată cu putere și să ne împrăștie cărțile.

— Ar fi mai bine să intrăm, a zis T.J.

Odată intrați, m-am lungit lângă el pe pluta de salvare și urmăream cum interiorul casei se lumina cu fiecare descărcare a fulgerelor.

— Nu vom prea apuca să dormim în noaptea aceasta, am zis.

— Probabil că nu.

Am rămas așa, întinși unul lângă celălalt, ascultând ploaia. Doar câteva secunde despărțeau fulgerele de tunete.

— Niciodată nu au fost atâtea fulgere, am zis.

Și mai neliniștitor era faptul că tot părul de pe brațe și de pe ceafă era electrizat din cauza atmosferei încărcate. Mi-am spus că furtuna se va termina curând, dar pe măsură ce orele treceau, din contră, se intensifica.

Când pereții au început să se zgâlțâie, T.J. s-a dat jos din pluta de salvare și s-a întors spre valiza mea. S-a întors și mi-a aruncat blugii.

— Pune-i pe tine.

A pus mâna rapid pe blugi și i-a îmbrăcat. Apoi a îndesat bățul de pescuit în cutia de chitară.

— De ce?

— Pentru că nu cred că putem trece de furtuna asta aici.

M-am dat jos din pat și mi-am tras blugii peste pantalonii scurți.

— Și unde să mergem? Imediat cum am pus întrebarea, am și știut răspunsul. Nu! Nu intru acolo nici în ruptul capului. Am trecut foarte bine și de alte furtuni. Putem rămâne aici.

T.J. și-a înhățat rucsacul și a pus în el cuțitul, frânghia și trusa de prim-ajutor. A aruncat înăuntru și tenișii mei, apoi și-a vârât în picioare adidașii Nike fără să-și mai desfacă șireturile.

— Parcă niciodată nu am prins o așa furtună, mi-a zis. Și știi foarte bine asta.

Am deschis gura ca să-l contrazic și în acel moment acoperișul a zburat de deasupra noastră.

T.J. câștigase și știa asta.

— Să mergem, mi-a zis, abia sesizabil din cauza vuietului furtunii.

Și-a luat rucsacul pe umeri și mi-a întins cutia de chitară.

— Tu va trebui să duci asta.

A luat într-o mână trusa de scule și valiza mea în cealaltă și cu pași grăbiți am pornit-o prin pădure spre grotă. Stropii de ploaie ne loveau cu putere, iar vântul sufla cu atâta intensitate, încât aveam impresia că mă doboară de pe picioare.

Am ezitat la intrarea în grotă.

— Intră, Anna, a strigat el.

M-am aplecat, încercând să-mi adun curajul să mă târăsc înăuntru.

Trosnetul neașteptat al unei crengi care se rupse răsună ca o descărcare a unei arme de foc, iar T.J. își puse mâinile pe fundul meu și îmi dădu un brânci. Împinse după mine cutia de chitară, trusa de scule și valiza, apoi veni și el chiar înainte să cadă copacul și să blocheze intrarea în peșteră, lăsându-ne în întuneric.

M-am ciocnit de Oase ca o minge de bowling în cele zece popice. Scheletul se împrăștie pe jos și după câteva secunde aterizã și T.J. grămadă lângă mine.

Noi doi, și singurele noastre bunuri, abia dacă încăpeam în spațiul înghesuit. Trebui să ne întindem pe spate, umăr lângă umăr și, dacă îmi întindeam mâna, puteam să ating pereții grotei, aflați la câțiva centimetri în partea mea dreaptă; T.J. ar fi putut face același lucru. Mirosea a

pământ, a plante putrezite și a animale, care speram să nu fie lilieci. Recunoscătoare că aveam blugii pe mine, mi-am încrucișat picioarele ca să nu mi se strecoare ceva prin pantaloni. Tavanul era la mai puțin de șaizeci de centimetri deasupra capetelor noastre. Parcă eram într-un sicriu cu capacul pus și am intrat în panică, cu inima bubuindu-mi, abia respirând și simțind că nu aveam destul aer.

— Încearcă să nu respiri atât de repede, a zis T.J. Cum se oprește, ieșim de aici.

Am închis ochii și m-am concentrat asupra propriei respirații. *Potolește-te. Nu ai cum să ieși acum de aici.*

T.J. m-a luat de mână și și-a împreunat degetele într-ale mele, strângându-le ușor. Am răspuns și eu cu o strângere blândă de mână, ținându-mă de el ca de un colac de salvare.

— Nu-mi da drumul, am șoptit.

— Nici nu aveam de gând.

Am rămas în peșteră ore în șir, ascultând furtuna care se dezlănțuise afară. După ce în final s-a oprit, T.J. a dat la o parte crengile care blocau intrarea. Soarele răsărise, iar noi am ieșit pe brânci, privind cu uimire dezastrul din jurul nostru.

Furtuna a culcat la pământ atâția copaci, încât drumul nostru înapoi pe plajă semănă mai degrabă cu o cursă într-un labirint. Când, în cele din urmă, am ieșit la lumină, am înghețat.

Coliba nu mai era.

T.J privea locul unde fusese ridicată. L-am îmbrățișat și i-am spus:

— Îmi pare rău.

Nu mi-a răspuns, dar m-a cuprins cu brațele și am rămas așa vreme îndelungată.

Am curățat zona cu multă atenție și am găsit pluta de salvare izbită într-un copac. Am verificat să nu fie găuri în ea, iar eu am ascultat cu atenție ca nu cumva să ratez vreun fâsâit produs de aerul care ieșea, dar nu am auzit nimic. Colectorul de

apă plutea în ocean la metri depărtare de mal, iar prelata și acoperământul zăceau amestecate printre resturile ce fuseseră odată casa noastră.

Pernele de scaun, vestele de salvare și pătura erau împrăștiate pe nisip. Le-am lăsat să se usuce la soare. Am legat acoperișul de pluta de salvare, dar T.J. Tăiase lateralele din nailon și ușa care se rula ca să le folosească la casă. Acoperișul putea doar să ne protejeze de ploaie și așa nu mai aveam nimic care să ne apere de țânțari.

Ne-am petrecut restul zilei construind un alt adăpost și adunând lemne de foc, pe care le-am stivuit înăuntru ca să se usuce. T.J. a plecat la pescuit, iar eu am adunat nuci de cocos și fructe de pâine.

Mai târziu, ne-am așezat în jurul focului ca să mâncăm pește, abia ținându-ne ochii deschiși. Din fericire, pluta de salvare ținea foarte bine aerul și când soarele a apus, T.J. și cu mine ne-am culcat. Am adormit imediat, cu capul pe perna de scaun, ușor umedă.

* * *

Înotam prin lagună. T.J. reconstruia casa, dar îmi promisese că o să mi se alăture după ce termina de bătut niște cuie în câteva scânduri.

Dorința lui de a ne face un nou acoperiș deasupra capului îl consuma și în cele șase săptămâni de la furtună făcuse progrese remarcabile. Terminase structura casei, iar acum se concentra pe ridicatul pereților. Pentru că deja construise una, ritmul său era acum mult mai alert și era în stare să lucreze non-stop dacă nu l-aș fi convins să facă pauză.

Făceam bicicleta în apă când și-a făcut apariția pe plajă. Dintr-odată l-am văzut alergând spre mal, urlând și făcându-mi semn să ies din apă. Nu mi-am dat seama ce îl supărase atât de mult, așa că m-am întors.

Am zărit aripioara cu câteva secunde înainte să dispară în adâncul apei. Am știut după mărimea și forma ei că nu era a unui delfin.

T.J a intrat în fugă în apă strigând:

— Înoată, Anna, înoată!

Fără să mă uit peste umăr de frică, am înotat mai repede decât m-aș fi crezut în stare. Încă nu puteam atinge fundul apei, dar T.J. a întins mâna, m-a smucit de braț și m-a tras spre mal, unde apa nu era adâncă. Am reușit să mă sprijin pe picioare și ne-am îndepărtat în fugă.

Tremuram ca varga. T.J. m-a prins de umeri și m-a întrebat:

— Ești bine?

— De când crezi că înoată prin laguna noastră? am întrebat.

T.J. a scrutat adâncurile turcoaz.

— Nu știu.

— De care crezi că era?

— De recif, cred?

— Nu mai poți merge la pescuit, T.J.

Deseori intra în apă până la brâu, fiindcă firul undiței nu era foarte lung.

— O să ies dacă văd aripioara.

— Asta dacă o să o vezi.

Am petrecut următoarele zile pe malul apei, uitându-ne după rechin. Suprafața lagunei a rămas netulburată, iar apele ei, calme și liniștite. Delfinii au venit, dar eu nu am vrut să intru. Făceam baie cu schimbul, dar căzurăm de acord să rămânem lângă mal și să mergem puțin mai în larg doar ca să ne clătim.

A trecut o săptămână fără ca niciunul din noi să vadă rechinul. Am crezut că a dispărut pentru totdeauna, că apariția sa în lagună fusese doar un incident, așa cum a fost întâmplarea cu meduza.

T.J. a început să pescuiască din nou.

Câteva zile mai târziu, stăteam pe malul apei și mă rădeam pe picioare. T.J. venea spre mine cu peștele pe care-l pescuise, privindu-mă cum

trăgeam ușor pe picior aparatul de ras și tăindu-mă la genunchi de îmi dădu sângele. Se crispă.

— Lama s-a tocit, i-am explicat.

S-a așezat lângă mine.

— Nu te mai poți apropia acum de apă, Anna.

Și așa am știut că rechinul s-a întors. Îmi spuse că tocmai trăsese din apă ultimul pește când îl observă.

— Înota înainte și înapoi, paralel cu malul, doar cu vârful aripioarelor afară din apă. Părea că vâna.

— Nu te mai duce să pescuiești, T.J. Te rog.

Erau zile când abia mai înghițeam peștele care, de fapt, era principala noastră sursă de hrană. Ne uitam cu atenție în fiecare zi pe mal după crabi, sperând să mai diversificăm, dar aproape că nu-i găseam niciodată și nu înțelegeam de ce. Fructele de pâine și nucile de cocos ne furnizau minimul necesar zilnic, dar mi-am dat seama cât de foame avea să ne fie cât timp rechinul pândea în lagună.

Au trecut alte două săptămâni fără ca niciunul dintre noi să-l vadă. Încă nu mă apropiam de apă decât ca să mă spăl și atunci intram doar până la genunchi. Mațele ne chiorăiau încontinuu. T.J. voia să pescuiască, iar eu îl imploram să nu o facă.

Îmi imaginam cum rechinul stătea răbdător la pândă, așteptând ca unul dintre noi să se aventureze prea departe. T.J. credea că rechinul plecase mai departe, că își dăduse seama că nu era nimic în lagună care să-l intereseze. Teoriile noastre contradictorii au fost sursa mai multor discuții între noi.

Abandonasem de mult timp ideea că aveam o oarecare autoritate în fața lui T.J. Poate că eram mai în vârstă și aveam mai multă experiență, dar aceste lucruri nu contau acolo pe insulă. Luam fiecare zi așa cum venea, discutând și rezolvând problemele împreună. Dar să te pui de bună voie în mijlocul habitatului natural al unei creaturi care te putea mânca mi se părea culmea prostiei și i-am spus acest lucru lui T.J., așa că probabil de aceea

am luat-o razna când l-am văzut după două zile pescuind pe la ora cinei.

Îmi fluturam mâinile în toate direcțiile ca să-i atrag atenția și săream pe plajă.

— Ieși chiar acum!

Nu s-a grăbit deloc să iasă din apă, a venit spre mine și mi-a zis:

— Care e problema ta?

— Ce crezi că faci?

— Pescuiesc. Mi-e foame și ți-e foame și ție.

— Dar nu trebuie să mori pentru asta. Iar tu nu ești invincibil, T.J.

Îl împungeam cu putere în piept după fiecare cuvânt, iar el m-a prins de mână ca să mă oprească.

— Iisuse, calmează-te!

— Mie m-ai spus zilele trecute să nu intru în apă și acum tu stai în ea până la brâu, ca și cum nu ar fi nicio problemă.

— Sângerai, Anna! Și oricum nu ai intra în apă nici dacă te-aș implora, așa că nu te purta ca și cum ai avea nevoie de permisiunea mea, a strigat el.

— De ce ești atât de hotărât să te pui în pericol, chiar dacă te-am rugat să nu faci asta?

— Pentru că dacă intru sau nu în apă este decizia *mea,* Anna, nu a ta!

— Deciziile tale mă afectează direct, T.J., așa că am tot dreptul să hotărăsc când sunt idioate!

Ochii mi s-au umplut de lacrimi și buza a început să-mi tremure. I-am întors spatele și am plecat de acolo furioasă. Nu a venit după mine.

T.J. terminase de reconstruit casa de o săptămână. Am intrat și am pus înăuntru pluta de salvare. După ce am încetat să mai plâng, am respirat de câteva ori adânc, încercând să mă calmez, și cred că am adormit, fiindcă atunci când am deschis ochii, T.J. stătea lungit pe spate lângă mine, cu ochii deschiși.

— Îmi pare rău, am izbucnit amândoi, în același timp.

— A crăpat un drac. Îmi ești dator cu o Cola, am spus eu. Vreau una mare, cu multă gheață.

El a zâmbit.

— Este primul lucru pe care o să-l fac după ce nu o să mai fim pe insulă.

M-am proptit într-un cot, cu fața la el.

— M-am pierdut cu firea. Sunt pur și simplu speriată.

— Chiar cred că rechinul a plecat.

— Nu este vorba doar despre rechin, T.J. Am inspirat adânc. Țin la tine, foarte mult, și nu pot să concep nici măcar că ți s-ar putea întâmpla ceva sau că ai putea muri. Rezist aici, pe insulă, doar pentru că ești cu mine.

— Te-ai descurca, Anna. Poți face și tu ce fac eu și vei fi în regulă.

— Nu voi fi în regulă. Nu sunt în regulă decât dacă sunt acasă la mine, T.J., nu aici. Nu pe insula aceasta. Ochii mi s-au umplut de lacrimi doar gândindu-mă la singurătatea și durerea pe care le-aș simți dacă T.J. nu ar mai fi. Nu știu dacă poți să mori de singurătate, dar după o perioadă s-ar putea să vreau asta, am șoptit.

S-a ridicat puțin și și-a pus mâna pe brațul meu.

— Să nu mai spui niciodată asta.

— E adevărat. Să nu-mi spui că nu te-ai gândit niciodată la asta.

Nu a spus nimic la început, dar nu voia să se uite direct în ochii mei. În cele din urmă, a dat din cap și a zis:

— După ce te-a mușcat liliacul.

Lacrimile mi-au umplut ochii și au început să mi se rostogolească pe obraji. T.J. m-a tras la pieptul său și m-a ținut în brațe cât timp am plâns, mângâindu-mă pe spate și așteptând să mă liniștesc. Niciunul dintre noi nu era prea îmbrăcat, el, într-o pereche de pantaloni scurți, iar eu în costumul de baie. Contactul direct cu pielea lui m-

a liniștit într-un mod surprinzător. Mirosea a ocean și era mirosul cu care nu l-aș fi asociat niciodată.

Am oftat, mulțumită de sentimentul de ușurare oferit de o porție sănătoasă de plâns. Trecuse atât de mult de când nu mă mai ținuse cineva în brațe, încât nu mai voiam să mă mișc. În cele din urmă, mi-am ridicat capul. Mi-a cuprins fața în mâini și mi-a șters lacrimile cu degetul mare.

— E mai bine?

— Da.

M-a privit direct în ochi și mi-a zis:

— Nu te voi lăsa singură niciodată, Anna. Nu atâta timp cât pot să umblu și să respir.

— Atunci, te rog să nu mai intri în apă.

— Bine. Mi-a mai șters câteva lacrimi. Nu-ți face griji. Găsim noi o soluție. Mereu găsim.

— Doar că sunt atât de obosită, T.J.

— Atunci închide ochii.

Nu m-a înțeles. Am vrut să spun că eram obosită în general, de faptul că mereu exista o problemă la care trebuia să găsim o soluție și că în mod constant ne făceam griji ca nu cumva unul dintre noi să se îmbolnăvească sau să se rănească. Totuși, avea să se întunece în curând, și mă simțeam atât de bine în brațele lui. Am pus capul jos la loc și am închis ochii.

El m-a strâns în brațe mai tare. Cu o mână mă mângâia de pe umăr, în jos, pe spate, și cu cealaltă mă prinse de braț.

— Mă faci să mă simt în siguranță, am șoptit.

— Ești în siguranță.

Am cedat ispitei somnului și evadării pe care mi-o oferea, dar cu câteva secunde înainte să ațipesc de-a binelea, aș fi putut jura că buzele lui T.J. așternuseră peste ale mele unul dintre cele mai blânde și moi săruturi.

M-am trezit în brațele lui cu puțin înainte de răsăritul soarelui, flămândă, însetată și mânată de dorința de a merge la pipi. M-am ridicat, am ieșit din colibă și am intrat în pădure ca să mă opresc și

să adun la întoarcere nuci de cocos și fructe de pâine. Cerul era invadat tot mai mult de lumina dimineții, în timp ce mă spălam pe dinți. Apoi am pregătit micul dejun.

În timp ce așteptam să se trezească, am reluat în minte filmul evenimentelor de cu o seară înainte. Dorința lui fusese evidentă, îi radiase prin toți porii, precum căldura unui foc. Respirația i se schimbase, devenind tot mai puternică și, lipită de obrazul lui, îi simțisem inima care îi bătea cu putere. Dăduse dovadă de o stăpânire de sine remarcabilă, dar nu am putut să nu mă întreb câtă vreme avea să se mulțumească doar să mă țină în brațe.

Mă întrebam câtă vreme aveam să mă mulțumesc eu.

A ieșit din casă câteva minute mai târziu, strângându-și părul la spate.

— Hei. S-a așezat lângă mine și m-a strâns ușor de umăr. Cum te simți acum, de dimineață? Genunchiul său rămăsese lipit de al meu.

— Mult mai bine.

— Te-ai odihnit azi-noapte?

— Da, tu?

A clătinat din cap și a zâmbit.

— Am dormit grozav, Anna.

După micul dejun am stat pe malul oceanului.

— Deci, m-am gândit, a început el, scărpinându-și una dintre mușcăturile de țânțari de pe corp. Ce-ar fi dacă aș lua pluta ca să pescuiesc în lagună?

Sugestia lui m-a speriat îngrozitor.

— Sub nicio formă, am zis dând dezaprobator din cap. Dacă rechinul o să înțepe pluta? Sau s-o răstoarne?

— Nu suntem în *Fălci*, Anna! Și-apoi, mi-ai zis că nu vrei să stau cu picioarele în apă.

— E posibil să fi fost foarte explicită în privința aceasta, am recunoscut eu.

— Dacă o să pescuiesc de pe plută nu o să mai murim de foame.

Stomacul meu a mârâit precum câinele lui Pavlov când a pomenit de pește.

— Nu știu ce să zic, T.J. Nu pare o idee bună.

— Nu mă duc foarte în larg. Doar cât să fie apa destul de adâncă să pot prinde ceva pește.

— Bine, dar vin cu tine.

— Nu e nevoie să faci asta.

— Ba sigur că e nevoie.

— Trebuie să dezumflăm pluta ca să o putem scoate din colibă.

Am umflat-o folosind canistra cu dioxid de carbon și am dus-o pe plajă.

— M-am răzgândit, i-am zis. E o nebunie. Ar trebui să rămânem pe plajă unde suntem în siguranță.

T.J. a rânjit.

— Și care ar mai fi distracția?

Am vâslit până în mijlocul lagunei. T.J. a pus momeala în cârlig și a început să scoată peștii unul după celălalt, aruncându-i în bidonul de plastic plin cu apă de mare. Nu puteam deloc să stau liniștită sau să nu mă uit peste marginea plutei. TJ. m-a tras lângă el.

— Mă agiți, mi-a spus, luându-mă pe după umeri.

Pluta nu mai avea acoperișul atașat și soarele ardea cu putere. Nu eram decât în costum de baie, dar și așa mă topeam de căldură. T.J. avea pe cap pălăria mea de cowboy, dar a scos-o și mi-a trântit-o pe cap.

— Ți se înroșește nasul, a zis.

— Simt că iau foc. E foarte cald.

T.J. a întins mâna, a adunat în pumn niște apă și a lăsat-o să curgă peste pieptul meu, privind cum se scurgea în picături lenește spre buric. Mi-am simțit corpul străbătut de un fior și temperatura interioară mi-a crescut cu vreo zece grade. A băgat din nou mâna în apă, dar s-a oprit brusc.

— Uite-l.

Scoase undița.

M-am uitat peste umăr și am simțit cum mi se încordase și cel mai mic mușchi din corp. Creasta aluneca prin apă la mai puțin de optsprezece metri. Când s-a apropiat suficient cât să-l vedem bine, am întins mâna instinctiv după vâsle și i-am dat una lui T.J. Ne uitam la rechin cum dădea ocol plutei, fără ca vreunul dintre noi să scoată un cuvânt.

— Vreau să merg înapoi pe plajă, i-am zis.

T.J. a încuviințat cu o mișcare din cap și am început să vâslim spre mal, cu rechinul pe urmele noastre. Când apa era până la genunchi, T.J. a sărit din plută și a tras-o pe nisip, cu mine încă pe ea. Am coborât.

— Ce mama mă-sii facem de acum încolo? m-a întrebat el.

— Nu știu.

Fiindcă, sincer, habar n-aveam ce urma să ne facem cu rechinul de aproape trei metri care-și ducea traiul în laguna noastră.

Ne-am îndreptat spre casă, T.J. a făcut focul, iar eu am curățat și am pregătit masa de amiază. Am mâncat până ne-am simțit stomacurile pline, după atâta timp în care nu mai mâncaserăm deloc pește. T.J. a început să se plimbe preocupat de colo-colo de cum termină de mâncat.

— Nu-mi vine să cred că ai fost în apă cu chestia aceea. S-a oprit și s-a întors ca să se uite la mine. Nu trebuie să-ți mai faci griji că o să intru în apă. De-acum înainte voi pescui de pe plută. Să sperăm doar că acea creatură nu se va hotărî să încerce gustul ei.

— Asta e problema, T.J. Nu o vom putea umfla la nesfârșit, ori de câte ori o scoatem sau o aducem în casă. Nu știu cât dioxid de carbon ne-a mai rămas. Atâta timp cât folosești pluta pentru pescuit, va trebui să o lăsăm afară. Folosim acoperișul ei deasupra și gata cu protecția împotriva țânțarilor, fără lateralele din nailon.

T.J. avea deja multe mușcături de țânțari de la desele ieșiri în pădure.

— Așadar, rechinul decide dacă mâncăm și unde dormim?

— Cam așa ceva.

— Ce rahat! Rechinul își poate face legea lui în apă, dar nu pe pământ. Va trebui să îl omorâm.

Cred că glumește. Să te pui cu o creatură care mănâncă oameni nu părea o idee bună, mai ales că puteam să ne pierdem viața. T.J. a intrat în casă și s-a întors cu trusa de scule. A scos frânghia, a desfășurat-o și a separat-o în fire diferite.

— Ce idee ți-a venit? am întrebat, temându-mă, de fapt, de ce ar fi putut răspunde.

— Dacă aș putea îndoi câteva cuie și să le prind de funia asta, poate am putea agăța rechinul și să-l tragem afară din apă.

— Vrei să încerci să-l prinzi?

— Da.

— De pe plută?

— Nu. De pe plajă. Poate, dacă suntem pe pământ, avem șanse. Va trebui să-l aducem în ape mici.

— Păi, știm că asta se poate. Am fost surprinsă cât de aproape de mal a putut ajunge.

T.J. a dat din cap. Niciunul dintre noi nu a spus nimic despre faptul că rechinul înotase chiar foarte bine în apa până la brâu.

T.J. a bătut cu ciocanul trei cuie într-un perete lateral al colibei, apoi a folosit capătul ca o gheară a uneltei ca să le îndoaie, înainte să le scoată. A legat firele separate de frânghie în jurul capului fiecărui cui, făcând un cârlig cu trei dinți.

— Nu sunt sigur ce am putea folosi ca momeală, a zis T.J.

— Vrei să încerci să prinzi rechinul *astăzi?*

— Vreau laguna noastră înapoi, Anna.

Avea o privire hotărâtă și mi-am dat seama că nu aveam să-l conving să renunțe.

— Știu de ce avem nevoie. Nu-mi venea să cred că îl sprijineam în această acțiune nebunească.

— De ce avem nevoie?

— De o găină. Dacă o punem vie în cârlig se va zvârcoli prin apă și va atrage rechinul.

M-a bătut amical pe spate.

— Mă bucur să văd ca ești în echipă.

— Fără prea multă tragere de inimă.

Dar eram de acord cu T.J., trebuia să încercăm. În ciuda rechinului, a incidentului cu meduza și a altor pericole de care nici măcar nu eram conștienți, laguna era a noastră și înțelegeam de ce T.J. își dorea atât de mult să lupte pentru ea. Speram doar să nu plătim cu viața pentru ea.

Prinsesem și mâncasem încă două găini, după aceea pe care o găsisem la primul nostru Crăciun. Ne-am gândit că mai era cel puțin una, poate două dacă aveam noroc. Totuși, nu mai auziserăm și nici nu mai văzuserăm vreuna de ceva vreme. Parcă știau că le prindem câte una, pe rând.

Am cercetat fiecare colțișor de insulă și aproape am renunțat când am auzit dintr-odată fâlfâitul. A mai durat o jumătate de oră să o prindem. M-am uitat în altă parte când T.J. a înfipt-o în cui.

A intrat în apă până la piept, a aruncat găina cât a putut de departe, apoi a venit înapoi, lăsând frânghia liberă doar cât să simtă orice încordare de fir.

Găina dădea din aripi pe suprafața apei, încercând să scape. Ne-am uitat oripilați cum rechinul s-a avântat și a devorat găina. T.J. smulse de frânghie cât putu de tare ca să fixeze cât mai bine cârligul.

— Cred că a mers, Anna. Îl simt cum trage.

S-a tras câțiva pași înapoi și s-a proptit cu călcâiele în nisip, ținând de frânghie cu amândouă mâinile.

Dintr-odată frânghia s-a smucit, iar T.J. a zburat înainte, aterizând cu fața în jos, în timp ce rechinul se îndepărta de țărm. M-am aruncat în spatele lui și mi-am înfipt unghiile în nisip. Rechinul ne trăgea pe amândoi după el de parcă nu cântăream nimic. După ce am reușit să ne ținem din nou pe picioare

și să ne recâștigăm echilibrul, eram deja în apă până la genunchi.

— Treci în spatele meu, a zis T.J.

Și-a înfășurat frânghia de două ori în jurul brațului. Eu am prins-o de capăt. Ne-am tras câțiva pași în spate și ne-am proptit bine în picioare. Rechinul se zbătea și trăgea în toate direcțiile încercând în același timp să mănânce găina și să scape din cârligul nostru.

Ne-a smucit din nou în față. T.J. a tras de frânghie cât de tare a putut, antebrațele încordându-se instantaneu. Transpirația mi se scurgea pe față în timp ce noi încercam să ducem la capăt lupta cu odgonul improvizat, în apa care acum ne ajungea la pulpe.

Îmi ardeau brațele și pe măsură ce minutele treceau, eram tot mai sigură că T.J. și cu mine nu aveam să reușim. M-am gândit că singurul motiv pentru care mai aveam încă picioarele pe pământ era pentru că rechinul ne *îngăduise acest lucru.* Ar fi fost nevoie de trei bărbați bine făcuți ca să avem măcar o șansă la luptă și era timpul să renunțăm.

— Aruncă frânghia, T.J. Trebuie să ieșim acum.

Nu m-a contrazis, dar frânghia era atât de strâns înfășurată în jurul brațului său, încât nu a putut s-o desfacă. Se străduia să se elibereze în timp ce rechinul îl trăgea tot mai în larg și era cu apa mult deasupra capului când am observat că frânghia se slăbise. Ușurată, am crezut că se rupsese, dar după aceea mi-am dat seama că rechinul se îndrepta se noi.

— Anna, ieși din apă.

Am înghețat, privindu-l pe T.J. cum încerca înnebunit să-și scoată brațul din frânghie. Creasta a dispărut sub apă și mi-am dat seama că T.J. Nn mai avea cum să ajungă la timp la mal.

Am strigat. Dar apoi, cu coada ochiului, am observat mai multe aripioare, înotând cu atâta repeziciune de parcă veneau pe spinarea unui nor. Sosiseră delfinii, doi sau trei dintre ei înotând

aproape unul de celălalt, grupați. Am ieșit împleticindu-mă din apă și mă uitam cum îl înconjurară pe T.J., apărându-l, în timp ce el înota spre mal. Când a ajuns lângă mine pe nisip, mi-am aruncat brațele după gâtul lui, plângând în hohote.

Încă patru delfini li se alăturară celorlalți, acum fiind cel puțin șapte. Au atacat rechinul, împungându-l cu boturile lor și împingându-l spre mal.

T.J. a observat capătul frânghiei care plutea lângă grupul de delfini. A intrat în apă și a tras de el. Am tras de frânghie și cu ajutor din partea delfinilor, rechinul a ajuns pe mal, dând din cap în toate direcțiile și cu câteva pene de găină ieșindu-i din bot.

T.J. m-a ridicat de la pământ într-o îmbrățișare pătimașă. Eu mi-am încolăcit picioarele în jurul lui și am început să strigăm și să țopăim entuziasmați. Am alergat înapoi în apă și, cu toate că nu este ușor să îmbrățișezi delfinii, ne-am descurcat foarte bine. S-au făcut nevăzuți câteva minute mai târziu. T.J. și cu mine am ieșit din apă și ne-am oprit în dreptul rechinului care zăcea nemișcat pe nisip.

— Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi apărut delfinii, i-am zis.

— Am fi încurcat-o, cu siguranță.

— N-am fost atât de speriată în viața mea. Am crezut că o să te muște.

T.J. m-a luat în brațe, sprijinindu-și bărbia de capul meu.

— Dar nu a făcut-o.

— Acum însă îl vom mânca noi, nu-i așa? l-am întrebat.

— Da, la naiba, așa vom face! a zis cu un rânjet mare pe față.

T.J. a tăiat rechinul cu fierăstrăul și a fost cel mai dezgustător lucru pe care-l văzusem vreodată. Am tăiat din el cu cuțitul bucăți pentru friptură. Fierăstrăul și cuțitul nu erau chiar cele mai potrivite ustensile pentru a face fileuri, așa că ne-

am mânjit de sânge și ne-am îmbibat în grăsime, eu costumul de baie și el pantalonii scurți. Mirosul m-a copleșit, un asalt înțepător și metalic cu fiecare respirație. Trebuia să îngropăm leșul undeva, dar ne-am hotărât să ne batem capul cu asta mai târziu.

Am inspectat rezultatul muncii noastre. Aveam mai multe fripturi decât puteam mânca și trebuia să aruncăm multe din ele, dar cina avea să fie un adevărat ospăț.

T.J. era plin de dâre de sânge pe piept.

— Vrei să mergi să te speli prima? m-a întrebat după ce am intrat în colibă.

— Nu, mergi tu. Eu o să fac piure de fructe de pâine. Mă spăl după ce termini tu.

Trecuseră zile de când nu mă mai simțisem curată cu adevărat. Abia așteptam să folosesc săpunul și să fac o baie lungă în mai mult de treizeci de centimetri de apă.

A intrat în colibă și a ieșit ținând în brațe hainele, săpunul și șamponul.

— Lasă-ți aici pantalonii scurți. Încerc să ți-i spăl mai târziu.

— Bine, a zis peste umăr.

Am făcut piure de fructe de pâine. Inventasem rețeta într-o zi lungă și plictisitoare: întâi am ras de o piatră nuca de cocos și am stors-o și strecurat-o printr-un tricou de-al lui T.J. ca să pregătesc laptele de cocos. Am prăjit fructele de pâine și le-am ras apoi și pe ele, adăugând laptele de cocos și încălzindu-le lângă foc într-o coajă goală de nucă de cocos. Lui T.J. i-a plăcut la nebunie.

Am împuns bucățile de rechin cu bețele, ca să le prăjim la foc.

— E rândul tău, a zis T.J. după ce s-a întors mirosind mult mai bine decât mine. Pregătesc aici totul. Mâncăm imediat cum te întorci.

— Bine. Mi-am îndreptat degetul către el. Și să nu te atingi de fructele de pâine.

Am intrat în colibă și m-am dus la valiza mea ca să caut haine. Ceva albastru-deschis mi-a atras atenția.

De ce nu?

Aveam toate motivele să mă îmbrac frumos. Eram așteptată la cina pe care, din fericire, am vânat-o noi și nu invers.

Capitolul 26
T.J.

Am întins pătura afară lângă foc și m-am uitat la carnea de rechin, ca să mă asigur că nu se arde. Nu că ar fi contat, aveam din belșug, dar îmi chiorăiau mațele și abia așteptam să fie gata ca să o putem mânca.

Anna a apărut îmbrăcată în rochia albastră și cu părul pieptănat pe spate. Mirosea a vanilie. Am zâmbit și am dat din sprâncene când s-a așezat lângă mine, iar ea a roșit.

— Arăți foarte bine, i-am spus.

— Mersi. M-am gândit să mă aranjez. Dacă tot sărbătorim.

Am mâncat cât am putut băga în noi. Textura fripturilor mi-a amintit de carnea de vită, iar aroma era mai puternică decât a celorlalți pești pe care îi mâncaserăm până atunci.

— Mai vrei niște fructe de pâine? am întrebat. În loc să-mi răspundă, ea a râgâit. Anna, sunt *șocat!* Nu te-am auzit niciodată râgâind.

— Asta pentru că sunt o *doamnă.* Și nici nu am mâncat destul cât să-mi umplu stomacul. A zâmbit. Uau. Ce bine e!

— Deci mai vrei? Aproape s-a terminat.

— Sigur, răspunse. Acum am făcut loc.

Adunasem deja cu degetele niște piure din fructe de pâine. Fără să mă gândesc, i-am întins mâna. S-a oprit din râs, și m-a privit ca și cum nu era sigură de ce aveam de gând. Am așteptat, iar ea s-a aplecat spre mine și a deschis gura. Mi-am strecurat degetele între buzele ei, întrebându-mă dacă și eu făcusem ochii la fel de mari ca ea. Când a luat piureul de pe degetele mele, respirația mea a luat-o razna.

— Mai vrei?

A dat din cap, imperceptibil și nici ritmul respirației ei nu părea regulat. Am mai luat cu

degetele niște piure de fructe de pâine și, de data aceasta, când i-am dus degetele la gură, ea m-a prins de încheietură.

Am așteptat-o să înghită și apoi mi-am pierdut complet capul.

I-am apucat fața cu amândouă mâinile și am sărutat-o pătimaș. Ea a deschis gura și mi-am strecurat limba înăuntru. Aș fi putut să o sărut zile în șir și dacă mi-ar fi spus să mă opresc, nu eram sigur că aș fi fost în stare să o fac.

Dar nu mi-a spus să mă opresc. Și-a atârnat brațele pe după gâtul meu, s-a lipit de mine și m-a sărutat și ea la fel de pătimaș. Am tras-o la mine în brațe, așa că ea și-a așezat picioarele de o parte și de alta a mea și am gemut când s-a așezat peste erecția mea, cu rochia ridicată până sus în talie.

M-a sărutat pe gât, dezmierdându-mă cu buzele ei până pe umăr. Era incredibil. I-am tras rochia peste cap și am ridicat-o de pe mine, așezând-o ușor pe spate. Mi-am agățat degetele de banda elastică a chiloților ei, iar ea și-a ridicat bazinul ca să-i pot scoate. O sărutam ca un nebun și o mângâiam cu mâini rătăcitoare, deoarece nu mă puteam hotărî unde voiam să o ating mai mult.

— Mai încet, T.J., a șoptit.

— Nu pot.

A întins mâna între noi și a tras de pantalonii mei scurți. I-am dat jos și cum am rămas dezbrăcat, ea m-a prins în mâna ei. Am ejaculat douăzeci de secunde mai târziu, surprins că durase atât de mult.

După ce mi-am revenit, am sărutat-o și am mângâiat-o pe fiecare centimetru de piele, fără să mă mai grăbesc de data asta.

Am atins-o în locuri în care nu aș fi bănuit că aș putea s-o ating vreodată și după sunetele pe care le scotea, cred că se simțea chiar bine.

Când am fost din nou gata, ceea ce s-a întâmplat destul de repede, am tras-o deasupra mea. Faptul că eram în ea mă făcea să mă simt cum nu mă mai

simțisem niciodată. Emma fusese mereu neliniștită și încordată, iar eu mă temeam să nu îi fac rău, dar Anna era relaxată, ca și cum știa ce avea de făcut. Stătea cu spatele drept, sprijinindu-și mâinile pe abdomenul meu, și se mișca în ritmul ei. Priveliștea era uimitoare. Am urmărit-o cum a închis ochii și și-a arcuit spatele, iar câteva minute mai târziu, când expresia feței i s-a schimbat și a scos un țipăt, am prins-o cu putere de șolduri și am ejaculat mai puternic ca niciodată.

Mai târziu, am luat-o pe după umeri și am șoptit:

— A fost doar o întâmplare chestia asta dintre noi?

— Nu.

Capitolul 27
Anna

Am intrat în colibă după ce s-a lăsat întunericului și țânțarii nu s-au lăsat așteptați. T.J. S-a întins lângă mine și a pus pătura peste amândoi. M-a învăluit cu trupul său gol și a adormit câteva secunde mai târziu.

Eu am rămas trează.

Când m-a sărutat, nici măcar nu m-am oprit ca să mă gândesc ce fac până să-i răspund la sărut. Eram doi adulți care știau ce făceau, însă indiferent cum suceam lucrurile în mintea mea, știam că dacă vreodată aveam să plecăm de pe insula aceea și oamenii ar fi aflat, aveau să existe repercusiuni pentru ceea ce făcusem. Cum stăteam întinsă acolo, în întuneric, înlănțuită în brațele lui T.J., mi-am spus că ne simțisem bine și că nu era altcineva care să merite mai mult acest lucru decât noi. Ceea ce făcusem era doar treaba noastră, a nimănui altcuiva.

Cel puțin asta era ceea ce îmi spuneam.

* * *

M-am lăsat într-un genunchi, pe cap cu șapca de baseball a lui T.J. și cu părul strâns în coadă ca să nu mă încurce. În fața mea, stăteau împrăștiate bățul îndoit pe care-l folosea T.J. ca să facă focul, două bucăți mici de lemn și un ghemotoc de coji de nucă de cocos și iarbă.

La aproximativ o săptămână după ce am omorât rechinul, T.J. mi-a atras atenția că singurul lucru pe care nu știam să-l fac era să aprind focul. El era cel care făcea focul mereu și voia să se asigure că învățam și eu. Începuse să mă învețe de ceva vreme, iar eu dădeam semne că mă prind cum se face, deși trebuia să încep să produc și altceva decât fum și transpirație.

— Ești gata? a întrebat T.J.

— Da.

— Bine, dă-i drumul.

Am ridicat un băț, l-am trecut printr-o buclă făcută cu șiretul și am folosit acel arc ca să-l învârt. După zece minute, am obținut fum.

— Continuă, mi-a zis. Ești aproape. Trebuie să răsucești bățul cât poți de repede.

Am învârtit bățul și mai repede, iar după douăzeci de minute, cu brațele amorțite de durere și plină de transpirație pe față, am observat un tăciune care stătea să strălucească. Am dezgropat-o și am împins-o în grămăjoara inflamabilă de lângă mine. Am ridicat grămăjoara în fața mea și am suflat ușor.

Flăcările au izbucnit și am aruncat grămăjoara pe pământ.

— Dumnezeule!

Am bătut palma cu T.J.

— Ai reușit!

— Așa e! Cât timp crezi că mi-a luat?

— Nu prea mult. Nu-mi pasă cât de *repede* poți face un foc. Vreau doar să știu că poți. Mi-a dat șapca jos și m-a sărutat. Ai făcut o treabă bună.

— Mersi.

Realizarea mea avea însă un gust dulce-amărui, fiindcă deși puteam să fac un foc de una singură, trebuia să știu acest lucru în caz că i s-ar fi întâmplat ceva lui T.J.

Capitolul 28
T.J.

Mâncam de amiază când o altă găină a ieșit din pădure.

— Anna, uită-te în spatele tău. Ea s-a întors.

— Ce naiba?

Amândoi ne-am uitat la găină cum se apropia de noi. Ciugulea de pe jos, fără să pară deloc că ar fi fost grăbită.

— A mai rămas una, până la urmă, am zis.

— Da, cea proastă, a subliniat Anna. Totuși, mai e încă în viață, deci tot a făcut ceva cum trebuie.

Găina s-a apropiat de Anna, care i-a spus:

— Oh, salut. Știi ce le-am făcut celorlalte surate ale tale?

Și-a lăsat capul într-o parte și o privea pe Anna ca și cum ar fi încercat să înțeleagă ce îi spunea. Am început să salivez doar la gândul fripturii pe care urma să o avem la cină. Dar Anna a zis:

— Hai să nu o omorâm pe aceasta. Să vedem dacă face ouă.

Am făcut imediat un țarc mic. Anna a luat găina și a pus-o înăuntru. S-a așezat și ne-a privit pe amândoi ca și cum era foarte fericită în căsuța ei cea nouă. Anna a pus niște apă într-o nucă goală de cocos.

— Ce mănâncă găinile? a întrebat ea.

— Nu știu. Tu ești profesoara. Spune-mi tu.

— Predau *engleză.* Într-o zonă metropolitană importantă.

Asta m-a făcut să mă sparg de râs.

— Ei bine, nu știu ce mănâncă. M-am aplecat peste țarc și am spus:

— Ar fi bine să faci ouă, fiindcă deocamdată nu ești decât o gură în plus de hrănit și, dacă nu mănânci nucă de cocos, fructe de pâine și pește, atunci nu o să-ți placă aici.

Jur pe ce am mai sfânt că găina mi-a făcut semn din cap.

A făcut un ou a doua zi. Anna l-a spart într-o coajă de nucă de cocos și l-a bătut cu degetul. A așezat coaja de nucă de cocos lângă foc și a așteptat să se facă oul. Când a părut gata, Anna l-a împărțit.

— Are un gust fantastic, a zis Anna.

— Știu. Mi-am terminat porția din două înghițituri. Nu am mai mâncat ouă jumări de atât de mult timp. Au exact gustul pe care mi-l amintesc.

Găina a mai făcut un ou după două zile.

— Ai avut o idee bună, Anna.

— Probabil că și Găină are aceeași părere, a zis ea.

— Ai botezat găina Găină?

A părut încurcată.

— Când am hotărât să nu o omoram, m-am cam atașat de ea.

— Nu-i nimic, am zis. Ceva îmi spune că probabil și lui Găină îi place de tine.

* * *

Mă îndreptam cu Anna spre apă ca să facem baie. Când am ajuns la mal, mi-am dat jos pantalonii scurți, am intrat în apă și m-am întors ca să o privesc cum se dezbracă.

Nu s-a grăbit deloc, și-a scos mai întâi maieul, apoi, foarte încet, s-a dezbrăcat de pantalonii scurți și de lenjerie.

Aș vrea să poată face asta pe muzică.

A venit lângă mine în apă și am spălat-o pe cap.

— O să rămânem fără șampon în curând, a zis, intrând cu capul sub apă să se clătească.

— Cât mai avem?

— Nu știu. Cred că ne mai ajunge câteva luni. Nici cu rezerva de săpun nu stăm prea bine.

Am schimbat locurile și am lăsat-o să mă spele pe cap. Mi-am săpunit mâinile și am spălat-o pe tot corpul și ea a făcut același lucru pentru mine. După ce ne-am clătit, ne-am așezat pe nisip ca să lăsăm briza să ne usuce corpurile. Anna s-a așezat confortabil în fața mea și s-a lăsat cu spatele pe pieptul meu, destinzând-se în timp ce soarele se pregătea să apună.

— Te-am urmărit o dată în timp ce făceai baie, am recunoscut eu. Plecasem să caut lemne de foc. Ai intrat în ocean în pielea goală și m-am ascuns după un copac ca să mă uit la tine. Nu ar fi trebuit să fac asta. Tu ai avut încredere în mine, iar eu te-am trădat.

— Te-ai mai uitat la mine de atunci?

— Nu. Am vrut, de multe ori, dar nu am făcut-o. Am tras adânc aer în piept, apoi am expirat. Te-ai supărat?

— Nu. Mereu m-am întrebat dacă încercai să mă urmărești. Am… știi tu…

— Da.

M-am ridicat și am luat-o de mână. Ne-am dus la colibă și ne-am întins pe pluta de salvare, apoi ea mi-a zis că am fost mult mai bun decât uleiul pentru copii și mâna ei.

Capitolul 29
Anna

Stăteam lângă mal și mă dădeam cu ojă roz pe unghiile de la picioare. Era o prostie dacă stăteai să te gândești la situația în care eram, dar aveam oja în valiză și categoric aveam timp berechet, așa că le-am dat cu ojă.

T.J. s-a apropiat.

— Arată bine.

— Mersi, i-am răspuns în timp ce începeam să mai dau un strat. Ți-am povestit vreodată despre Lucy, manichiurista mea?

A început să râdă.

— Nici măcar nu știu ce înseamnă cuvântul ăsta.

— Fata care îmi face unghiile.

— Aha. Nu, nu mi-ai povestit niciodată despre ea.

— De obicei mergeam la Lucy o dată la două săptămâni, sâmbăta.

T.J. a ridicat o sprânceană.

— Da. Mă îngrijeam mai mult decât o fac aici. Mă rog, engleza nu era limba maternă a lui Lucy și nici n-am știut vreodată care era, știam doar că nu o vorbea. Acest lucru nu ne-a oprit însă să purtăm conversații lungi, chiar dacă niciuna dintre noi nu înțelegea cu totul ce spunea cealaltă.

— Despre ce vorbeați?

— Nu știu. Tot felul de chestii. Știa că predau la școală și că am un prieten pe care-l cheamă John. Eu am aflat că are o fată de treisprezece ani și că îi plac emisiunile reality TV. Era atât de drăguță… Îmi spunea „dulceață” și întotdeauna mă îmbrățișa la sosire și la plecare. La fiecare întâlnire a noastră mă întreba când ne căsătorim, John și cu mine. A fost o situație când nu ne-am înțeles bine una pe cealaltă și, după câte se pare, i-am promis că o să

facă manichiura domnișoarelor mele de onoare la nuntă.

Am răsucit capacul de la sticla cu ojă și mi-am verificat pedichiura. Nu făcusem o treabă prea grozavă.

— Lucy și-ar ieși din fire dacă mi-ar vedea acum degetele.

Mi-am ridicat privirea spre T.J. Avea o expresie ciudată pe față, una pe care nu am putut să o descifrez.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Nimic.

— Ești sigur?

— Da. Mă duc să pescuiesc. Ar trebui să-ți lași unghiile să se usuce.

— Bine.

Păru că își revenise când se întoarse cu peștele, așa că, indiferent ce-l deranjase, îi trecuse repede.

* * *

— De ce nu stai în pielea goală tot timpul, m-a întrebat T.J. De ce să te mai îmbraci?

— Sunt în pielea goală acum.

— Știu. De-aia m-am gândit să te întreb.

Stăteam împreună cu T.J. pe malul apei încercând să ne spălăm rufele murdare, inclusiv cele pe care le aveam pe noi.

— Asta miroase? m-a întrebat T.J. întinzând spre mine un tricou ca să-l miros.

— Hmm, poate puțin.

Era greu să reușim să spălăm ceva bine ținând cont de faptul că rămăseserăm fără Woolite de un an. Acum plimbam prin apă rufele și ziceam că sunt curate.

— Dacă am sta tot timpul în pielea goală nu ar mai trebui să spălăm rufe, Anna, mi-a zis cu un zâmbet larg pe față.

Am ieșit din apă și am aruncat rufele pe o frânghie pe care o legaserăm de doi copaci.

— Dacă aș sta tot timpul în pielea goală nici nu ai mai observa acest lucru după un timp.

El a pufnit.

— Oh, aș observa.

— Așa crezi acum, dar cu timpul, s-ar putea să nu.

S-a uitat la mine de parcă o luasem razna. După ce ne-am întors acasă, ne-am întins pe pătură. Nici eu nu m-am îmbrăcat deoarece tot ce aveam era ud. M-am întins pe o parte, cu fața spre el și sprijinită în cot.

— Da, într-adevăr asta e o poziție frumoasă, a zis el. Îmi place.

— În curând va fi ca și cum ai mânca mereu felul tău de mâncare preferat, i-am zis. La început va fi grozav, dar după un timp nu o să mai vrei. Nu va mai avea același gust bun.

— Anna, tu vei avea *întotdeauna* gust bun. S-a aplecat peste mine și m-a sărutat pe gât.

— Însă te vei plictisi odată și-odată, am insistat.

— Niciodată.

A coborât deja tot mai mult cu săruturile.

— S-ar putea întâmpla, dar deja nici măcar eu nu mai credeam ce spuneam.

— Nu, a zis el coborând și mai mult, până când nu îmi mai răspunse deloc pentru că era oricui aproape imposibil să vorbească dacă făcea ce făcea el.

* * *

Găină a venit lângă mine și mi s-a trântit în brațe.

T.J. a izbucnit în râs, a întins mâna și i-a zbârlit penele.

— Mă omoară când face asta, a zis el.

Nu mai era nevoie s-o ținem pe Găină în țarc. I-am dat drumul odată și am uitat să o închid, iar ea a hoinărit prin jur, dar nu a încercat să plece.

— Știu. E atât de ciudat. Nu știu de ce, dar chiar îi place de mine.

Am mângâiat-o ușor pe Găină pe cap.

— Pentru că ai grijă de ea.

— Iubesc animalele. Întotdeauna mi-am dorit un câine, dar John e alergic.

— Poate îți iei unul după ce ajungem acasă, a zis T.J.

— Un Golden Retriever.

— Asta e rasa de câine pe care ți-o dorești?

— Da. Un câine adult, pe care nu-l mai dorește nimeni. De la un adăpost. O să-mi iau propriul apartament, o să-l adopt și o să-l iau acasă.

— Te-ai gândit la asta.

— Am avut timp să mă gândesc la multe lucruri.

Câteva nopți mai târziu, în pat, T.J. a gemut profund și s-a prăbușit deasupra mea, respirând greu.

— Uau! am exclamat, în timp ce simțeam cum corpul său se destindea.

M-a sărutat pe gât și mi-a șoptit:

— A fost bine?

— Da. Unde ai învățat asta?

T.J. a început să râdă, încercând să-și regleze respirația.

— Am o profesoară grozavă. Mă lasă să exersez tot timpul, până îmi iese perfect.

S-a rostogolit de pe mine și m-a tras spre el ca să pot să-mi așeza capul pe pieptul lui. M-am cuibărit în el mulțumită și moleșită.

Doar pe la douăzeci și șase, douăzeci și șapte de ani am reușit să-mi dau seama ce vreau în pat. Când am încercat să-i spun lui John, nu a părut foarte încântat să primească indicații. T.J. nu s-a dat deloc înapoi să mă întrebe ce îmi place, așa că am hotărât să nu fiu nici eu sfioasă și să-i spun, lucru ce a avut rezultate spectaculoase.

Am oftat.

— Într-o zi vei face o femeie foarte fericită, T.J.

Am simți că s-a încordat și s-a oprit să mă mai mângâie pe spate.

— Vreau să te fac doar pe tine fericită, Anna.

Felul în care a spus-o și refuzul pe care l-am simțit în vocea lui m-a făcut să vreau să șterg cuvintele cu buretele.

— Dar mă faci fericită, T.J., am zis repede. Cu adevărat.

Nu a vorbit foarte mult în ziua următoare. Am intrat în apă când pescuia și m-am oprit în dreptul lui.

— Îmi pare rău. Te-am rănit și ăsta este ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Nu-și luă ochii de la undiță.

— Știu că nu s-ar fi întâmplat nimic între noi dacă am fi fost în Chicago, dar, te rog, nu vorbi despre despărțire cât timp suntem încă aici.

Mi-am pus mâna pe brațul lui.

— Când am spus asta, că vei face o femeie foarte fericită, nu eu am fost cea care își lua rămas-bun, T.J. Tu erai acela.

S-a întors spre mine, privindu-mă bulversat.

— De ce mi-aș lua rămas-bun?

— Pentru că sunt cu treisprezece ani mai mare decât tine. Poate că ce este în jur e lumea noastră, dar nu este cea reală. Mai sunt multe lucruri pe care încă nu le-ai trăit. Nu vei dori să fii legat de nimeni.

— Nu știi ce vreau eu, Anna. În plus, nu mă mai gândesc la viitor, nu am mai făcut-o de când nu s-a mai întors avionul acela. Tot ce știu este că tu mă faci fericit și că vreau să fiu cu tine. Nu poți să fii și tu cu mine?

— Da, i-am șoptit. Pot face asta.

Am vrut să-i spun că nu-l voi mai răni niciodată, dar m-am temut că ar fi fost o promisiune pe care nu aș fi putut-o respecta.

* * *

T.J. a împlinit nouăsprezece ani în septembrie.

— La mulți ani, i-am urat.

Am făcut piure de fructe de pâine. I-am întins vasul și m-am aplecat să-l sărut. M-a tras la el în brațe și a insistat să-l împărțim.

— De ce nu serbăm niciodată ziua ta de naștere? M-a privit apoi printre gene și m-a întrebat: Și când este, îmi mai spui o dată?

— Douăzeci și doi mai. Doar că nu prea îmi place să o sărbătoresc.

Pe vremuri îmi plăcea la nebunie, până când John a reușit să distrugă totul. Când am împlinit douăzeci și șapte de ani, eram sigură că avea de gând să mă ceară de soție fiindcă făcuse rezervare la restaurant, îmi zisese să mă îmbrac elegant și îi invitase pe prietenii noștri la un pahar înainte de cină. Mi l-am și imaginat în genunchi, întinzându-mi un inel și cu greu am reușit să-mi stăpânesc entuziasmul când taxiul ne-a lăsat în fața restaurantului. Am intrat și toată lumea era deja acolo, ca la o petrecere surpriză. Când a sosit șampania, John a scos din buzunar cutia de la Tiffany și mi-a oferit o pereche de cercei cu diamant. Mi-am păstrat zâmbetul pe față tot restul serii, dar Stefani m-a tras deoparte în baie și m-a îmbrățișat. De atunci, așteptările mele au devenit tot mai mici, o mișcare înțeleaptă de altfel, fiindcă în următorii trei ani nici măcar nu mi-a mai cumpărat bijuterii de ziua mea.

— Vreau să sărbătorim următoarea ta zi de naștere, Anna.

— Bine.

* * *

Sezonul ploios s-a sfârșit în noiembrie. Ziua Recunoștinței a trecut ca o zi oarecare, dar de Crăciun, T.J. a găsit pe mal un crab uriaș. Am început să salivez în timp ce îl înțepa și îl îndrepta spre foc, cu un clește ciupind de vârful bățului și

cu celălalt pișcând aerul în direcția lui. L-a aruncat în foc și curând ne înfruptarăm, desfăcându-i picioarele cu patentul și scoțându-i carnea cu degetele.

— Asta îmi amintește de primul nostru Crăciun când am prins găina și am sărbătorit mâncând altceva decât pește, a zis T.J.

— Pare atât de demult, am spus înghițindu-mi lacrimile.

— Ești bine?

— Da. Dar am crezut că vom fi acasă anul acesta de Crăciun.

T.J. m-a luat în brațe.

— Poate anul viitor, Anna.

Mai încolo, în februarie, când m-am trezit după somnul de după-amiază, un buchet de flori culese din tufișurile și arbuștii care împânzeau insula era pe pătură lângă mine, cu o bucățică de sfoară încolăcită pe tulpini.

L-am găsit pe T.J. pe țărm.

— Cineva s-a uitat în calendar.

A zâmbit larg.

— Nu am vrut să pierzi Ziua Îndrăgostiților.

L-am sărutat.

— Te porți atât de frumos cu mine.

M-a tras spre el.

— Nu e deloc greu, Anna.

L-am privit fix în ochi și el a început să se legene. L-am prins cu brațele pe după gât și am dansat, mișcându-ne în cerc, cu nisipul fin și cald sub picioare.

— Nu ai nevoie de muzică, nu-i așa?

— Nu, a răspuns T.J. Dar am nevoie de tine.

Câteva zile mai târziu, mă plimbam cu T.J. pe malul oceanului la apus.

— Mi-e dor de mama și de tata. M-am gândit mult la ei în ultima vreme. Și la sora mea și la cumnatul meu. La Joe și la Chloe. Sper să apuci să-i cunoști într-o zi, T.J. Te-ar plăcea tare mult.

— Și eu sper asta.

Deja știam că dacă eram vreodată salvați de pe insula aceea, T.J. avea să facă parte din viața mea în Chicago. Nu știam în ce calitate. Pierduse atât de multe lucruri și nu ar fi fost cinstit să-i ocup prea mult timp. Partea egoistă din mine însă nici nu-și putea închipui că nu aveam să mai adorm în brațele lui sau să mai fiu cu el toată ziua. Aveam nevoie de T.J. și doar gândul că nu am mai putea fi împreună mă deranja mai mult decât voiam să recunosc.

Capitolul 30
TJ.

— Anna. I-am șoptit numele. Ești trează?

— Hmm, a mormăit ea.

— Îl mai iubești pe tipul ăla?

Îi știam numele, dar nu voiam să-l spun. Eram înlănțuit de ea, cu pieptul lipit de spatele ei. S-a răsucit ca să stea cu fața spre mine.

— John? Nu. Nu îl mai iubesc. Nu m-am mai gândit la el de mult timp. De ce?

— Doar așa. Nu-i nimic, culcă-te.

Am sărutat-o pe frunte și am sprijinit-o de pieptul meu.

Dar ea nu s-a culcat. În schimb, a făcut dragoste cu mine.

* * *

Anna a împlinit treizeci și doi de ani în mai și am sărbătorit ziua ei pentru prima dată pe insulă. Ploua liniștit, iar noi stăteam întinși pe pluta de salvare ascultând ritmul regulat al picăturilor de apă care cădeau pe acoperiș.

— Nu ți-am luat nimic până la urmă. Oricum mi-ai zis mai demult că mallul de pe insulă e de rahat, i-am zis.

Ea a zâmbit.

— Stă cam prost la oferta de produse.

— Da. Așa că va trebui să ne închipuim. Dacă am fi acasă, te-aș invita la cină, apoi ți-aș da aceste cadouri. Dar pentru că nu suntem acasă, o să-ți povestesc doar despre chestiile grozave pe care ți le-am luat, bine?

— Dar nu trebuia, m-a tachinat.

— Meriți. Așa, deci, primul cadou sunt cărțile. Cele mai bine vândute cărți ale momentului.

Anna a oftat.

— Mi-e dor să citesc.

— Știu.

Ea s-a cuibărit mai aproape de mine.

— Te pricepi foarte bine. Ce altceva mi-ai mai luat?

— Aha, deci cineva, nu spunem cine, se simte bine de ziua ei, totuși. Următorul tău cadou este muzica.

— Mi-ai făcut o *selecție muzicală?* a întrebat ea.

Am rânjit și am început să o gâdil.

— Cu toate piesele rock clasice care își plac ție.

S-a zvârcolit și a chicotit, rostogolindu-se peste mine, încercând să-mi prindă mâinile sub ea ca să nu o mai gâdil.

— Îmi place la nebunie. Cărți și muzică. Cele două lucruri care-mi plac cel mai mult. Mulțumesc. M-a sărutat. Cea mai grozavă petrecere de ziua mea pe care am avut-o după mulți ani.

— Mă bucur că-ți place.

Mi-am tras mâinile de sub ea și i-am dat părul pe după ureche.

— Te iubesc, Anna.

Privirea ei surprinsă mi-a dat de înțeles că nu se așteptase.

— Nu trebuia să te îndrăgostești, a șoptit.

— Ei bine, s-a întâmplat, i-am zis, privind-o în ochi. Sunt îndrăgostit de tine de luni de zile. Îți spun acum fiindcă eu cred că și tu mă iubești, Anna. Doar ai impresia că nu se cade. Îmi vei spune când vei fi pregătită. Pot să aștept. I-am cuprins buzele cu ale mele, am sărutat-o și la sfârșit am zâmbit și i-am spus: La mulți ani!

Capitolul 31
Anna

Ar fi trebuit să-mi dau seama că se îndrăgostea. Am văzut toate semnele, de mult timp. Doar după ce se îmbolnăvise am regretat că nu îi spusesem că avusese dreptate.

Și eu îl iubeam.

La o săptămână după ziua mea m-am pus în pat lângă el și am observat surprinsă că adormise deja. Am fost la pipi, după care am umplut sticla noastră de apă din colectorul de apă, dar nu mi-a luat decât câteva minute, iar T.J. nu adormea niciodată fără să facem mai întâi dragoste.

Dormea încă în dimineața următoare când m-am trezit și nu se trezise încă nici după ce fusesem la pescuit și la cules de nuci de cocos și fructe de pâine.

M-am urcat în pat. Avea ochii deschiși, dar părea foarte obosit. L-am sărutat pe piept.

— Te simți bine? l-am întrebat.

— Da, sunt doar obosit.

L-am sărutat pe gât, așa cum știam că îi place, dar m-am tras brusc înapoi.

— Hei, nu te opri.

Mi-am pus mâna pe gâtul lui.

— T.J., aici e o umflătură.

A întins mâna și a pipăit locul cu degetele.

— Probabil nu e nimic.

— Ai zis că îmi spui dacă observi ceva.

— Nu am știut.

— Chiar arăți foarte obosit.

— Nu am nimic.

M-a sărutat și a încercat să-mi dea tricoul jos.

M-am ridicat, mai departe de el.

— Și atunci ce e cu umflătura aceea?

— Nu știu. S-a dat jos din pat. Nu-ți face griji, Anna.

După micul dejun, m-a lăsat fără nicio tragere de inimă să-i palpez din nou gâtul. Am apăsat ușor cu degetele zona de sub maxilar și am descoperit noduli limfatici inflamați în amândouă părțile. Transpirase, oare, în timpul nopții? Nu eram sigură. Nu părea să fi slăbit. Aș fi observat dacă ar fi fost așa. Niciunul dintre noi nu spusese nimic despre ce însemnau acele umflături. Părea extenuat, așa că l-am trimis din nou în pat. M-am dus până în lagună, am intrat în apă și m-am lăsat să plutesc pe spate, cu ochii ațintiți spre albastrul cerului fără nori.

Cancerul revenise. Știam asta și o știa și el.

S-a trezit să mănânce de amiază, dar după ce am mâncat, el a adormit din nou până la ora cinei. Am intrat în casă ca să văd ce face. Când m-am aplecat să-l sărut, pielea lui mi-a pârjolit buzele.

— T.J.! A gemut când am pus dosul mâinii pe fruntea lui. Mă întorc imediat. Mă duc să aduc paracetamolul.

Am găsit trusa de prim-ajutor și am aruncat două pastile în palmă. L-am ajutat să le înghită cu apă, dar a dat totul afară după câteva minute.

L-am curățat cu un tricou și am încercat să-l mut puțin, pe o parte mai uscată a păturii. A țipat când l-am atins.

— Bine, nu te mut. Spune-mi unde te doare.

— Capul. În spatele ochilor. Peste tot.

Stătea nemișcat și nu scotea niciun cuvânt.

Am așteptat puțin și am mai încercat să-i dau paracetamol. Eram îngrijorată că avea să le vomite și pe acestea, dar de data asta au rămas în stomac.

— Te vei simți mai bine curând, i-am zis, însă când am verificat o jumătate de oră mai târziu, fruntea lui era și mai fierbinte.

Febra l-a chinuit toată noaptea. A vomitat din nou și nu suporta să îl ating pentru că spunea că simțea că i se sparg oasele.

În ziua următoare a dormit ore în șir. Nu a vrut să mănânce și abia dacă a băut ceva. Fruntea îi

ardea atât de tare, încât m-am temut ca nu cumva febra să-i afecteze creierul.

Asta nu era cancer. Simptomele apăruseră prea brusc.

Dar dacă nu este cancer, atunci ce este? Și ce naiba fac?

Febra nu i-a scăzut și niciodată nu mi-am dorit mai mult gheață ca atunci. Ardea atât de tare, iar tricoul pe care i l-am udat și apoi l-am stors era probabil prea cald ca să-i răcorească fruntea, dar nu știam ce altceva să fac.

Buzele îi erau uscate și crăpate și am reușit să-i dau să bea niște apă cu pastile de paracetamol pisate. Voiam să-l țin în brațe, să-i alin durerea, să-i dau părut la o parte din ochi, dar atingerea mea îi provoca durere, așa că nu am făcut nimic.

O erupție și-a făcut apariția pe pieptul lui în cea de-a treia zi. Pete de un roșu aprins i-au apărut pe față și pe corp. Am crezut că poate febra era pe cale să scadă și că erupția de pe corp semnala că se lupta în continuare cu boala, dar a doua zi dimineață, erupția arăta mai rău și febra era mai mare. Neliniștit și iritabil, era când conștient, când își pierdea cunoștința, lăsându-mă pradă panicii atunci când nu-l puteam trezi.

În a cincea zi a început să-i curgă sânge din nas și din gură. Frica mă copleșea în valuri în timp ce-l ștergeam de sânge cu tricoul meu alb; după-masă târziu, era deja roșu. Mi-am spus că sângerarea se oprise, dar nu avusesem dreptate. Corpul îi era acoperit de vânătăi acolo unde sângele îi băltise sub piele. Am stat întinsă lângă el ore întregi, plângând și ținându-l de mână.

— Te rog, nu muri, T.J.

Când soarele a răsărit a doua zi, l-am luat în brațe. Dacă atingerea mea îi provocase durere, nu a arătat acest lucru. Găină scurmă la marginea plutei și m-am aplecat să o ridic. S-a trântit lângă T.J. și nu a mai vrut să plece de lângă el. Am lăsat-o să stea.

— Nu ești singur, T.J. Sunt chiar aici.

Mi-am trecut degetele prin părul lui ca să i-l iau de pe față și i-am sărutat buzele. Ba ațipind, ba trează, am visat că eram cu T.J. la spital, iar doctorul îmi spunea să fiu mulțumită că măcar nu era vorba despre cancer.

După ce m-am trezit, mi-am lipit urechea de pieptul lui și am început să plâng ușurată când i-am auzit bătăile inimii. În decursul zilei, erupția a început să i se calmeze, iar sângerările au devenit tot mai rare, până s-au oprit complet. În acea seară, am început să mă gândesc că poate va trăi.

Fruntea îi era rece în dimineața următoare, când l-am atins. A scos un sunet când am încercat să-l ridic, ceea ce m-a făcut să cred că era adormit și inconștient. Am plecat de acasă ca să adun nuci de cocos și fructe de pâine, să umplu mai multe recipiente cu apă de la colector, oprindu-mă între timp pe la colibă ca să verific cum se simțea.

Am făcut focul. Nu aveam cum să mă cronometrez, dar dacă ar fi fost să ghicesc, cred că mi-a luat mai puțin de douăzeci de minute.

Nu e rău deloc pentru o fată de la oraș.

M-am spălat pe dinți. Aveam disperată nevoie să fac o baie (nu fusesem lângă apă de zile întregi), însă nu voiam să-l las pe T.J. singur atâta timp. După-masa târziu, stăteam întinsă în pat lângă el, ținându-l de mână. Pleoapele i-au tremurat, apoi a deschis complet ochii. I-am strâns blând degetele și i-am zis:

— Salutare!

S-a întors spre mine și a clipit, încercând să se concentreze. A strâmbat din nas:

— Puți, Anna.

Am început să râd și să plâng în același timp.

— Nici tu nu miroși mai grozav, Callahan.

— Îmi dai, te rog, niște apă?

Vocea îi era răgușită. L-am ajutat să se ridice ca să poată bea niște apă din sticla pe care i-o pregătisem.

— Nu bea prea repede. Să nu o dai afară. L-am lăsat să bea jumătate de sticlă, apoi l-am ajutat să se întindă la loc. Poți să bei restul peste câteva minute.

— Nu cred că a revenit cancerul.

— Așa e, am încuviințat.

— Ce crezi că a fost?

— Ceva viral, fiindcă altfel noi doi nu am purta această conversație. Ți-e foame?

— Da.

— Îți aduc niște nucă de cocos. Îmi pare rău, nu avem pește.

— Pentru cât timp mi-am pierdut cunoștința?

— Câteva zile.

— Serios?

— Da. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am crezut că o să mori. Vorbeam șoptit. Erai atât de bolnav și nu puteam să fac nimic altceva în afară să stau lângă tine. Te iubesc, T.J. Ar fi trebuit să ți-o spun mai demult. Lacrimile au început să mi se rostogolească pe obraji.

M-a tras aproape de el și mi-a șoptit:

— Și eu te iubesc, Anna. Dar tu știi deja asta.

Capitolul 32
T.J.

Eu beam apă în timp ce Anna plecă la pescuit. După ce s-a întors, a gătit peștele și mi-a dat să mănânc în pat.

— Ai făcut focul, i-am zis.

M-a privit plină de satisfacție.

— Așa e.

— Ai avut probleme?

— Nu.

Îmi venea să mă îndop cu mâncarea, dar Anna nu m-a lăsat.

— Nu mânca prea repede, a zis ea.

Am lăsat-o mai încet, îngăduindu-i stomacului să se obișnuiască să aibă ceva în el.

— De ce e Găină în pat cu noi? am întrebat.

Nu observasem de la început, dar stătea pe colțul plutei de salvare fără să scoată un sunet și părând să stea foarte comod.

— Și ea a fost îngrijorată de starea ta. Acum însă stă acolo pentru că îi place.

Mai târziu, Anna și cu mine ne-am îndreptat spre ocean ca să facem baie, oprindu-ne pe drum de două ori ca să-mi trag sufletul.

M-a ajutat să intru în apă și și-a săpunit mâinile, pe care și le-a mișcat apoi pe-ndelete pe pielea mea. După ce m-am clătit, s-a spălat și ea. Oasele de la șolduri îi ieșeau în relief și-i puteam număra fiecare coastă.

— Nu ai mâncat cât am fost bolnav?

— Nu prea. Mi-a fost teamă să te las singur. S-a clătit, apoi m-a ajutat să mă ridic în picioare. În plus, nici tu nu prea mâncai.

M-a luat de mână și ne-am îndreptat spre colibă. M-am oprit în drum.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

— Iubitul acela pe care l-ai avut trebuie să fi fost un mare idiot.

Ea a zâmbit.

— Haide. Ai nevoie de odihnă.

Faptul că am făcut baie m-a obosit atât de mult, încât nu am contrazis-o. Când am ajuns acasă, m-a ajutat să mă pun în pat, s-a întins lângă mine și m-a ținut de mână până am adormit.

Nu am avut prea multă energie în săptămâna aceea și Anna s-a temut de o recidivă. Îmi verifica mereu temperatura pe frunte și se asigura că beam multă apă.

— De ce am atâtea vânătăi? am întrebat.

— Ți-a curs sânge din nas și din gură și, după câte am văzut, ai sângerat și pe sub piele. Asta m-a speriat cel mai mult, T.J. Nu știam cât sânge poate să piardă un om.

Când am auzit așa ceva, m-am speriat îngrozitor. Nu m-am mai gândit la asta și am început să mă concentrez asupra altor lucruri, să o sărut pe Anna sau să-i dau tricoul jos, de exemplu.

— Chiar te simți mai bine, a remarcat ea.

— Da. Totuși, poate ar trebui să stai tu deasupra. Nu am destulă putere pentru altceva.

— Din fericire pentru tine, îmi place să stau deasupra, a zis, sărutându-mă și ea.

— Mi se spune și „Norocosul”.

Mai târziu, când era în brațele mele, i-am spus „Te iubesc”.

— Și eu te iubesc.

— Ce-ai spus?

— Am spus „Și eu te iubesc”. S-a cuibărit mai aproape de mine și a râs. M-ai auzit de prima dată.

* * *

În iunie 2004 s-au făcut trei ani de când Anna și cu mine eram pe insulă. Nu mai văzuserăm alte avioane în afară de cel care trecuse pe deasupra noastră cu doi ani înainte. Mă temeam că nu aveau să ne mai găsească, dar nu îmi pierdusem cu totul speranța.

Nu eram însă sigur că și Anna era de aceeași părere.

* * *

— Acesta este ultimul.

Anna ținea în mână un recipient de gel de duș. Mai erau doar câteva picături. Șamponul și crema de ras se terminaseră de mult. Încă mă mai bărbierea, dar nu mai aveam decât o lamă și era atât de tocită încât pielea mea avea de suferit și îmi dădea sângele, indiferent cât de atentă ar fi fost. Ne frecam scalpurile cu nisip (versiunea noastră de șampon uscat) și asta era de folos oarecum. Anna mă convinse să-i ard niște păr. I-am dat foc la vârfuri și apoi i-am turnat apă în cap, scurtându-i-l astfel cu douăzeci de centimetri. Mirosul de păr pârlit a persistat zile în șir.

Nu mai aveam nici pastă de dinți. Ca să ne spălăm, foloseam sare de mare din apă pe care o scoteam din lagună și o lăsam să se evapore. Bucățile de sare care rămâneau erau suficient de aspre ca să ne curețe dinții, însă gustul era groaznic. Anna ura asta cel mai mult. Acum aveam să rămânem și fără săpun.

— Poate ar trebui să împărțim asta în trei, a zis Anna, uitându-se la sticla de gel de duș. Pentru spălat rufe, pentru spălat pe cap și pentru corp. Ce părere ai?

— Pare a fi un plan bun.

Am luat totul cu noi în lagună și am umplut cu apă containerul de pe pluta de salvare. Anna a scurs din sticlă niște gel de duș și, când toate rufele au fost băgate în apă, le-a spălat bine. Eu nu mai aveam decât o pereche de pantaloni scurți, un tricou care nu-mi prea mai venea și tricoul Annei cu REO Speedwagon. Stăteam mult în pielea goală. Anna avea destule haine, dar câteodată o mai convingeam să stea și dezbrăcată în câte o zi.

* * *

Am împlinit douăzeci de ani în septembrie. Am început să amețesc când mă ridicam prea repede în picioare și nu mă simțeam grozav chiar în fiecare zi. Anna se îngrijora prea tare și nu voiam să-i spun, dar voiam să știu dacă avea și ea stări de amețeală. Mi-a spus că da.

— Este un semn de malnutriție, mi-a zis. Apare în momentul în care organismul își folosește și ultimele resurse de nutrienți acumulate. Nu asimilăm suficient. A întins mâna după mâna mea și s-a uitat la degetele mele, mângâindu-mă peste unghiile care mi se rupeau imediat. Acesta e un alt semn. Și-a întins mâna și a privit-o cu atenție.

— Și ale mele arată la fel.

Ne-am pregătit sufletește pentru sezonul uscat care se apropia și pentru sfârșitul ploilor care cădeau în mod obișnuit. Și, cumva, reușeam să supraviețuim în continuare.

Capitolul 33
Anna

Am vomat într-o dimineață de noiembrie tot ce mâncasem la micul dejun. Ședeam pe pătură, lângă T.J., mâncând ouă jumări, când mi s-a făcut rău din senin. De-abia reușisem să mă îndepărtez trei pași înainte să dau la rațe.

— Hei, ce s-a întâmplat? m-a întrebat T.J.

Mi-am adus niște apă și mi-am clătit gura.

— Nu știu, dar *nu* a vrut să rămână în stomac.

— Te simți bine?

— Mă simt mult mai bine acum. Am arătat cu degetul spre Găină care se perinda pe acolo. Găină, nu a fost un ou bun!

— Vrei să încerci niște fructe de pâine?

— Poate mai târziu.

— Bine.

M-am simțit bine apoi în ziua aceea, însă dimineața următoare, cum am mâncat nucă de cocos, cum am vomat din nou.

Parcă într-o reluare a zilei precedente, T.J. mi-a adus apă, iar eu mi-am clătit gura. M-a ajutat apoi să ajung pe pătură.

— Anna, ce s-a întâmplat? m-a întrebat, părând foarte îngrijorat.

— Nu știu.

M-am așezat jos și m-am făcut ghem, stând pe o parte și așteptând să-mi treacă senzația de greață.

T.J. s-a așezat lângă mine și mi-a aranjat părul care-mi căzuse pe față.

— O să sune complet aiurea, dar nu ești gravidă, nu?

M-am uitat în jos, la abdomenul meu aproape concav din cauză că nu mă mai pusesem la loc kilogramele pe care le dădusem jos când T.J fuse bolnav. Încă nu îmi revenise ciclul.

— Ești steril totuși.

— Așa mi-au spus. Că probabil voi fi mereu.

— Ce au vrut să spună cu probabil?

S-a gândit o clipă.

— Îmi amintesc că au zis ceva legat de o șansă slabă să fiu din nou fertil la un moment dat, dar să nu mă bazez pe asta. De aceea toată lumea a vrut să merg la banca de spermă. Au spus că doar așa putem fi siguri.

— Da, mai mult ca sigur. M-am ridicat în fund, nemaifiindu-mi atât de greață. Este imposibil să fiu gravidă. Între noi doi fie vorba, e aproape imposibil. Sunt sigură că e doar o enterovirioză. Dumnezeu știe ce am prin tractul digestiv.

M-a luat de mână.

— Bine.

În noaptea aceea, chiar înainte să adormim, mi-a zis:

— Și ce dacă ești gravidă, Anna? Știu că îți dorești un copil.

M-a strâns în brațe.

— Of, T.J. nu spune asta. Nu aici, nu pe insulă. Copilul ar avea șanse minime să supraviețuiască. Când erai bolnav și am crezut că vei muri, a fost mai mult decât am putut suporta. Dacă ar trebui să privesc cum moare copilul nostru, voi vrea să mor și eu.

A scos un oftat adânci

— Știu. Ai dreptate.

Nu am mai vomat a doua zi dimineață și nici în cele care urmară. Abdomenul mi-a rămas plat și nu a mai trebuit să-mi fac griji că aveam să fac un copil acolo pe insulă.

* * *

T.J. venea spre casă ținând în mână undița.

— O chestie mare mi-a rupt firul. A intrat în casă și a ieșit. Ăsta e ultimul tău cercel. Nu știu ce ne vom face când îl voi pierde și pe acesta.

A clătinat din cap și s-a întors ca să plece, îndreptându-se spre apă de unde să prindă suficient

pește ca să putem mânca.

— T.J.?

— Da, scumpo?

— Nu o găsesc pe Găină.

— Apare ea. Te ajut să o cauți după ce mă întorc.

Am căutat peste tot. Mai plecase și înainte, dar nu lipsise niciodată atât de mult. Nu o mai văzusem de dimineață și nici nu se întoarse până când T.J. și cu mine ne-am pus la culcare.

— O căutăm din nou mâine, Anna.

A doua zi stăteam sub umbrar și curățam fructe de pâine când T.J. a venit lângă mine. Mi-am dat seama după figura pe care o avea că nu aducea vești bune.

— Probabil ai găsit-o pe Găină. E moartă?

A dat din cap.

— În pădure.

T.J. s-a așezat, iar eu mi-am pus capul în poala lui, înecându-mi lacrimile.

— Era moartă de cel puțin o zi, a zis T.J. Am îngropat-o lângă Mick.

Mâncam imediat ce prindeam ceva de frică să nu ne intoxicăm. Bine că nu ne-am mâncat animalul de companie. Dacă avea așa ceva?

Una peste alta, și eu și T.J. eram extrem de pragmatici.

Nu am avut chef să mă dau jos din pat decât câteva zile mai târziu, în Ajun de Crăciun. Am plâns puțin. El m-a lăsat în pace în ziua aceea, însă în dimineața următoare, a insistat să mă dau jos din pat.

— E Crăciunul, Anna, mi-a zis lăsându-se în genunchi, lângă pluta de salvare, până ce a ajuns la același nivel cu mine.

M-am uitat în ochii lui, alarmată de cât de lipsiți de viață îmi păreau. Culoarea din jurul pupilelor părea cu o nuanță mai deschisă decât îmi aminteam.

Să mă dau jos din pat atunci a fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcusem până atunci. Am reușit doar pentru că m-am gândit că l-aș fi putut aduce foarte ușor și pe T.J. în aceeași stare și nu aș fi putut suporta așa ceva.

M-a convins să mergem împreună la apă.

— Te vei simți mai bine.

— Bine.

M-am lăsat să plutesc pe spate, simțindu-mă imponderabilă, aproape eterică, ca și cum trupul meu stătea să se rupă din interior spre exterior, ceea ce probabil se și întâmpla. Delfinii ni s-au alăturat și ei, reușind să-mi aducă zâmbetul pe buze, chiar dacă doar pentru câteva minute.

Ne-am așezat pe nisip, așa cum o făcusem de atâtea ori. T.J. s-a așezat în spatele meu, iar eu m-am sprijinit de el. M-a cuprins în brațe. Mi i-am imaginat pe toți de acasă, adunați în jurul mesei de stejar din sufrageria părinților mei pentru cina festivă de Crăciun. Mama și-a petrecut probabil toată ziua în bucătărie, ca de obicei, cu tata lângă ea, stându-i mereu în cale.

— Mă întreb dacă Moșul a fost darnic cu Chloe și Jack, i-am zis.

Mi-era dor să-i văd pe nepoții mei cum creșteau.

— Câți ani au acum?

— Joe are opt ani. Chloe a împlinit șase. Sper că mai cred în Moș Crăciun.

Dacă cineva nu le-a stricat această surpriză, probabil mai credeau încă.

— Îți promit că tu și cu mine vom petrece împreună Crăciunul viitor, în Chicago. M-a strâns de mână cu putere și nu mi-a mai dat drumul. Dar trebuie să îmi promiți că nu o să te dai bătută, bine?

— Nu mă dau, i-am răspuns, dar în momentul acela am simțit cum amândoi am mințit.

Calendarul din agendă a ajuns la sfârșit când s-a terminat luna și am știut că trebuia să găsesc un alt mod de a ține socoteala zilelor în 2005.

Sau poate n-ar trebui să îmi mai bat capul cu asta.

Capitolul 34
T.J.

A doua zi după Crăciun Anna și cu mine ne plimbam de mână pe plajă. Niciunul dintre noi nu dormise bine cu o noapte înainte. Nu era prea vorbăreață, dar speram să se înveselească acum că trecuseră sărbătorile.

Am observat ceva bizar în lagună. Apa se retrăsese până aproape de recif, lăsând în urmă o porțiune uriașă de plajă.

— Privește, Anna. Oare ce se întâmplă?

— Nu știu, a răspuns. Nu am mai văzut așa ceva.

Pești eșuați săreau în toate direcțiile.

— E ciudat.

— Da, nu înțeleg. Își duse mâna la ochi. Ce e chestia aceea de acolo?

— Unde?

Mijeam ochii, chinuindu-mă să-mi dau seama la ce se uita. Departe se întrezărea ceva albastru, dar ce vedeam mă deruta fiindcă ceva nu era în regulă cu mărimea.

Și indiferent ce era, scotea un zgomot asurzitor.

Anna a țipat și atunci am înțeles. Am prins-o de mână și am luat-o la fugă.

Plămânii mi-au luat foc.

— Grăbește-te, Anna, vino, mai repede, mai repede!

M-am uitat peste umăr la peretele de apă care se îndrepta spre noi și mi-am dat seama că nu conta cât de repede alergam. Insula noastră mică nu avea nicio șansă.

Câteva clipe mai târziu, valul ne-a ajuns din urmă, smulgând mâna Annei din strânsoarea mea. A înghițit-o pe ea, pe mine, a înghițit și insula.

A înghițit totul.

Capitolul 35
Anna

Când valul lovi mă împinse înainte și apoi mă trase sub el. Atât m-am răsucit și m-am dat peste cap în apă că am crezut că îmi explodează plămânii. Știind că nu aveam cum să-mi mai țin respirația mult timp, am început să dau din picioare și să încerc să mă prind cu unghiile de orice îmi venea la-ndemână ca să ajung la suprafața apei ce strălucea în lumina soarelui. Am scos capul la suprafață, tușeam și abia respiram, încercând să trag cât mai mult aer în piept.

— T.J., i-am strigat numele și, imediat cum am deschis gura, apa mi-a năvălit pe gât.

În apă pluteau trunchiuri de copaci, bucăți mari de lemn, cărămizi și bucăți de beton, iar eu nu înțelegeam de unde apăruseră.

M-am gândit la rechini și am intrat imediat în panică, începând să dau din mâini și din picioare și să nu-mi mai pot controla respirația. Inima îmi bătea atât de violent, încât aveam impresia că îmi sare din piept. Căile respiratorii mi se comprimară atât de mult că simțeam că respiram printr-un pai. Am auzit vocea lui T.J. în minte.

Liniștește-ți respirația, Anna.

Am început să respir rar și să mă feresc de resturile din apă. Chinuindu-mă să-mi țin capul deasupra apei, pluteam pe spate ca să-mi conserv energia. Am urlat din nou numele lui T.J., strigându-l până mi-am pierdut vocea și țipetele mele îndurerate au devenit doar șoapte chinuite. M-am căznit să aud dacă mă striga, dar în jurul meu nu era decât tăcere.

Apoi a venit un alt val, nu la fel de puternic ca primul, dar care m-a tras dedesubt, răsucindu-mi și întorcându-mi corpul în cercuri. Din nou, am înotat spre lumină. Am ieșit la suprafață, abia respirând și am văzut o găleată din plastic, mare,

care plutea la suprafață. Degetele mi s-au întins după mâner și l-am prins, dar abia mă ținea la suprafață.

Marea s-a liniștit. M-am uitat în jur, dar nu am văzut nimic altceva decât o întindere de albastru.

Orele se scurgeau, iar temperatura corpului meu a început să scadă treptat. Tremuram, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji, întrebându-mă când aveau să sosească rechinii, deoarece știam că până la urmă asta avea să se întâmple. Poate că și începură deja să dea târcoale în adâncuri.

Găleata mă ajuta să-mi țin capul deasupra apei, dar efortul pe care îl făceam să-mi schimb mereu poziția și să țin găleata într-un anumit unghi ca să nu se scufunde mă epuiza.

Aș fi dat orice, aș fi plătit oricât, ca să fiu înapoi pe insulă cu T.J. Aș fi trăit acolo pentru totdeauna, atâta timp cât puteam să fim împreună.

Am ațipit, tresărind în momentul în care apa mi-a acoperit fața. Găleata mi-a scăpat din strânsoare și a început să plutească câțiva metri mai încolo. Am încercat să înot spre ea, dar mâinile și picioarele nu mă mai ascultau. Capul mi-a ajuns sub apă și mă luptam să ies la suprafață.

M-am gândit la T.J. și am zâmbit printre lacrimi.

Îți place Pink Floyd?

Încercam să ajung la nucile acele verzi de cocos, care îți plac.

Știi ceva, Anna? Chiar ești o tipă de gașcă.

Am strigat din toate puterile, eliberându-mă complet. Capul mi-a ajuns sub apă și m-am zbătut, cu ultimele puteri, să ies din nou.

Nu te voi lăsa singură niciodată, Anna. Nu atâta timp cât pot să umblu fi să respir.

Cred că și tu mă iubești, Anna.

M-am dus la fund din nou și când am ieșit, am știut că era pentru ultima dată, iar panica, panica și frica mă copleșiseră deopotrivă și am strigat, dar eram prea obosită și de pe buze nu mi-a ieșit decât

un scâncet. Și chiar când credeam că îmi trăiam ultimele clipe ale vieții, am auzit elicopterul.

Capitolul 36
T.J.

Când m-a lovit valul, Anna a fost smulsă de lângă mine, iar eu am fost aruncat și învârtit în toate direcțiile. Tușeam, mă sufocam și nu puteam respira, iar valurile mă trăgeau înapoi de câte ori reușeam să ies la suprafață.

— Anna, îi strigam numele încontinuu, încercând să mă feresc să-mi intre apa pe gât. Mă învârteam în cerc, dar nu o vedeam nicăieri.

Unde ești, Anna?

Trunchiul unui copac se prăbușise peste șoldul meu, iar durerea mă săgetă în tot corpul. O groază de resturi pluteau în neștire în jurul meu, dar nu am reușit să găsesc nimic suficient de mare de care să mă pot prinde înainte să treacă, duse de apele învolburate.

Mi-am calmat respirația, încercând să nu intru în panică.

Trebuie să se lupte. Nu trebuie să se dea bătută.

Pluteam pe spate, conservându-mi energia, strigându-i numele și ascultând cu atenție dacă venea vreun răspuns. Nimic, doar tăcere.

Un al doilea val a lovit, mai mic de data aceasta și m-am dus din nou sub apă. O creangă mare de copac plutea lângă mine când am ieșit la suprafață și m-am prins de ea. Gândul că Anna se căznea să-și țină capul deasupra apei mă omora. Era îngrozită să nu rămână singură pe insulă, dar să fie singură în apă era un coșmar la care niciunul dintre noi nu se gândise. Îmi mărturisise că se simțea în siguranță cu mine, dar acum nu o mai puteam proteja.

Te-am lăsat singură, Anna, doar pentru că nu am avut de ales.

Am strigat-o din nou, așteptând răspuns un minut întreg înainte să încerc iar. Vocea îmi era tot mai slabă, iar gâtul mă durea de sete. Soarele, sus

pe cer, dogorea, iar fața mă durea deja din cauza arsurilor.

Trunchiul îmbibat de apă s-a scufundat. Nu mai era nimic de care să mă sprijin, așa că făceam când bicicleta în apă, când pluta.

Mă căzneam să-mi țin capul deasupra apei. Timpul trecea și ajungeam la capătul puterilor. Privind în depărtare cu ochii abia deschiși, am văzut plutind o grindă din lemn. Mâinile și picioarele abia mai aveau putere să mă poarte în direcția ei. M-am prins bine de ea, recunoscător că nu se scufundă sub greutatea mea. Mi-am sprijinit obrazul de bucata de lemn și mi-am cântărit șansele.

Nu a trecut mult până să-mi dau seama că nu aveam niciuna.

Capitolul 37
Anna

Bărbatul în costum de scafandru a sărit în apă lângă mine. Îmi vorbea, însă nu-l auzeam din cauza zgomotului făcut de elicea elicopterului. Îmi ținea capul deasupra apei și cu mâna cealaltă făcea cuiva semn să coboare un coș.

Nu eram sigură dacă ceea ce se întâmpla era real sau doar visam. Bărbatul m-a pus într-o targă; aceasta s-a ridicat și un alt bărbat m-a tras în elicopter. Au coborât-o din nou și l-au prins și pe bărbatul în costum de scafandru.

Tricoul și pantalonii scurți erau uzi și tremuram fără să mă pot controla. M-au învelit în pături, iar eu mă luptam, copleșită de o extenuare mai profundă decât orice trăisem până atunci, să formulez cuvintele pe care voiam să le spun.

— T.J. nu am reușit să îngaim decât o șoaptă și nimeni din elicopter nu m-a auzit. T.J., am spus puțin mai tare.

Bărbatul mi-a susținut capul și mi-a pus o sticlă de apă în dreptul buzelor. Am băut, potolindu-mi setea. Apa răcoritoare îmi alină durerea de gât și mi-am regăsit glasul.

— T.J.! T.J. Este acolo jos. Trebuie să-l găsiți.

— Nu mai avem destul combustibil, a zis bărbatul. Și trebuie să te ducem la spital.

Mă străduiam să înțeleg ce îmi spunea.

— Nu! M-am ridicat în capul oaselor și l-am apucat de umăr. E acolo jos! Nu-l putem lăsa aici!

M-a cuprins isteria și am început să strig, țipetele mele fiind singurele care se mai auzeau în elicopter. Bărbatul a încercat să mă liniștească.

— Îl rog pe pilot să pună în alertă celelalte elicoptere. O să-l caute. Totul va fi bine, mi-a zis, strângându-mă de umăr.

Nu-mi puteam scoate din cap imaginea lui J.T. scufundându-se în adâncul oceanului. M-am retras

în mine, într-un colțișor bine ascuns, unde nu trebuia să gândesc sau să simt. Reîntâlnirea cu familia mea, o scenă pe care mi-o imaginasem de sute de ori în ultimii trei ani și jumătate, nu reușea să-mi stârnească nicio emoție.

Elicopterul a aterizat brusc și ne-am îndreptat spre spital, lăsându-l în urmă pe T.J.

Capitolul 38
T.J.

Nu am putut identifica sunetul la început. Până la urmă mi-a picat fisa, după ce creierul meu și-a dat seama că sunetul era ecoul îndepărtat făcut de elicea unui elicopter.

Sunetul se auzea tot mai slab, până când a încetat de tot.

Vino înapoi. Te rog, întoarce-te.

Nu s-a întors. Speranța s-a transformat în disperare și am știut că aveam să mor. Puterile mă părăseau și îmi era tot mai greu să mă sprijin de grinda de lemn. Temperatura corpului îmi scăzuse și mă durea tot corpul.

Mi-a venit în minte imaginea Annei.

Câți oameni pot spune că au fost iubiți așa cum m-a iubit ea pe mine?

Degetele îmi alunecară de pe grindă și mă chinuiam să mă agăț din nou de ea. Am reușit să mă țin de ea în timp ce pluteam. Un vis cu rechini m-a făcut să tresar. Un zgomot pierdut în zare se auzea tot mai aproape.

Cunosc sunetul acesta.

Speranța a renăscut în sufletul meu, dar îmi folosisem deja și ultimul strop de energie, așa că degetele mi-au alunecat de pe grinda udă. Am dispărut sub apă și m-am lăsat purtat în adâncuri.

Din instinct, mi-am ținut respirația cât de mult am putut, până când, în cele din urmă, nu am mai putut.

Pluteam într-un abis pustiu, imponderabil, până am fost stăpânit de o senzație nouă. Moartea nu avea să fie liniștită, totuși. Era chinuitoare, iar greutatea ei zdrobitoare îmi sfărâma pieptul.

Dintr-odată însă, presiunea a dispărut. Apa sărată a țâșnit din gura mea și am deschis ochii. Un bărbat în costum de scafandru a îngenunchiat lângă mine, cu mâinile deasupra pieptului meu.

Stăteam întins pe ceva tare și mi-am dat seama că eram în elicopter. Am tras adânc aer în piept și imediat ce am adunat suficient oxigen în plămâni, am spus:

— Mergeți înapoi. Trebuie să o găsim.

— Pe cine? m-a întrebat el.

— Pe Anna. Trebuie să o găsim pe Anna!

Capitolul 39
Anna

M-am cuibărit și mai adânc în acel colț amorțit al sufletului meu. Bărbatul îmi scutură cu blândețe umărul și nu voiam să vorbesc, însă el nu avea de gând să se oprească să mă întrebe dacă îl auzeam. M-am întors în direcția din care venea vocea lui și am clipit, încercând să văd ceva cu ochii mei inflamați și plini de lacrimi.

— Cum te cheamă? m-a întrebat el. Unul dintre elicoptere tocmai a scos un bărbat din apă.

M-am ridicat cu mult efort, dar voiam să aud foarte bine ce urma să spună.

— Au transmis că acel bărbat caută pe cineva pe nume Anna.

Trecură câteva momente până să înregistrez cuvintele pe care mi le spunea, dar când am înțeles în cele din urmă sensul lor am simțit ce înseamnă exaltarea absolută și adevărată, pentru prima dată în viața mea.

— Eu sunt Anna. Mi-am cuprins trupul cu brațele și am început să mă leagăn înainte și înapoi, vărsând lacrimi amare.

Am aterizat la spital unde m-au pus pe o targă și m-au dus înăuntru. Doi bărbați m-au mutat pe un pat de spital, dar niciunul dintre ei nu vorbea engleza. M-au împins lângă un perete pe care era atârnat un telefon cu fise.

Telefon. Există un telefon.

Mi-am răsucit capul când am ajuns în dreptul lui și am intrat în panică în momentul în care nu mi-am amintit imediat numărul de telefon al părinților mei.

Spitalul era plin de pacienți. Oamenii ședeau pe coridoare, așteptând să fie consultați de doctori. O asistentă a venit lângă mine și mi-a vorbit pe un ton liniștitor, dar într-o limbă pe care nu o înțelegeam. A zâmbit, m-a bătut ușor pe braț, apoi

mi-a străpuns cu un ac pielea de pe mână și a atârnat o pungă de perfuzie de un stativ de lângă pat.

— Trebuie să-l găsesc pe T.J., am zis, însă ea a clătinat din cap și, observând că tremuram ca varga, a tras cearceaful pe mine până la gât.

Haosul produs de atâtea voci, doar câteva distingându-se în engleză, îmi făcea urechile să bubuie, fiind mai puternic decât orice alt sunet pe care îl auzisem în ultimii trei ani și jumătate. Mirosul de dezinfectant era pătrunzător, iar luminile fluorescente mă făceau să clipesc. Cineva îmi împinse patul pe un hol, după colț. Stăteam pe spate, chinuindu-mă să rămân trează.

Unde este T.J?

Voiam să-mi sun părinții, dar nu aveam niciun pic de putere să-mi mișc corpul. Am ațipit un minut, dar m-am trezit brusc când am auzit zgomotul unor pași care se apropiau. O voce a spus:

— Paza de Coastă a adus-o de curând. Cred că ea este cea pe care o caută.

Câteva clipe mai târziu, o mână a ridicat cearceaful care mă acoperea și T.J. a venit în pat lângă mine, atent să nu ne încurcăm tuburile perfuziilor. M-a luat în brațe și s-a prăbușit, îngropându-și fața în gâtul meu. Lacrimile îmi șiroiau pe față datorită realei ușurări sufletești pe care am trăit-o când l-am simțit în brațele mele.

— Ai scăpat, mi-a zis tremurând. Te iubesc, Anna, a șoptit apoi.

— Și eu te iubesc.

Am încercat să-i spun despre telefonul cu fise, dar extenuarea își făcea simțită prezența și cuvintele pe care abia le îngăimam nu aveau niciun sens.

Am dormit.

* * *

— Mă poți auzi? Cineva mă prinse de umăr. Am deschis ochii pentru o clipă, nu aveam nici cea mai mică idee unde eram.

— Engleză, am șoptit, realizând că bărbatul aplecat deasupra mea era un american în jur de treizeci și cinci de ani, cu păr blond și ochi albaștri. M-am uitat la T.J., dar el avea încă ochii închiși.

Telefonul. Unde este acel telefon?

— Eu sunt doctorul Reynolds. Îmi pare rău că nu a venit nimeni la dumneavoastră de ceva vreme. Nu avem suficientă aparatură ca să ne ocupăm de prea multe cazuri urgente. O asistentă a verificat semnele voastre vitale și erau bune, așa că v-am lăsat să vă odihniți. Ați dormit aproape douăsprezece ore. Aveți dureri?

— Nu foarte mari. Și mi-e sete și foame.

Doctorul i-a făcut semn unei asistente care trecea pe acolo să toarne niște apă. Aceasta a clătinat din cap și s-a întors cu o cană de apă și două pahare de plastic. Doctorul a umplut unul și m-a ajutat să mă ridic în fund. L-am băut pe tot și am început să mă uit derutată în jurul meu.

— De ce sunt atâția oameni aici?

— Maldivele sunt în stare de urgență.

— De ce?

M-a privit într-un mod ciudat.

— Din cauza tsunamiului.

T.J. a tresărit lângă mine și a deschis ochii. L-am ajutat să se ridice și l-am îmbrățișat în timp ce doctorul i-a turnat și lui un pahar. L-a dat pe gât pe nerăsuflate.

— T.J., a fost un *tsunami.*

Părea confuz, dar apoi s-a frecat la ochi și a zis:

— Chiar?

— Da.

— V-a adus Paza de Coastă? a întrebat doctorul Reynolds, turnându-ne apă.

Am dat din cap.

— De unde veniți?

Și eu și T.J. ne-am uitat unul la celălalt.

— Nu știu, i-am răspuns. Suntem dispăruți de trei ani și jumătate.

— Ce vreți să spuneți cu dispăruți?

— Am trăit pe una din insule de când pilotul nostru a făcut un infarct și ne-am prăbușit în ocean, spuse T.J.

Doctorul s-a uitat la noi pătrunzător, când la unul, când la celălalt. Probabil că părul lui T.J. a reușit să-l convingă într-un sfârșit.

— Dumnezeule, chiar voi sunteți! Cei care s-au prăbușit cu avionul. A făcut ochii mari. A tras adânc aer în piept și apoi a răsuflat. Toată lumea a crezut că ați murit.

— Mda, așa ne-am gândit și noi, a zis T.J. Credeți că putem da un telefon de undeva?

Doctorul Reynolds i-a întins lui T.J. telefonul său mobil.

— Poftim. Îl puteți folosi pe al meu.

O asistentă ne-a scos perfuziile și ne-am dat jos cu grijă din patul de spital.

Mă clătinam pe picioare, iar T.J. m-a susținut, punându-și brațul în jurul taliei.

— Mai jos pe hol veți găsi o cameră de aprovizionare. Este liniște și aveți intimitate. Doctorul s-a holbat la noi, apoi a dat din cap. Nu-mi vine să cred că sunteți în viață. Numai despre voi s-a vorbit la știri săptămâni întregi.

Ne-am dus după el și, până la camera de aprovizionare, am ajuns la o toaletă pentru femei.

— Mă puteți aștepta puțin, vă rog? am întrebat.

Se opriră, eu am deschis ușa, am închis-o după mine și m-am trezit în întuneric. Am bâjbâit după întrerupător și, când în cele din urmă am reușit să aprind lumina, ochii mi-au sărit ca săgeata de la toaletă la chiuvetă și apoi la oglindă. Uitasem complet cum arătam. M-am dus la oglindă și am început să mă studiez. Pielea mea era de culoarea boabelor de cafea, iar T.J. avea dreptate, ochii chiar mi-erau mai albaștri din cauza aceasta. Am

descoperit pe față câteva riduri care nu fuseseră acolo până atunci. Părul îmi era groaznic de încâlcit și cu două nuanțe mai deschis decât îmi aminteam. Arătam ca o fată de pe insulă, șleampătă, cu părul vâlvoi, sălbatică. Mi-am dezlipit ochii de la oglindă, mi-am dat jos pantalonii scurți și m-am așezat pe toaletă. Am întins mâna după hârtia igienică. Fără să o desfășor, mi-am frecat obrazul de ea bucurându-se mă de senzația de moliciune. După ce am terminat, am tras apa și m-am spălat pe mâini, minunându-mă de șuvoiul ce curgea de la robinet. Când am deschis ușa, i-am văzut pe T.J. și pe doctorul Reynolds care stăteau în hol și mă așteptau.

— Îmi pare rău că a durat atâta.

— Nu-i nimic, a spus T.J. Și eu am fost la baie. Mi-a zâmbit. A fost ciudat.

M-a luat de mână și am intrat după doctorul Reynolds în camera de aprovizionare.

— Mă întorc imediat. Trebuie să consult câțiva pacienți, apoi voi suna la poliția locală. O să vrea să vorbească cu voi. Încerc să vă găsesc și ceva de mâncare.

Stomacul meu a început să facă gălăgie cum am auzit cuvântul „mâncare”.

— Mulțumim, a zis T.J.

După ce a plecat doctorul, ne-am așezat pe podea. În jurul nostru erau numai rafturi pline de materiale medicale. Era înghesuit, dar era liniște.

— Sună-i întâi tu pe ai tăi, Anna.

— Ești sigur?

— Da.

Mi-a dat telefonul. Mi-a luat puțin timp, dar în cele din urmă mi-am amintit numărul de telefon al părinților mei. Mâna îmi tremura și mi-am ținut respirația cât timp a sunat telefonul. Am auzit un sunet metalic și am încercat să vorbesc, dar am auzit o voce înregistrată care-mi spunea „numărul pe care l-ați format a fost deconectat sau este inexistent”. M-am uitat la T.J.

— Numărul a fost deconectat. Probabil s-au mutat.

— Sun-o pe Sarah.

— Nu vrei să-i suni pe părinții tăi mai întâi?

— Nu.

T.J. nu își mai găsea locul de nerăbdare. Voiam să răspundă cineva.

Am format numărul lui Sarah simțind cum îmi bubuia inima în piept. A sunat de patru ori până a răspuns cineva.

— Alo?

Chloe!

— Chloe, o chemi pe mami repede la telefon, te rog?

— Îmi spuneți, vă rog, cine sunteți?

— Chloe, draga mea, cheam-o pe mami, bine?

— Trebuie să întreb cine este la telefon și dacă nu mi se răspunde trebuie să închid.

— Nu, nu închide, Chloe. *Oare și-o mai aminti de mine*? Sunt mătușa Anna. Spune-i lui mami că la telefon e mătușa Anna.

— Bună, mătușă Anna. Mami mi-a arătat poze cu tine. Mi-a spus că locuiești în rai. Ai aripi de înger? Mami ia telefonul acum, așa că trebuie să plec.

— Ascultă, am auzit vocea lui Sarah. Nu știu cine ești, dar este revoltător să faci așa ceva unui copil.

— Sarah, sunt Anna. Nu închide, sunt eu, sunt chiar eu.

Am început sa plâng.

— Cine este acolo? Ce crezi că obții cu asemenea telefoane? Nu crezi că ceea ce faci provoacă durere?

— Sarah, T.J. și cu mine nu am murit în accidentul de avion. Am stat pe o insulă și dacă nu ar fi fost tsunamiul, încă am fi fost acolo. Suntem în spital în Malé. Cum am reușit să articulez cuvintele, am început să plâng și mai tare. Te rog, nu închide!

— Cum? Dumnezeule! Dumnezeule!

L-a strigat pe David, dar plângea și vorbea atât de repede, încât nu înțelegeam nimic din ce spunea.

— Anna? Trăiești? Chiar trăiești?

— Da. Țipam cât mă țineau plămânii, iar T.J. țopăia de bucurie. Sarah, întâi i-am sunat pe mama și pe tata, dar numărul lor a fost deconectat. Au vândut casa?

— Casa a fost vândută. M-am uitat prin jur să văd dacă găsesc un creion sau ceva de scris, dar n-aveam nimic la îndemână. Să-i suni tu, Sarah. Imediat după ce terminăm noi de vorbit. Să le spui că pe ei i-am sunat întâi. Te sun înapoi să-mi dai numărul lor imediat cum reușesc să găsesc ceva de scris. Spune-le să stea lângă telefon.

— Cum ajungi acasă? m-a întrebat ea.

— Nu știu. Fii atentă. T.J. nu i-a sunat încă pe ai lui. Deocamdată nu știu nimic, dar o să le dau părinților lui numărul tău de telefon ca să luați legătura. Să aștepți să te sune, bine?

— Așa o să fac. Of, Anna. Nici măcar nu știu ce să-ți spun. Ți-am făcut *înmormântarea.*

— Ei bine, sunt în viață. Și abia aștept să ajung acasă.

Capitolul 40
T.J.

Anna mi-a întins telefonul mobil. Am format numărul de acasă și am așteptat să răspundă cineva. *Răspunde. Răspunde. Răspunde.*

— Alo?

Era mama. Când i-am auzit vocea, m-a cuprins un val uriaș de emoție. Nu mi-am dat seama decât în acel moment cât de dor îmi fusese de ea. Ochii mi s-au umplut de lacrimi și am început să clipesc des ca să le opresc. Anna m-a luat de după talie.

— Mamă? Sunt T.J. Nu închide. La capătul celălalt al firului era liniște, așa că am continuat să vorbesc. Anna și cu mine nu am murit când s-a prăbușit avionul. Am trăit pe o insulă. Paza de Coastă ne-a salvat după tsunami și suntem într-un spital în Malé.

— T.J.? Vocea ei suna ciudat, parcă era în transă. A început să plângă. Mamă, dă-mi-l pe tata.

— Cine e la telefon? strigă tata în receptor.

Emoțiile m-au copleșit din nou când i-am auzit vocea tatei și aș fi ascultat-o la nesfârșit, însă dorința mea de a face pe cineva să înțeleagă ce se întâmplase și unde fuseserăm a fost mai puternică. Pe un ton cât se putea de calm, dar ferm i-am zis:

— Tată, sunt T.J. Nu închide. Ascultă! Anna și cu mine am reușit să ajungem pe o insulă după accident. Paza de Coastă ne-a scos din apă după tsunami. Suntem într-un spital în Malé și suntem bine. La celălalt capăt al firului era liniște. Tată?

— Dumnezeule! a zis el. Ești tu? Ești chiar tu?

— Da, eu sunt.

— Ești în viață! Cum se poate?

— Nu a fost deloc ușor.

— Ești bine? Ești rănit?

— Suntem amândoi bine. Epuizați și ne dor toate. Și ne e foame.

— Anna e bine?

— Da, e lângă mine.

— Nici nu știu ce să spun, T.J. Sunt copleșit. Am nevoie de un minut să mă gândesc. Trebuie să văd cum să vă iau de acolo, a spus.

Pentru prima dată după mult timp nu mai aveam nicio greutate pe umeri. Tata avea să se ocupe de tot și să ne aducă acasă. Tată, Anna te roagă să o suni și pe sora ei, să îi spui și ei ce se va întâmpla în continuare.

Anna mi-a zis numărul de telefon, iar eu i l-am repetat tatălui meu.

— Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să închid telefonul, T.J., însă aici e deja opt seara și trebuie să încep să dau telefoane până nu se face prea târziu. Va fi cam greu să vă pun acum pe avion din cauza evenimentului din 11 septembrie. Dacă nu reușesc să găsesc pentru tine și pentru Anna locuri la o cursă de linie, voi închiria un avion charter. Cel mai probabil doar mâine voi reuși să vă iau de acolo. Puteți să plecați din spital?

— Da, cred că da.

— Vă poate duce cineva la un hotel?

— O să întreb. Poate ne duce cineva cu mașina.

— Când ajungi, sună-mă să le dau numărul cărții mele de credit.

— Bine, tată. Mama e bine?

— Da, e chiar aici. Vrea să vorbească cu tine.

Abia dacă o înțelegeam pe mama. De îndată ce mi-a auzit vocea, a început din nou să plângă.

— E în regulă, mamă. Voi fi curând acasă. Nu plânge. Mai dă-mi-l pe tata, bine?

Când tata a revenit la telefon, i-am spus că urma să vorbim cu poliția locală și apoi să încercăm să găsim un hotel și să-l sunăm de acolo.

— Bine, T.J. Aștept.

— Începe să dea telefoane, i-am zis Annei după ce am închis cu o mișcare rapidă. Mi-a zis că s-ar putea să fie o problemă să ne găsească loc la un avion de linie din cauza lui 11 septembrie.

— Ce e 11 septembrie?

— Nu știu. Spunea că s-ar putea să facă rost de o cursă charter. Dacă găsim pe cineva să ne ducă la hotel, putem să îl sunăm și ne dă numărul cărții lui de credit. Dar cel mai probabil vom pleca de aici doar mâine, Anna.

Ea a zâmbit.

— Am așteptat atâta timp. Mai pot aștepta o zi.

Am tras-o lângă mine și am îmbrățișat-o.

— Mergem acasă.

Am ieșit din camera de aprovizionare și l-am căutat pe doctorul Reynolds. Era în hol și ne aștepta împreună cu doi polițiști. Cu ei mai era un bărbat care aștepta. Purta o cămașă kaki care avea inscripționată pe buzunar numele companiei care deținea hidroavionul.

Doctorul Reynolds ținea în mână o pungă de hârtie maro, cu o pată mare de grăsime în partea de jos. Mi-a întins-o zâmbind, iar eu m-am uitat înăuntru. Taco. Am scos unul și i l-am dat Annei, apoi mi-am luat și eu unul. Tortilla prăjită în ulei era învelită în jurul fâșiilor de carne de vită cu ceapă. Sosul condimentat mi se scurgea pe mână. Nu mai eram obișnuit să simt atâtea arome deodată. Fiindcă eram rupt de foame, am înghițit totul în mai puțin de un minut.

Ofițerii de poliție voiau să ne pună niște întrebări, așa că am mers după ei într-un colț mai liniștit. Am băgat mâna în pungă și am mai scos pentru amândoi câte un taco.

Ofițerii vorbeau engleză, dar accentul greoi îngreuna comunicarea. Le-am răspuns la întrebări, le-am povestit despre Mick și despre atacul lui de cord, cum apoi ne-am prăbușit și am reușit să ajungem pe insulă.

— Echipele de căutare și de salvare au găsit bucăți din avion, dar niciun corp, a zis unul dintre ofițeri. Am bănuit că v-ați înecat.

— Mick a știut că nu vom ateriza în siguranță, așa că ne-a zis să ne punem vestele de salvare.

Altfel ne-am fi înecat, a zis Anna.

— Am căutat cadavre, dar după un anumit timp am sistat căutările. Sunt mulți rechini.

Am făcut un schimb de priviri cu Anna.

— Niște lucruri din avion au fost aduse de ape la mal. Rucsacul meu, valiza Annei și pluta de salvare. Și cadavrul lui Mick a fost adus la mal, le-am spus. L-am îngropat pe insulă.

Și bărbatul de la firma de curse charter avea întrebări:

— Dacă pluta de salvare a ajuns la mal, de ce nu ați folosit semnalizatorul luminos?

— Pentru că nu era niciunul.

— Toate plutele de salvare sunt dotate cu semnalizatoare luminoase. Sunt impuse de Paza de Coastă.

— Ei bine, a noastră nu avea, i-am zis. Și credeți-ne, am căutat.

Și-a scris datele noastre de contact, apoi mi-a întins o carte de vizită.

— Vă rog să-i spuneți avocatului dumneavoastră să ia legătura cu mine după ce vă întoarceți în State.

Am pus cartea de vizită în buzunarul pantalonilor scurți.

— Mai e ceva, am spus întorcându-mă spre cei doi ofițeri de poliție. Cineva a locuit acolo înaintea noastră. Anna și cu mine le-am povestit despre colibă și despre schelet. Dacă ați mai căutat vreo persoană dispărută, se poate să o fi găsit noi.

După ce am terminat de vorbit cu ei, l-am întrebat pe doctorul Reynolds dacă ne poate duce cineva la un hotel.

— Vă duc eu, a zis el.

Doctorul Reynolds avea o Honda Civic rablagită. Nu avea aer condiționat, așa că am coborât geamurile. A ieșit cu mașina din parcare și drumurile, mașinile, clădirile, lucruri pe care nu le mai văzusem de atâta timp, m-au uluit. Respiram gaze de eșapament, ceva complet diferit față de

mirosul de pe insulă. Când am văzut firma hotelului am realizat, în sfârșit, că Anna și cu mine vom avea o cameră, un duș și un pat.

— Mulțumim pentru tot ajutorul dumneavoastră, i-am spus doctorului Reynolds când ne-a lăsat în fața hotelului.

— Mult noroc amândurora, ne-a zis, strângându-mi mâna și îmbrățișând-o pe Anna.

Hotelul nu suferise prea multe stricăciuni. Cineva mătura molozul de pe trotuarul din față când Anna și cu mine am intrat pe ușa rotativă. Oaspeții hotelului se adunaseră în hol, câțiva dintre ei stând lângă maldăre de bagaje.

Toată lumea se holba la noi. Dacă exista cumva o politică a hotelului de genul nu vă servim dacă nu aveți pantofi și nu aveți cămașă, eu o încălcăm. Am surprins în treacăt imaginea noastră într-o oglindă mare ce atârna pe un perete. Nu arătam prea grozav.

M-am dus după Anna la recepție, unde era o femeie care tasta la un calculator.

— Vă cazați? ne-a întrebat.

— Da. O cameră, vă rog, am spus. Pot să folosesc telefonul?

Ea a întors telefonul spre mine, iar eu l-am sunat pe tata cu taxă inversă.

Suntem la hotel, i-am zis.

— Ia două camere și pune în cont tot ce cumpărați, mi-a zis tata.

— Nu avem nevoie decât de o singură cameră, tată.

A făcut o pauză de o clipă.

— Oh. Bine.

Am dat receptorul femeii de la recepție și am așteptat cât timp tata i-a dictat datele cărții lui de credit. Mi-a înapoiat telefonul și a terminat ce avea de scris.

— E vreun magazin de suveniruri în hotel? a întrebat tata.

— Da, chiar îl văd de aici.

Magazinul de suveniruri era imediat după colț după ce treceai de recepție. Din câte îmi dădeam seama era destul de exclusivist.

— Cumpărați tot ce aveți nevoie. Mă ocup acum să vă scot și pe tine și pe Anna de acolo. Au fost ceva avarii și probleme în aeroportul din Malé, însă mi-au spus că nu au fost nevoiți să anuleze prea multe zboruri. Nu voi găsi nimic la o companie de linie, așa că voi apela la una charter. Mama ta voia să vină cu avionul să te ia, dar am lămurit-o că vei ajunge mai repede acasă dacă nu va trebui să aștepți să ajungă ea mai întâi. Te sun în cameră de îndată ce o să am mai multe detalii, dar fiți pregătiți să plecați de dimineață.

— Bine, tată. Așa vom face.

— Nici măcar nu știu ce să zic, T.J. Și mama ta și eu suntem încă în stare de șoc. Surorile tale nu se opresc din plâns, iar telefonul sună ca-n gară. Nu vrem decât să facem tot ce putem ca să vă aducem pe tine și pe Anna acasă. Am vorbit deja cu Sarah și mă asigur că primește și ea toate informațiile imediat cum le am și eu.

Ne-am spus la revedere și am dat înapoi telefonul femeii din spatele biroului de recepție.

— Suntem destul de aglomerați, a spus. Dar avem liber apartamentul. Vă convine?

— Cu siguranță, i-am spus, zâmbind.

Am intrat cu Anna în magazinul de suveniruri și am privit în jur, neștiind de unde să începem. Era împărțit în două. Pe o parte erau stative cu umerașe cu haine, totul de la tricouri suvenir până la îmbrăcăminte normală, iau pe cealaltă parte nu era decât mâncare. Bomboane, chipsuri și biscuiți dulci stăteau frumos aliniate pe rafturi.

— Doamne, Dumnezeule! a izbucnit Anna și a zburat de lângă mine.

Am înhățat două coșuri pentru cumpărături dintr-o stivă de lângă ușă și m-am dus după ea.

I-am dat și ei un coș și a început să râdă în timp ce arunca în el Sweet Tarts[4] și Hot Tamales[5]. Eu

am luat o pungă de Doritos și am azvârlit-o în coș, apoi au urmat trei Slim Jim[6].

— Pe bune? a întrebat ea, ridicând o sprânceană.

— Oh, da, i-am răspuns, zâmbind.

După ce am umplut un coș întreg cu mâncare nesănătoasă, ne-am îndreptat spre standul cu produse cosmetice.

— Mă gândesc că avem în cameră săpun și șampon, dar nu vreau să risc, zise Anna care nu mai prididea să arunce în coș periuțe de dinți, pastă de dinți, deodorant, loțiuni de corp, lame de ras, cremă de ras, o perie și un pieptăn.

Apoi, am ales împreună un tricou și o pereche de pantaloni scurți pentru mine. Anna a fluturat în direcția mea un pachet de boxeri, eu i-am făcut semn că nu, ea a clătinat din cap, a râs și i-a aruncat în coș. M-am dus la un coș plin cu sandale bărbătești și am ales o pereche de culoare neagră.

Un stativ de lângă era plin cu rochii de plajă și am ales una albastră pentru Anna. Ea a găsit o pereche de sandale care să se potrivească.

Anna a ales și niște lenjerie intimă, o pereche de pantaloni scurți și un tricou, apoi am dus coșurile la casă și am pus totul în contul camerei.

Am urcat cu liftul la etajul trei. Am introdus cardul pentru a deschide ușa și când am intrat în cameră, primul lucru pe care l-am observat a fost patul imens, plin de perne. Un televizor mare, cu ecran plat era pe peretele din fața patului, patru scaune cu o măsuță erau așezate lângă un birou și lângă minibar. În zona de living erau o măsuță de cafea, o canapea și două scaune, aranjate în fața unui alt televizor. Aparatul de aer condiționat sufla în cameră un aer de-a dreptul glacial. Pe jos, lângă ușă, era o tavă cu patru pahare în folie de plastic. Am desfăcut două, m-am dus la baie și le-am umplut cu apă de la chiuvetă. Anna a venit și ea și i-am întins și ei unul. S-a uit fix la el câteva secunde înainte să-l ducă la gură și să bea.

Ne-am uitat cu atenție în fiecare colțișor din baie. O cabină de duș uriașă, cu perete din sticlă, ocupa un colț întreg din încăpere, iar un blat din marmură, cu două chiuvete și un suport pentru săpun era între cabina de duș și o cadă de jacuzzi. Într-un cuier, lângă ușă stăteau atârnate două halate de baie albe.

— Vreau să o sun pe Sarah ca să-mi dea numărul de telefon al părinților mei. I-am zis să le spună să stea lângă telefon. Cu câte ore suntem în urmă față de Chicago?

— Cu unsprezece, cred. Când am vorbit cu tata, mi-a zis că era deja ora 8 seara acolo.

Anna s-a așezat pe pat și a luat de pe noptieră un carnețel și un pix. A ridicat receptorul și a format numărul.

— Sună ocupat. Încerc pe telefonul mobil. A format din nou, apoi a închis. Nu răspunde. Anna s-a încruntat. De ce nu răspunde?

— Fiindcă probabil acum îi sună pe toți cunoscuții tăi, care sună apoi înapoi. Presupun că îi va suna telefonul câteva zile de-acum încolo. Hai să facem un duș. Mai încerci după ce ieșim.

Am stat la duș aproape o oră, spălându-ne și râzând. Anna nu se putea opri din spălat, chiar și după ce i-am spus că era mai mult decât curată.

— Nu o să mai fac niciodată baie de acum înainte. Anunț oficial că nu voi mai face decât dușuri, a zis Anna.

— Și eu.

După ce am terminat, ne-am șters cu prosoapele și ne-am îmbrăcat cu halatele de baie. Anna a stors pastă de dinți pe periuțe și mi-a întins una. Stăteam în fața a două chiuvete și ne spălam pe dinți, clătindu-ne și scuipând apa. A pus periuța jos și mi-a spus:

— Sărută-mă acum, T.J.

Am ridicat-o în brațe și am așezat-o pe blat, apoi i-am cuprins fața cu mâinile. Ne-am sărutat îndelung.

— Ai un gust incredibil, i-am spus. Și miroși bine. Nu că m-ar ti deranjat când miroseai altfel.

— Totuși, așa e mai bine, a zis ea, sprijinindu-și fruntea de mine.

— Da.

Am ieșit din baie, iar eu m-am întins pe pat cu un meniu de room-service într-o mână și cu telecomanda în alta.

— Anna, uită-te la asta.

Ea tocmai rupea o pungă de bomboane dulci-acrișoare, dar s-a trântit lângă mine să se uite și ea în meniu. Mi-a întins punga de Doritos, am deschis-o și mi-am înfundat în gură un pumn întreg de chipsuri. Brânza Nacho nu avusese niciodată un gust mai bun.

Era foarte greu să ne hotărâm ce să comandăm, fiindcă voiam de toate. În cele din urmă, ne-am limitat la friptură și cartofi prăjiți, spaghete cu chifteluțe, pâine cu usturoi și tort de ciocolată.

— Ah, și două Coca Cola uriașe, a zis Anna.

Am sunat la recepție și am comandat mâncarea. Anna a înhățat cheia și ceva de pe tava de jos de lângă ușă și a spus că se întoarce imediat.

— Vezi că nu ai nimic pe sub halatul acela.

— Nu durează mult.

Am butonat telecomanda. Toate posturile de televiziune dădeau știri despre tsunami. Anna a revenit în cameră ținând în mină o găleată mică. M-am ridicat în fund.

— E gheață? am întrebat.

Și-a pus o bucată de gheață în gură.

— Mda.

S-a așezat pe pat, lângă mine, în timp ce eu mă uitam la ea cum se delecta cu cubul de gheață. S-a ridicat și mi-a desfăcut halatul. M-a dezbrăcat și m-a mângâiat ușor de la subraț, în jos, pe o parte. În ciuda durerii, corpul meu a reacționat imediat la atingerea ei.

— Îți apar aici niște vânătăi spectaculoase, a zis ea. Ce s-a întâmplat?

— În apă era un trunchi uriaș de copac.

— Ești rău de carne, a subliniat ea.

— M-a lovit rău.

Anna și-a pus un alt cub de gheață în gură și m-a sărutat pe gât și pe piept.

— În cât timp vine mâncarea? a întrebat ea.

— Nu au zis.

Anna m-a sărutat pe abdomen, apoi a continuat mai jos. Când i-am simțit buzele, mi-am pierdut răsuflarea, pentru că nu mai fuseseră atât de reci până acum. Am închis ochii și mi-am pus mâinile pe capul ei.

Când am auzit un ciocănit la ușă puțin mai târziu, mi-am legat halatul și am răspuns. Bărbatul care adusese mâncarea a așezat totul pe masă și imediat cum am semnat un cec, am întins toate farfuriile și am scos capacele.

— Avem tacâmuri de argint, a spus Anna.

A ridicat o furculiță și s-a holbat la ea o clipă, până să împungă o chifteluță.

— Și scaune, am zis trăgând unul și așezându-mă lângă ea.

I-am dat niște pâine cu usturoi și am tăiat o bucată de friptură.

Am mormăit când mi-am pus-o în gură. Ne dădeam unul altuia cu furculița bucățele de mâncare și ne-am băut sucurile. Stomacurile ni se umplură destul de repede. Nu eram obișnuiți cu mâncare atât de consistentă sau poate nu eram obișnuiți cu atât de multă mâncare. Anna a împachetat cu grijă cele rămase și le-a pus în frigider.

Ne-am întins apoi pe pat ca să ni se așeze mâncarea în stomac. Anna se juca printre degete cu o șuviță din părul meu și și-a pus capul pe umărul meu și piciorul între ale mele.

— Nu am fost niciodată atât de mulțumită, a spus.

Am oprit sonorul televizorului. Ne uitaserăm la știrile despre tsunami cât timp mâncarăm și eram

uimiți de amploarea dezastrului. Indonezia părea cea mai afectată zonă, și zeci de mii de oameni își pierduseră viața.

— Mă simt îngrozitor că spun asta, dar dacă nu era tsunamiul, noi am fi fost încă pe insulă, a spus Anna. Nu știu cât am mai fi rezistat.

— Nici eu.

Mi-am întins degetele spre noptieră și am deschis radioul cu degetele, învârtind butonul până am găsit un post de radio american. Era piesa „More Than a Feeling" a celor de la Boston și am zâmbit.

Anna a oftat.

— Doamne, cât îmi place piesa asta!

S-a cuibărit mai aproape de mine, iar eu am strâns-o în brațe.

— Îți dai seama, T.J.? Că suntem în siguranță și mergem acasă?

— Încep să cred că e adevărat.

— Cât e ceasul? m-a întrebat.

Mi-am întors capul spre ceas.

— Puțin trecut de două.

— E unu dimineața în Chicago. Nu-mi pasă. Mai încerc să o sun pe Sarah. Sunt sigură că oricum nici ea, nici părinții mei nu dorm.

Anna s-a ridicat și s-a întins după telefon, trăgând firul peste mine.

— Încerc mai întâi să o sun acasă. A format numărul și a așteptat. E ocupat, a zis. Poate răspunde la mobil. Anna a format iar. A intrat direct căsuța vocală. Îi las un mesaj, a spus, dar a închis imediat telefonul fără să spună nimic. Cutia vocală era plină.

— Încearcă puțin mai încolo. O să dai de ea până la urmă. Ea mi-a întins telefonul și l-am pus înapoi pe noptieră. Anna?

A venit și s-a ghemuit din nou la mine în brațe.

— Da?

— Cum rămâne cu John? Nu crezi că probabil Sarah l-a sunat?

— Sunt sigură că a făcut-o.

— Ce crezi că o să facă atunci când va afla că ești în viață?

— Se va bucura pentru familia mea, evident. În afară de asta, nu știu. Probabil că deja locuiește fericit în suburbii cu soția și copilul. A făcut o pauză, apoi a continuat. Sper că a dat părinților mei ce mai aveam pe la el.

— Unde vei locui?

— Cu mama și cu tata. Indiferent unde o fi asta. Vor vrea să stau cu ei puțin. Apoi îmi voi lua un apartament. Încă nu pot să cred că și-au vândut casa, T.J. Întotdeauna au spus că vor să-și cumpere ceva mai mic într-o bună zi; poate ceva la comun, dar nu am crezut că o vor și face. Am crescut în casa aceea. Mă întristează faptul că nu mai e a lor.

Am sărutat-o, apoi i-am desfăcut halatul și i l-am lăsat să alunece ușor peste umăr. Am făcut dragoste, apoi am adormit. Când m-am trezit era ora cinci după-masa. Ana dormea dusă lângă mine. Stăteam cu ochii ațintiți în tavan și mă gândeam la discuția noastră. O întrebasem despre John, însă nu o întrebasem singurul lucru la care voiam cu adevărat un răspuns.

Cum rămâne cu noi?

Capitolul 41
Anna

Am deschis ochii și m-am întins. T.J. se sprijinea de tăblia patului și se uita la televizor, cu sonorul încet, mâncând un Slim Jim.

— Am tras un pui de somn grozav. L-am sărutat și mi-am aruncat picioarele pe marginea patului. Trebuie să fac pipi. Știi ce îmi place cel mai mult la baia aceasta? l-am întrebat, uitându-mă peste umăr în timp ce mă îndreptam spre ușă.

— Hârtia igienică?

— Da.

După ce m-am întors de la baie, T.J. m-a făcut să iau o mușcătură din Jim Slim.

— Recunoaște. Nu e deloc rău, a zis el.

— Merge, dar sunt mult mai puțin pretențioasă decât eram pe vremuri. Unde am pus punga cu Sweet Tarts?

Le-am găsit pe măsuța de toaletă. Nu eram obișnuită cu aerul condiționat, așa că m-am înfofolit mai bine în halatul de baie și m-am ghemuit înapoi sub pături ca să simt corpul lui T.J. Eram înțepenită și mă dureau toate mai tare decât atunci când mă scoseseră din apă și eram recunoscătoare pentru un pat atât de moale.

La ora 10 seara am încercat să o sun pe Sarah. Era 9 dimineața în Chicago, dar suna ocupat pe telefonul ei mobil.

— Tot nu reușesc să dau de ea, am spus.

Am format numărul de acasă, dar telefonul suna încontinuu. Nici robotul nu mai prelua mesajele.

— Încerc să-l sun pe tata. Poate a vorbit el cu ea. T.J. a format numărul lui de acasă și a așteptat. A clătinat din cap. Și linia lor e ocupată. Bănuiesc că amândoi primesc multe telefoane. Mai putem încerca dimineață.

T.J. a pus telefonul înapoi și m-a mângâiat pe păr.

— Nu știu cum mă voi obișnui să nu mai dormim amândoi în același pat în fiecare noapte.

— Atunci hai să nu ne obișnuim, am zis. M-am ridicat într-un cot și m-am uitat la el. Nu eram pregătită cu adevărat să renunț la el, indiferent cât de egoistă mă făcea acest lucru.

El s-a ridicat.

— Vorbești serios? Inima îmi bubuia mai să-mi spargă coșul pieptului, iar creierul urla că era o idee cât se putea de proastă, dar nu îmi păsa.

— Vom fi despărțiți o perioadă. Ai nevoie să fii cu ai tăi, la fel și eu. Dar după aceea, dacă mai vrei să te întorci la mine, eu te voi aștepta.

A răsuflat, părând ușurat. M-a tras în brațele lui și m-a sărutat pe frunte.

— Sigur că vreau asta.

— Nu va fi ușor, T.J. Oamenii nu vor înțelege. Vor pune multe întrebări. Mi s-a pus un nod în stomac numai gândindu-mă la asta. Poate ar trebui să spui că, totuși, aveai aproape nouăsprezece ani când s-a întâmplat ceva între noi.

— Crezi că va întreba cineva?

— Cred că toată lumea va întreba.

* * *

M-am trezit în mijlocul nopții ca să mă duc la baie. Adormiserăm la televizor și când m-am strecurat înapoi în pat, am luat telecomanda și am butonat canalele, oprindu-mă puțin asupra unui post de știri.

Am sărit direct în fund când CNN a anunțat știrile de ultimă oră și am văzut pe ecran, sub titlul „DOUĂ PERSOANE DIN CHICAGO DISPĂRUTE PE MARE, SALVATE DUPĂ TREI ANI ȘI JUMĂTATE”, fotografii cu T.J. și cu mine de când aveam eu, treizeci de ani și T.J. șaisprezece.

Am întins mâna și l-am mișcat de umăr pe T.J.

— Ce, ce e? a întrebat pe jumătate adormit.

— Uită-te la televizor.

T.J. s-a ridicat în fund, a clipit și a rămas cu ochii lipiți de ecran.

Am dat volumul mai tare exact când Larry King zicea:

— Cred că vorbesc în numele tuturor când spun că asta e cu adevărat o știre.

— Rahat, a zis T.J.

Acu e acu!

Capitolul 42
T.J.

M-am trezit înaintea Annei și am comandat ouă, clătite, cârnați, șuncă, pâine prăjită, chiftele din cartofi, suc și cafea. După ce a ajuns mâncarea, am sărutat-o până s-a trezit.

A deschis ochii.

— Miroase a cafea.

I-am turnat o cană. A luat o înghițitură și a oftat:

— Ah, ce bună e!

Am mâncat în pat, apoi Anna a făcut un duș. Eu am rămas lângă telefon în caz că avea să mă sune tata. Imediat cum a terminat ea în baie, am intrat eu. În timp ce ieșeam din baie, uscându-mă cu un prosop, ea se uită fix la mine.

— Te-ai bărbierit.

M-a mângâiat pe obraz cu dosul mâinii.

Am râs.

— Tu mi-ai zis că după ce vom fi salvați va trebui să o fac singur.

— Nu am vorbit serios.

Telefonul a sunat la 11 dimineața. Tata a făcut rost de o cursă charter și ne-a spus că trebuia să ajungem la aeroport într-o oră.

— Veți zbura direct, exceptând situațiile când vor trebui să alimenteze. Vă așteptăm la O' Hare.

— Tată, Anna încearcă să o sune pe sora ei. Ai vorbit cu ea?

— Am reușit să vorbim de două ori. Linia ei era ocupată, dar și a noastră a fost la fel, T.J. Veștile circulă repede. Cei de la aeroport au făcut aranjamente speciale și ne lasă la poartă când aterizați) dar va fi și presa acolo. Voi face tot ce pot să-i țin la o distanță rezonabilă.

— Bine. Ar trebui să închid ca să ajungem la aeroport.

— Te iubesc, T.J.

— Și eu te iubesc, tată.

M-am îmbrăcat cu tricoul și cu pantalonii scurți pe care i-am cumpărat de la magazinul de suveniruri. Anna își luase rochia albastră. Am pescuit cartea de vizită a companiei de hidroavioane din buzunarul pantalonilor și am aruncat hainele murdare la coș. Am înghesuit celelalte lucruri în doi saci de plastic pe care i-am găsit în cameră.

După ce am eliberat camera, ne-am suit în autobuzul hotelului pentru aeroport. Anna nu reușea să stea locului. Am început să râd și-am prins-o în brațe.

— Ești zbuciumată rău.

— Știu. Am emoții și am băut multă cafea.

Autobuzul a încetinit în dreptul stației de la intrarea în aeroport, iar Anna și cu mine ne-am ridicat în picioare.

— Ești gata să plecăm de aici? am întrebat-o luând-o de mână.

A zâmbit și a răspuns:

— Categoric.

Echipajul, pilotul, co-pilotul și un însoțitor de bord, a ovaționat și a bătut din palme în momentul în care ne-am aplecat capetele ca să intrăm pe ușa avionului. Ne-au strâns mâinile, iar noi am zâmbit și ne-am prezentat.

M-am uitat în cabină. Erau șapte locuri; cinci locuri de câte o persoană, separate de un culoar strâmt și două scaune așezate unul lângă celălalt. De-a lungul peretelui era o canapea îngustă. Nici nu puteam să-mi imaginez cât l-a costat pe tata chestia asta.

— Ce tip de avion este acesta? am întrebat.

— Este un Lear 55, a răspuns pilotul. Este un aeroplan de mărime medie. Va trebui să oprim de mai multe ori ca să alimentăm, dar vom ajunge în Chicago în aproximativ optsprezece ore.

Am pus cu Anna pungile de plastic în compartimentul de deasupra și ne-am așezat în

scaunele de piele, rabatabile. În fața noastră era o masă mare, fixată de podea.

Însoțitoarea de bord a venit la noi imediat ce ne-am pus centurile de siguranță.

— Bună ziua. Eu sunt Susan. Ce doriți să beți? Avem sucuri acidulate, bere, vin, cocktailuri, apă plată, suc natural și șampanie.

— Spune tu întâi, Anna.

— Eu vreau apă, șampanie și suc natural, vă rog, a spus ea.

— Nu doriți să le amestec pe toate într-un cocktail *mimosa?* Avem suc proaspăt de portocale.

Anna i-a zâmbit lui Susan.

— Mi-ar plăcea *la nebunie* o mimosa. Mulțumesc.

— Eu vreau o sticlă de apă, o bere și o cola, am cerut eu. Mulțumesc.

— Sigur că da. Vin imediat.

Aveam toleranță zero la alcool, așa că ne-am cherchelit. Anna a băut două cocktailuri mimosa, iar eu patru beri. Ea chicotea încontinuu, iar eu nu puteam să mă abțin să n-o sărut. Făceam și multă gălăgie, dar Sarah a reușit de minune să pretindă că nu ne vede. Ne-a adus o tavă uriașă cu brânză, biscuiți și fructe, sperând probabil că mâncarea avea să ne mai trezească din beție. Am hăpăit tot, dar nu înainte să insist să arunc mai multe boabe de strugure direct în gura Annei. N-am nimerit nici măcar o dată, ceea ce ne-a făcut să ne tăvălim de râs.

Când s-a întunecat, Susan ne-a adus pături și perne.

— Ah, ce bine, a zis Anna printre sughițuri. Chiar mi s-a făcut somn.

Am desfăcut păturile ca să ne acoperim și mi-am strecurat mâinile pe sub rochia Annei.

— Oprește-te, a zis ea, încercând să-mi dea mâinile la o parte. Susan e chiar acolo.

— Lui Susan puțin îi pasă, am zis eu trăgându-ne păturile peste cap pentru mai multă intimitate.

Dar nu era decât gura de mine, pentru că cinci minute mai târziu am adormit.

M-am trezit cu dureri de cap. Anna încă dormea cu capul pe umărul meu. După ce s-a trezit, ne-am dus pe rând în baie la spălat pe dinți. Susan ne-a pregătit un platou cu sandviciuri cu carne de curcan și de vită, cu chipsuri și Coca Cola. Ne-a mai oferit și două pliculețe de paracetamol și două sticle de apă.

— Mersi.

— Cu plăcere, a răspuns ea, bătându-mă prietenește pe umăr.

Am deschis pliculețele de paracetamol și am înghițit pastilele cu o gură de apă.

— Ce zi e astăzi, Anna?

S-a gândit o clipă înainte să răspundă.

— Douăzeci și opt decembrie?

— Vreau să ne petrecem noaptea de Anul Nou împreună, am spus. O să mor de dorul tău până atunci.

Anna mi-a lipit un sărut pe fugă.

— Ne vedem atunci.

Ne-am mâncat sandviciurile și chipsurile și ne-am petrecut restul timpului povestind.

— M-am gândit atât de mult la ziua aceasta, T.J. Parcă îi și văd pe mama, pe tata, Sarah, David și copiii, stând unii lângă ceilalți în timp ce eu alerg spre ei cu brațele deschise.

— Și eu m-am gândit mult la ziua aceasta. M-am temut că nu o să mai vină niciodată.

— Dar a venit, a zis Anna, zâmbindu-mi.

Cerul se lumina, iar eu priveam pe geam câmpurile înghețate din Midwestern. Când a început coborârea pentru aterizare, Anna **a** întins mâna și a zis:

— Uită-te, T.J. Zăpadă.

Avionul a aterizat pe O'Hare puțin înainte de ora 6 dimineața. Anna și-a desfăcut centura de siguranță și s-a ridicat în picioare înainte ca avionul să-și oprească motoarele.

Am luat rapid pungile de plastic din compartimentul de deasupra și ne-am îndreptat pe coridor, spre partea din față a avionului. Pilotul și co-pilotul au ieșit din cabină.

— A fost o plăcere să vă aducem acasă, ne-a spus pilotul. Succes amândurora.

Ne-am întors spre Susan.

— Mulțumim pentru tot, i-a spus Anna.

— Cu plăcere, ne-a zis îmbrățișându-ne.

Cineva a deschis pe dinafară ușa avionului.

— Asta a fost, T.J., a zis Anna. Să mergem.

Capitolul 43
Anna

Alergam împreună cu T.J. Prin burduful de trecere al avionului ținându-ne de mână. Când am ajuns în partea cealaltă, mulțimea a început să vocifereze. Strălucirea a sute de blițuri m-au orbit și am început să clipesc des, încercând să deslușesc ceva. Imediat, reporterii au început să urle întrebări în direcția noastră. Ca prin ceață, am zărit-o pe Sarah repezindu-se spre noi. M-a strâns în brațe și a început să plângă.

Jane Callahan a atins aproape pragul isteriei atunci când s-a aruncat de-a dreptul asupra lui T.J. Tom Callahan și două fete, surorile lui T.J. am presupus, s-au alăturat îmbrățișării de familie. David stătea lângă Sarah și a venit spre mine ca să mă îmbrățișeze. L-am strâns cât am putut de tare, apoi m-am tras înapoi, uitându-mă prin mulțime după părinții mei.

John era și el acolo.

S-a grăbit să mă întâmpine, iar eu l-am îmbrățișat mecanic, fără să mă gândesc. Am făcut un pas înapoi, dorindu-mi ca el să plece din calea mea. Mă simțeam derutată și inima îmi bătea cu putere. Privirea mi-a zburat spre restul oamenilor care stăteau în zona demarcată, dar nu am văzut-o pe mama.

Și nici pe tata.

Mă uitam după ei, înnebunită, apoi am înțeles de ce le fusese deconectat telefonul. Mi s-au îndoit genunchii. Sarah și cu David m-au prins în brațe.

— Amândoi?

Sarah a dat din cap, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Nu! am strigat. De ce nu mi-ai zis?

— Îmi pare atât de rău, a răspuns ea. Telefonul tău m-a luat complet pe nepregătite și păreai atât de fericită. Pur și simplu nu am putut să o fac.

M-au dus pe un scaun. Până să mă așez, T.J. apăruse deja lângă mine. S-a așezat și m-a cuprins în brațele lui, legănându-mă ușor în timp ce plângeam în hohote. Mi-am ridicat capul de pe pieptul lui.

— Au murit amândoi.

— Știu. Tocmai mi-a spus mama.

M-a sărutat pe frunte și mi-a șters lacrimile, iar camerele foto au surprins toate momentul. Atunci nu știam asta, dar în mai puțin de douăzeci și patru de ore, fotografiile cu T.J. ținându-mă în brațe și sărutându-mă aveau să apară pe prima pagină a ziarelor din toată țara.

Mi-am pus capul pe pieptul lui și am închis ochii. Sarah mă mângâia pe spate. În cele din urmă, am tras adânc aer și m-am ridicat.

— Îmi pare atât de rău, mi-a spus T.J., netezindu-mi părul care-mi căzuse pe frunte.

Am clătinat din cap.

— Știu.

În jur era liniște, se auzeau doar clicurile aparatelor de fotografiat și blitzurile. M-am întors spre Sarah și i-am spus:

— Vreau să merg acasă.

Sarah a scris pe o bucată de hârtie numărul ei de mobil ca să i-l pot da lui T.J. I-am întins biletul pe care el și l-a îndesat în buzunarul de la pantaloni.

— Te sun curând.

M-a luat în brațe și mi-a șoptit la ureche:

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc, i-am răspuns tot în șoaptă.

Ne-am ridicat în picioare când i-am văzut pe Tom și pe Jane Callahan îndreptându-se spre noi, cu surorile lui T.J. după ei.

— Îmi pare atât de rău, Anna, mi-a spus Jane. Sarah ne-a spus despre părinții tăi. Mi-a părut atât de rău să aflu ce vești te vor aștepta acasă. M-a îmbrățișat și când s-a îndepărtat mi-a luat mâinile în ale ei. Te sunăm peste câteva zile. Trebuie să vorbim ceva. A zâmbit și m-a sărutat pe obraz.

Tom Callahan a zâmbit și m-a strâns de umăr.

— Mulțumesc pentru cursa charter, i-am zis.

— Cu plăcere, Anna.

Sarah l-a trimis pe David să le transmită jurnaliștilor că nu fac nicio declarație. John s-a apropiat de mine. A încercat să mă ia de mână, dar s-a răzgândit.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu părinții tăi.

— Mulțumesc.

Stăteam unul lângă celălalt, stingheri, ca doi străini, până când el a vorbit în cele din urmă:

— Am fost atât de fericit când m-a sunat Sarah. Nu mi-a venit să cred când am auzit ce-mi spune.

Am tras adânc aer în piept și am spus:

— John…

— Nu spune nimic. Stai liniștită și vorbim când ești pregătită. Știu că probabil abia aștepți să pleci de aici. A aruncat o privire în direcția lui T.J., care stătea lângă ai lui. I-am dat lucrurile tale lui Sarah acum un an. Nu am fost în stare să fac asta până atunci. M-a privit direct în ochi. Anna, sunt nespus de fericit că ai reușit să ajungi acasă.

M-a îmbrățișat, s-a îndepărtat, iar Sarah și cu David m-au condus spre ieșire.

Capitolul 44
T.J.

Aveam toată familia în jurul meu. Alexis și Grace mă țineau fiecare de câte o mână și mama nu se putea hotărî dacă să râdă sau să plângă, așa că le făcea pe amândouă.

— Nu-mi vine să cred cât ești atât de înalt, mi-a zis tata.

Toți au luat-o razna când mi-au văzut coada prinsă la spate.

— Nu am avut cu ce să-l tund, le-am explicat.

Cu coada ochiului, am observat un tip înalt, blond. Se îndrepta spre Anna.

N-ai ce să mai vorbești cu ea. Nu te mai iubește.

M-am uitat la ei până când am simțit că mama mă trăgea ușurel de braț.

— Hai să te ducem acasă, T.J.

M-am mai uitat o dată spre Anna: John a îmbrățișat-o, apoi au plecat împreună. Am oftat și am spus:

— Sunt gata, mamă.

Înainte să ieșim din aeroport, mama mi-a dat o haină, niște șosete și niște adidași. Am vârât sandalele în punga de plastic cu celelalte lucruri și i-am urmat la mașină.

După ce am ajuns acasă, am făcut un duș, mi-am înfășurat un prosop în jurul taliei și m-am dus în camera mea. Era neschimbată. Patul meu dublu avea pe el aceeași cuvertură bleumarin, iar combina muzicală și colecția de CD-uri erau în colțul camerei, lângă birou. Mai multe haine erau așezate frumos, împachetate pe măsuța de toaletă. Mama reușise să-mi ghicească mărimea corectă, ținând cont de cât de mult crescusem.

Am ieșit din cameră și mama era în bucătărie, pregătind micul dejun. Mi-a dat o farfurie cu clătite și șuncă și, după ce am terminat de mâncat, m-am dus în sufragerie să povestim cu toții. Grace,

care acum avea paisprezece ani, a vrut să se așeze lângă mine, iar Alexis, care tocmai împlinise doisprezece ani, s-a așezat la picioarele mele.

Le-am povestit totul: despre Mick, despre accident, despre apa contaminată, despre sete și foame, despre rechin, despre cum m-am îmbolnăvit, tsunamiul, și le-am răspuns la toate întrebările lor pentru mine. Mama a început din nou să plângă după ce a auzit cât de bolnav fusesem.

Mai târziu, surorile mele s-au dus la culcare și am mai rămas numai eu și părinții mei.

— T.J., nu ai idee ce înseamnă să știi că fiul tău a murit și apoi să te trezești că te sună la telefon. Dacă acest lucru nu este un miracol, atunci nu știu ce altceva ar putea fi.

— Nici eu, i-am dat dreptate. Anna a visat mereu la ziua în care vom da aceste telefoane. Abia aștepta să se afle că suntem în viață.

Tăcerea s-a lăsat în încăpere pentru prima dată de când începuserăm să povestim. Mama și-a dres vocea:

— Ce fel de relație ai avut cu Anna? m-a întrebat.

— Exact aceea pe care te gândești că am avut-o.

— Câți ani aveai?

— Aproape nouăsprezece, i-am răspuns. Și mamă?

— Da.

— A fost numai și numai ideea mea.

Capitolul 45
Anna

Ne-am oprit la baie deoarece aveam nevoie disperată să-mi suflu nasul și să-mi șterg ochii. Sarah mi-a întins un pachețel de șervețele.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva nu este în regulă când am văzut că le-a fost deconectat telefonul. Mi-ai zis că au vândut casa.

— Ți-am spus că s-a vândut casa. David și cu mine am scos-o la vânzare imediat cum am rezolvat cu titlul de proprietate.

M-am lăsat în față, sprijinindu-mă pe blatul de baie.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Tata a mai făcut un infarct.

— Când?

Ea a ezitat.

— La două săptămâni după ce s-a prăbușit hidroavionul.

Am început să plâng din nou.

— Și mama?

— Cancer ovarian. A murit acum un an.

David a strigat după noi. Sarah a scos capul pe ușă, apoi s-a întors și mi-a zis:

— Reporterii se îndreaptă în direcția asta. Hai să plecăm, asta dacă nu vrei să faci vreo declarație.

Am scuturat din cap. Sarah mi-a adus o haină și ghete cu margini îmblănite. Le-am luat pe mine și am plecat spre parcare, cu reporterii venind în spatele nostru, nu foarte departe. Am respirat adânc mirosul de zăpadă amestecat cu cel de gaze de eșapament.

— Unde sunt copiii? am întrebat după ce am ajuns în apartamentul lui Sarah și al lui David. Chiar simțeam nevoia să-i strâng în brațe și pe Joe și pe Chloe.

— I-am dus la părinții lui David. Îi iau mâine de acolo. Abia așteaptă să te vadă.

— Ce vrei să mănânci? m-a întrebat David.

Stomacul mi-era întors pe dos. Abia așteptasem să comand un adevărat ospăț, dar în acel moment nu credeam că mai eram în stare înghit ceva.

Cred că David și-a dat seama de asta deoarece mi-a spus:

— Ce-ar fi să mă duc să cumpăr niște covrigi și mănânci când ești pregătită?

— E grozav, David. Mersi.

Mi-am scos haina și ghetele.

— Hainele tale sunt toate aici, a zis Sarah. Le-am pus pe toate în dulapul din al doilea dormitor după ce le-a adus John. Mai ai acolo bijuteriile, pantofii și încă niște chestii. Nu am putut să dau nimic.

Am pornit pe coridor, după Sarah în direcția dormitorului. A deschis dulapul, iar eu m-am uitat fix la haine. Majoritatea erau pe umerașe, însă unele erau așezate frumos una peste cealaltă pe raftul de sus. Un pulover din cașmir bleu îmi atrase atenția și i-am atins mâneca, uimită cât de moale era materialul la atingere.

— Vrei să faci mai întâi un duș? m-a întrebat Sarah.

— Da, i-am răspuns, punând rapid mâna pe o pereche de pantaloni sport de culoare gri și un tricoul alb cu mânecă lungă. Am luat de pe raft și pulovărul bleu. Pe o măsuță din colț erau șosetele, sutienele și chiloții. M-am dus în baie și am stat la duș multă vreme.

Înotam în haine, dar mă făceau să mă simt bine și îmi țineau de cald.

— Stefani e pe drum, a zis Sarah, întinzându-mi o cană de cafea după ce m-am așezat pe canapeaua din sufragerie.

Am zâmbit când am auzit pomenit numele prietenei mele.

— Abia aștept să o văd. Am luat o înghițitură de cafea. Sarah o îmbunătățise. Bailey's Irish Cream?

— M-am gândit că ți-ar prinde bine o băutură.

— Bine, însă doar una. Mă amețesc repede. Țineam în mână cana de cafea. Cum s-a descurcat mama după ce a murit tata? am întrebat.

— Binișor. A refuzat să vândă casa, așa că David a preluat îndatoririle legate de curte și am angajat pe cineva să curețe zăpada când ningea. Am făcut tot ce-am putut ca să nu se simtă singură.

— Cât de grav a fost cancerul?

— Nu a fost deloc bine. S-a luptat cât a putut, totuși, până la sfârșit.

— S-a internat la azil?

— Nu, a murit acasă, așa cum și-a dorit.

Am terminat de băut cafelele. David s-a întors acasă cu covrigii, iar Sarah m-a obligat să mănânc.

— Ești atât de slabă, mi-a zis, în timp ce întindea cremă de brânză pe un covrig pe care mi l-a dat apoi să-l mănânc.

Ne-am întors pe canapea după ce am terminat de mâncat. Sarah a deschis aparatul de radio și a găsit un post de rock clasic. Mi-a întins o cană cu cafea, fără Bailey's de data aceasta. David a venit și el lângă noi și m-au întrebat amândoi despre insulă.

Le-am povestit totul. Sarah a început să plângă când le-am povestit ei și lui David cum și eu, și T.J. am fost la un pas să murim deshidratați. Povestea cu cele două avioane care trecuseră pe deasupra noastră a întors-o complet pe dos. I-am șocat când le-am povestit despre rechin, despre Oase și despre tsunami.

— Ce chin oribil ați îndurat.

— Păi, ne-am adaptat. Totuși, spre final, a început să fie tot mai rău. Nu știu cât am mai fi rezistat.

Sarah mi-a întins o cuvertură colorată și mi-am acoperit picioarele cu ea.

— Am fost surprinsă să-l văd pe John la aeroport, am zis.

— Eu l-am sunat. A fost devastat când a căzut avionul și s-a bucurat tare mult când i-am zis că trăiești.

— Am crezut că și-a văzut mai departe de viață. Că poate s-a căsătorit până acum.

— Nu. Se vedea cu cineva la un moment dat și a durat destul de mult, dar din câte știu e singur acum.

— Oh.

— Ce ai hotărât în legătură cu el?

— Nu el e cel cu care trebuie să fiu, Sarah. Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi prăbușit avionul, însă am avut suficient timp ca să mă gândesc la ceea ce vreau. Am clătinat din cap. Nu pe el.

— Tu și T.J. sunteți împreună, nu-i așa? a întrebat Sarah.

— Da. Ești surprinsă?

— În condițiile date? Nu. Câți ani are?

— Douăzeci.

— Câți ani avea când a început să devină serioasă relația?

— Aproape nouăsprezece.

— Îl iubești?

— Da.

— L-am văzut cum te privea. Cum te-a mângâiat la aeroport. Și el te iubește, a spus Sarah.

Am pus cana goală de cafea pe măsuța de cafea și am dat din cap.

— Da, așa este.

Cineva a sunat la ușă, iar Sarah a ieșit din cameră. M-am dus după ea și mi-am ținut respirația când s-a uitat pe vizor și a deschis ușa. Stefani stătea în prag, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Am luat-o în brațe, iar cuvintele nu pot descrie ce am simțit în momentele acelea, când am revăzut-o.

— Of, Anna, a zis printre sughițuri de plâns, strângându-mă în brațe cât putea de tare. Ai venit acasă.

Capitolul 46
T.J.

Mai târziu în seara aceea, m-am dus în cameră, m-am întins pe pat și am sunat-o pe Anna.

— Hei, i-am zis când a răspuns la telefon. Ce faci?

— Sunt istovită. Prea multe informații de digerat.

— Aș vrea să te pot ajuta.

— Va trebui să treacă puțin timp, a zis ea. Voi fi bine.

— Stau în patul meu vechi. Mama nu a dat absolut nimic din ce era al meu.

— Nici Sarah. Am crezut că oamenii trebuie să îți dea de pomană lucrurile după ce mori.

— Mama știe de noi.

— Aoleo, Doamne! Ce a zis?

— M-a întrebat câți ani aveam când a început relația noastră. Atât.

— S-ar putea să redeschidă subiectul mai târziu.

— Se poate. Deci, tipul de la aeroport era John?

— Da.

— Și ce i-ai zis?

— Nimic. Nu mi-a dat ocazia. Trebuie să-l sun.

— O vei face?

— Da, la un moment dat. Acum nu sunt în stare. Parcă ieri ne plimbam pe plajă și acum suntem acasă. Parcă suntem într-o altă lume.

— Știu.

— Ești obosit? m-a întrebat ea.

— Sunt rupt. Du-te și culcă-te.

— Te iubesc, Anna.

— Și eu te iubesc.

Capitolul 47
Anna

Sarah a deschis ușa de la dormitor, ținând în mână o cană de cafea și un ziar.

— Te-ai trezit?

M-am ridicat în capul oaselor și am început să clipesc. Lumina zilei se întrezărea prin draperiile străvezii.

— Ce oră e?

— E aproape 10:00. Sarah mi-a întins cafeaua și a pus ziarul pe noptieră. Jurnaliștii ăștia nu se lasă sub nicio formă. A trebuit să opresc soneria telefonului.

Am luat telefonul de pe noptieră și l-am deschis. Îl închisesem după ce vorbisem cu T.J. Pe ecran erau cel puțin 11 apeluri pierdute.

— Văd că acum sună și pe mobil. O să-mi cumpăr și eu un telefon, cât mai repede.

Sarah a fluturat din mână cu indiferență.

— Nu e nicio grabă. Poate îl trimitem pe David să cumpere unul.

Am așezat cafeaua pe noptieră și am luat ziarul. Prima pagină era plină de fotografii cu T.J. și cu mine. Erau aceleași fotografii pe care le văzusem deja la CNN și multe altele de la aeroport. Cea mai mare dintre ele era cea în care T.J. mă săruta pe frunte și în jurul ei erau alte fotografii mai mici, în care noi alergam ținându-ne de mână, în care ne îmbrățișam sau era una în care el îmi ștergea lacrimile și mă strângea în brațe. Celor care speculaseră deja despre natura relației noastre le era de ajuns o singură privire pe prima pagină a ziarului ca să primească răspuns la întrebările lor.

I-am dat ziarul lui Sarah.

— Dacă sună vreun reporter, spune-i că nu sunt pregătită să vorbesc.

Am luat din nou cana de cafea de pe noptieră și o țineam cu mâinile făcute căuș în jurul ei.

Amintiri cu mama și cu tata mi-au năvălit în minte și am început să plâng. Sarah s-a urcat în pat, m-a luat în brațe, și mi-a dat un pachet de șervețele.

— E în regulă, Anna. Și eu am plâns mult. Va mai dura până când nu va mai durea atât de mult.

Am dat din cap.

— Știu.

— Ți-e foame? David a ieșit să ia ceva pentru micul dejun.

Tumultul emoțional mă răvășise într-atât încât nu prea aveam poftă de mâncare, dar simțeam că stomacul îmi era gol.

— Puțin.

— Ce vrei să faci azi?

— Probabil ar trebui să fac câteva programări. Doctor, dentist, să mă tund.

Sarah a ieșit din cameră și s-a întors cu cartea de telefon.

— Pe cine vrei să sun?

Capitolul 48
T.J.

Ben a năvălit în camera mea, cu ziarul în mână.

— Întrebare, a zis el, în timp ce se îndrepta spre patul meu, cu degetul arătător în aer. Câți ani aveai când ai început să ți-o tragi cu ea? Pentru că judecând după fotografiile de aici, sunt mai mult ca sigur că o faci.

Dacă nu ar fi stat cu ochii lipiți de ziar, la fotografia în care eu o sărutam pe Anna, probabil că ar fi observat că pumnul meu plecase spre ochiul lui stâng.

— Iisuse Hristoase! De ce ai făcut asta? m-a întrebat, uitându-se la mine și încercând să se adune de jos. Își ținea mâna la ochi.

— *Ăsta* e primul lucru pe care mi-l spui după trei ani și jumătate?

S-a ridicat de jos și am văzut că ochiul începea să i se umfle.

— Fir-ar să fie, Callahan! A durut!

M-am dat jos din pat și i-am întins mâna. M-a prins de mână și l-am tras de jos.

— Să nu mai vorbești niciodată așa de ea.

— T.J.? Mama era în cadrul ușii deschise. A observat că Ben își ținea mâna la ochi. E totul în regulă?

— Suntem bine, mamă.

— Da, nicio problemă, Jane, zise și Ben.

Mama s-a uitat la noi, dar nu a întrebat ce se întâmplase.

— Ce vrei să mănânci, T.J.?

— Orice, mamă.

— Deci, vrei să spui că ești îndrăgostit de ea sau ce?

— Da.

— Dar ea te iubește *pe tine?*

— Ea spune că da.

— Mama ta știe?

— Da.

— A luat-o razna?

— Încă nu.

— Ce să zic, prietene. Mă bucur că ești acasă. Ben m-a îmbrățișat stingher. Am trecut prin niște momente tare grele după ce mi-au spus că ai murit. S-a uitat în pământ. Am vorbit la înmormântarea ta.

— Ai vorbit?

A dat din cap.

În clasa a noua, Ben abia putea deschide gura în fața colegilor în orele de oratorie. Nici nu mi-l puteam imagina vorbind în fața oamenilor la înmormântarea mea. Poate că nu ar fi trebuit să-i ard un pumn.

— Ben, e grozav ce ai făcut.

— Da, mă rog, am făcut-o fericită pe mama ta. Oricum, ai de gând să te tunzi sau nu? Arăți ca o fată.

— Mda.

Am mers la bucătărie, iar mama mi-a pregătit un cheeseburger cu cartofi prăjiți. Ben a rămas cu mine până am mâncat. Amândoi părinții au venit să mă îmbrățișeze de câteva ori, iar mama m-a sărutat pe obraz. M-am gândit că probabil Ben intenționase să facă un comentariu deștept, dar ținea niște gheață pe ochi, așa că și-a ținut gura. Grace și Alexis au rămas și ele la masă un timp și mi-au povestit despre școală și prietenii lor. Am golit și ultima Coca Cola.

— Nu-ți pot face programare la doctorul Sanderson decât mâine. M-am gândit că te poate strecura printre alți pacienți astăzi, dar se pare că sunt supraaglomerați.

— Nu-i nimic, mamă. Încă o zi nu mai contează.

Și-a șters mâinile cu un prosop și a zâmbit.

— Mai vrei să mai mănânci ceva?

— Nu. Sunt plin. Mersi.

— O să-ți fac o programare la tuns și la dentist.

Mama a închis focul de la aragaz și s-a dus să dea telefoanele.

— Te-ai angajat sau ce faci? l-am întrebat pe Ben. E mijlocul zilei.

— Sunt student. Acum e vacanța de iarnă.

— Ești student? Unde?

— La Universitatea din Iowa. Sunt în anul doi. Trebuie neapărat să vii în vizită. Tu? Ce ai de gând să faci?

— I-am promis Annei că îmi voi lua diploma de cunoștințe generale. După aceea, n-am nicio idee.

— Rămâneți împreună?

— Da. Deja mi-e dor de ea. M-am trezit lângă ea trei ani și jumătate.

— Omule, dacă te mai întreb ceva, promiți că nu-mi mai tragi un pumn?

— Depinde ce mă întrebi.

— Cum e cu ea? E adevărat ce se spune despre tipele mai în vârstă?

— Nu e chiar atât de în vârstă.

— Bine, în regulă. Așadar, cum e?

— E incredibil.

— Ce face?

— De toate, Ben.

Capitolul 49
Anna

Coafeza mea, Joanne, a intrat în sufrageria lui Sarah.

— E plin de reporteri în fața blocului, a zis ea. Cred că m-au fotografiat. Și-a lăsat haina să-i cadă de pe umeri și m-a îmbrățișat. Bine-ai venit acasă, Anna. Povești ca ale tale mă fac să cred în miracole.

— Și pe mine, Joanne.

— Cât de mult vrei să tai din el? a întrebat Sarah.

Făcusem duș și aveam deja părul ud, așa că Joanne m-a așezat pe un scaun în bucătăria lui Sarah.

— Ce s-a întâmplat aici? a întrebat, uitându-se cu atenție la capetele firelor de păr.

— T.J. a trebuit să ardă capetele când părul a crescut prea lung.

— Glumești.

— Nu. Se temea să nu-mi aprindă tot părul.

— Cât de mult vrei să tai?

Părul îmi atârna până la mijlocul spatelui.

— Câțiva centimetri. Și poate un breton mai lung?

— Sigur.

Joanne m-a întrebat multe despre insulă. Le-am povestit, și ei și lui Sarah, despre liliacul care se încâlcise în părul meu.

— Te-a mușcat? Sarah era oripilată. Și T.J. l-a înjunghiat?

— Într-adevăr. Dar s-a terminat totul cu bine. Nu avea rabie.

Joanne mi-a uscat părul și l-a întins cu o placă. A ridicat o oglindă, iar eu mi-am privit reflexia în ea. Părul meu strălucea de sănătate și era neted.

— Uau. O adevărată îmbunătățire.

Sarah a încercat să-i dea niște bani, dar Joanne nu a vrut cu niciun chip să primească nimic. I-am mulțumit că a venit la apartament.

— Măcar atât să fac, Anna.

M-a îmbrățișat și m-a sărutat pe obraz. După ce a plecat, m-am întors spre Sarah.

— Dacă putem ieși pe ușă fără să fim luate pe sus, aș vrea să ajung undeva.

— Sigur, a spus Sarah. O să chem un taxi.

Reporterii au început să-mi strige numele imediat ce am deschis ușa. Așteptau la ieșire pe trepte, iar noi ne-am înghesuit printre ei și apoi ne-am strecurat în taxiul care aștepta afară.

— Ce bine ar fi fost dacă blocul tău avea o ieșire prin spate, i-am zis.

— Probabil că ar fi stat și acolo. Ai naibii vulturi, a mormăit Sarah.

Sarah i-a dat șoferului o adresă și în curând intram pe poarta Cimitirului Graceland.

— Puteți aștepta, vă rog? l-a întrebat Sarah pe șofer.

Câțiva fulgi de nea coborau dansând din cerul cenușiu. Eu tremuram, dar Sarah părea să nu fie deranjată de frig, fiindcă nici măcar nu-și încheiase paltonul. M-a dus la mormântul în care părinții noștri, Josephine și George Emerson, se odihneau unul lângă celălalt.

Am îngenuncheat în dreptul pietrei funerare și mi-am plimbat degetul pe conturul numelor lor.

— Am reușit să mă întorc, am șoptit.

Sarah mi-a întins o batistă și mi-am șters lacrimile care-mi curgeau pe obraz.

Mi l-am imaginat pe tata, cu pălăria aceea ridicolă, ca un burlan, pe cap, plină de momeli, învățându-mă să pescuiesc. Mi-am amintit cât de mult îi plăcea să pună semințe în colivia pentru păsări colibri și să se uite cum micile creaturi se apropiau zumzăind ca să bea apă, tremurând parcă în aer. M-am gândit la mama și la cât de mult își iubea grădina, casa și nepoții. Nu voi mai avea

ocazia să-i împărtășesc aventurile, la o gustare, pățaniile din timpul orelor. Nu va mai fi lângă mine să-mi dea sfaturi și nu voi mai auzi niciodată vocea vreunuia dintre părinții mei. Am plâns în hohote, eliberându-mi toată durerea. Sarah așteptă răbdătoare, îngăduindu-mi timpul pentru eliberarea durerii, de care aveam nevoie disperată. Lacrimile mi-au pierit într-un final și atunci m-am ridicat.

— Putem pleca acum.

Sarah m-a luat de după gât și ne-am întors spre taxi. I-am dat șoferului o altă adresă și am plecat spre casa părinților lui David ca să-i luăm pe copii.

Joe și Chloe s-au oprit din joacă în momentul în care noi am intrat pe ușă. Cred că pentru ei eram mai degrabă o stafie. Sarah le povestise mereu despre mine, însă mătușa pe care ei o crezuseră moartă se afla acum în mijlocul sufrageriei. M-am lăsat în genunchi lângă ei și le-am spus cu blândețe:

— Doamne, cât de mult mi-ați lipsit!

Joe a venit primul lângă mine. L-am strâns în brațe cât am putut de tare.

— Lasă-mă să te văd, i-am zis, ținându-l la depărtare de un braț.

— Îmi cad toți dinții, mi-a zis el. A deschis gura ca să-mi arate găurile.

— Cred că îi dai foarte mult de lucru Zânei Măseluță.

Chloe, care începea să se obișnuiască ușor, ușor cu mătușa demult pierdută, a îndrăznit să vină mai aproape și a șoptit:

— Și mie mi-au căzut câțiva. A deschis gura larg, ca să văd și găurile *ei.*

— Doamne, cred că mama voastră trebuie să vă paseze toată mâncarea. Voi chiar sunteți știrbi.

— Mătușă Anna, vei locui cu noi? a întrebat Chloe.

— O vreme.

— Mă faci tu sărmăluță diseară în pat? m-a rugat ea.

— Nu, vreau să mă facă pe mine sărmăluță, a sărit Joe.

— Ce-ar fi să vă fac pe amândoi sărmăluțe, diseară la culcare? i-am întrebat strângându-i în brațe și înăbușindu-mi lacrimile.

— Sunteți gata să mergem acasă?

— Da.

— Atunci dați-i un pupic mătușii și să mergem.

Mai târziu, după ce i-am culcat pe copii, Sarah a turnat câte un pahar de vin roșu. Telefonul ei a sunat și mi l-a întins.

— Hei, ce faci? m-a întrebat T.J.

— Sunt bine. Azi am fost cu Sarah la cimitir.

— A fost greu?

— Da. Dar mi-am dorit mult să merg. Mă simt mai bine acum, după ce am fost la mormintele lor. Mă mai duc. Tu? Ce ai făcut azi?

— M-am tuns. S-ar putea să nu mă mai recunoști.

— Cred că îmi va fi dor de coada de cal. T.J. a început să râdă.

— Mie nu.

— Tocmai i-am culcat pe copii. A durat două ore pentru că le-am citit toate cărțile pe care le au. Sarah tocmai a turnat niște vin roșu, iar Stefani e pe drum încoace. Tu ce faci? Ai ceva planuri?

— O să ies cu Ben, dacă reușim să scăpăm de reporteri.

— Ce face Ben?

— Dă din gură prostii ca o moară stricată.

— Ai fost la doctor?

— Mă duc mâine.

— Sper să fie bine.

— Va fi bine. Tu ai reușit să mergi?

— Mâine. Apoi după-masă, merg la dentist.

— Și eu. Îți mai aduci aminte cum mi-am dat jos aparatul dentar cu cuțitul?

— Uitasem de asta.

— Ne vedem în Ajun de Anul Nou, Anna. Te iubesc.

— Și eu te iubesc. Distracție fainăă diseară.

Capitolul 50
T.J.

Am deschis ușa când Ben a ciocănit. Nici nu putea deschide ochiul de umflat ce era și zona începuse să i se coloreze în mov și albastru.

— Rahat! Îmi pare rău pentru asta, i-am zis.

— Eh, nicio problemă. Ai noroc că trec cu vederea, a zis el.

— Ca să flu sincer, asta e cea mai mare calitate a ta.

— Niște tipi de la școală sunt și ei aici în vacanța de Crăciun. Ai chef de o petrecere?

— Sigur. Unde?

— La Coop acasă. Părinții lui au plecat de dimineață în Bahamas.

Mi-am înșfăcat haina.

— Să mergem.

Când ne-am făcut noi apariția, cel puțin douăzeci de foști colegi de liceu stăteau umăr la umăr în sufrageria lui Nate Cooper. Din boxe răsuna muzica rock. Toți au început să strige și să aplaude când am intrat pe ușă, iar niște tipi mi-au strâns mâna și m-au bătut prietenește pe spate. Pe unii nu-i mai văzusem de când începusem tratamentul pentru limfomul Hodgkin, fiindcă în anul acela lipsisem mult de la școală. Mă încercă un sentiment ciudat când mi-am dat seama că toți de acolo absolviseră liceul, dar eu nu.

Cineva mi-a aruncat o bere. Voiau să știe cum a fost pe insulă, iar eu le-am răspuns la toate întrebările. Probabil că Ben le povestise cum de se alesese cu un ochi vânăt, fiindcă nimeni nu a pomenit despre Anna.

Eram la a doua bere, când o fată s-a așezat lângă mine pe canapea. Era blondă și avea pe față o tonă de machiaj.

— Îți mai amintești de mine? m-a întrebat.

— Oarecum, i-am zis. Îmi pare rău. Am uitat cum te numești.

— Alex.

— Am fost colegi de clasă, nu-i așa?

— Da. A luat o gură generoasă de bere. Arăți diferit față de cum arătai în liceu.

— Păi, asta a fost acum patru ani.

Mi-am terminat berea și am început să mă uit după Ben.

— Arăți bine. Nu-mi vine să cred că ai trăit cu adevărat pe insula aceea.

— Nu prea am avut de ales. M-am ridicat. Eu o să plec. Sper să ne mai vedem.

L-am găsit pe Ben în bucătărie.

— Salut. Eu mă duc.

— Nu poți să pleci deja, omule. E doar miezul nopții.

— Sunt obosit. Mă duc să mă culc.

— Jalnic, amice, dar fie, înțeleg.

Am bătut palma sus cu Ben și am ieșit. Pe drum, în metrou, m-am gândit la Anna și am zâmbit tot drumul spre casă.

Capitolul 51
Anna

I-am trezit pe Joe și pe Chloe ca să stăm împreuna la micul dejun. Tocmai terminam de mâncat vafele când Sarah a intrat în bucătărie.

— Bună dimineața, a zis ea. Mulțumesc că ai pregătit micul dejun pentru copii.

— Mătușa Anna face cele mai bune vafe, a zis Chloe.

— Prietenul mătușii Anna vine aici mâine-seară, a anunțat Joe.

— Cum de ai aflat despre asta? a întrebat Sarah.

— V-am auzit pe tine și pe mătușa Anna povestind.

— Așa e, prietenul mătușii Anna vine la noi să petrecem împreună noaptea de Anul Nou. Mă aștept să vă purtați manierat, nu ca doi huligani.

— Mătușa Anna trebuie să meargă să facă duș, le-am spus copiilor. O așteaptă o zi plină.

— Medic? a întrebat Sarah.

— Și la dentist. Asta chiar va fi o întâlnire amuzantă.

* * *

Citeam o revistă și așteptam să-mi strige numele ca să intru în cabinetul medicului. Când asistenta m-a rugat să mă urc pe cântar, am fost șocată să văd că arăta doar cincizeci și unu de kilograme, mai ales că mâncam consistent deja de câteva zile. La un metru șaptezeci înălțime ar fi trebuit să cântăresc cu opt, zece kilograme mai mult. Probabil că pe insulă nu cântăream nici măcar atât.

Stăteam pe masa de examinare îmbrăcată într-o rochie de hârtie. Când doctorița mea a intrat în cabinet, m-a îmbrățișat și mi-a zis:

— Bine ai venit acasă. Sunt sigură că auzi des acest lucru, Anna, însă nu-mi vine să cred că ești în

viață.

— Este ceva ce nu mă deranjează deloc să aud.

A deschis fișa.

— Ești subponderală, dar sunt sigură că știi asta deja. Cum te simți în general? Te îngrijorează ceva anume?

— Deja mă simt mult mai bine, fiindcă mănânc mai mult. Totuși a trecut foarte mult timp de când nu mi-a mai venit ciclul. Asta mă îngrijorează.

— Hai să vedem, mi-a zis în timp ce m-a ajutat să-mi ridic picioarele pe suporturile speciale de la scaunul ginecologic. Ținând cont de cât de mult ai slăbit, aș fi surprinsă să ai ciclu. Alte probleme?

— Nu.

— Aproape am terminat, mi-a zis. Vom face analizele obișnuite, dar ciclul tău menstrual se va regla de la sine de îndată ce vei începe să mai pui niște kilograme pe tine. Este evident că suferi de malnutriție, dar acest aspect este relativ ușor de schimbat. Asigură-te că mănânci echilibrat în fiecare zi. Și vreau să începi să iei multivitamine în fiecare zi.

— Faptul că nu am avut ciclu atâta timp mă va împiedica să rămân gravidă?

— Nu. Imediat cum îți revine ciclul, vei putea rămâne însărcinată. Și-a scos mănușile și le-a aruncat în coșul de gunoi. Te poți îmbrăca acum.

M-am ridicat de pe scaun. Ea s-a oprit în dreptul ușii și mi-a spus:

— Îți prescriu o rețetă nouă pentru pastile anticoncepționale.

— Bine.

M-am gândit că era mai bine să accept rețeta decât să explic că nu aveam nevoie de pastile contraceptive, deoarece iubitul meu de douăzeci de ani era steril.

După aceea m-am dus la dentist, unde am stat inconfortabil în scaun mai bine de o oră, timp în care tehnicianul de igienă orală mi-a făcut

radiografii și un detartraj. M-am considerat norocoasă când m-a anunțat că n-am nicio carie.

Sarah mi-a împrumutat niște bani. După dentist, m-am urcat într-un taxi și m-am dus la salonul de manichiură. Când m-a văzut, Lucy a sărit de pe scaun și s-a năpustit asupra mea.

— Of, draga mea, mi-a zis, îmbrățișându-mă.

Când s-a dat înapoi, am observat că avea lacrimi în ochi.

— Nu plânge, Lucy. Mă faci și pe mine să plâng.

— Anna acasă, a zis zâmbind.

— Da, sunt acasă.

Mi-a făcut manichiura și pedichiura și vorbea cu atâta entuziasm, încât am înțeles și mai puțin ce spunea decât de obicei. L-a pomenit pe John de câteva ori, dar m-am făcut că nu am înțeles. După ce a terminat, m-a mai îmbrățișat o dată.

— Mersi, Lucy. Ne revedem curând, i-am promis.

Am ieșit din salonul de manichiură și mi-am privit mâinile. Erau bocnă fără mănuși, dar nu voiam să stric oja. Dinții mi-erau curați și netezi când mi-am trecut limba peste ei. În aer se revărsa mirosul de hotdog din căruciorul unui vânzător ambulant și am început să mă uit prin vitrinele magazinelor, la ultimele tendințe în modă. M-am hotărât să mă întorc a doua zi și să-mi cumpăr haine care să-mi fie bune.

De nerecunoscut, speram eu, ascunsă de ochelarii de soare și de pălăria de lână împrumutate de la Sarah, mă plimbam pe alee zâmbind și cu sentimentul că aveam arcuri la picioare. Am chemat un taxi la colțul străzii și i-am spus adresa lui Sarah.

Nici măcar reporterii care viermuiau în fața locuinței lui Sarah nu au reușit să-mi strice buna dispoziție. Mi-am făcut loc printre ei, am descuiat ușa și am închis-o în urma mea.

T.J. a sunat mai târziu, în seara aceea.

— Cum a fost la oncolog? l-am întrebat.

— Nu primesc rezultatele analizelor și a investigațiilor radiologice decât peste câteva zile. Dar mi-a spus că e optimist dacă nu am avut simptome. Am fost și la medicul de familie.

— El ce a spus?

— Trebuie să mă mai îngraș. În rest sunt bine. I-am spus că m-am îmbolnăvit cât am fost pe insulă. Mai mult ca sigur știe ce am avut. Ai avut dreptate. *A fost* ceva viral.

— Ce?

— Febra hemoragică Dengue. Transmisă de țânțari.

— Tot timpul ai fost plin de mușcături de țânțari. Deci e ceva asemănător cu malaria?

— Presupun că da. I se mai spune și „febra oaselor rupte”. Au dreptate.

— Cât de gravă este?

— Are o rată de supraviețuire de cincizeci la sută. Medicul mi-a zis că am avut noroc că nu am intrat în șoc, altfel aș fi sângerat până muream.

— Nu-mi vine să cred prin câte situații critice ai trecut, T.J.

— Nici mie. Cum a fost întâlnirea ta cu medicul? E totul bine?

— Va fi bine după ce mai pun câteva kilograme pe mine. Medicul mi-a spus că nu va fi greu să schimb efectele malnutriției. Trebuie să iau vitamine în fiecare zi.

— Abia aștept să te văd mâine-seară, Anna.

— Și eu abia aștept să te văd.

* * *

În ajun de Anul Nou am făcut un duș, mi-am aranjat părul și m-am machiat cu ce îmi cumpărasem când am fost la cumpărături. Noul meu ruj nu avea să se șteargă atunci când îl sărutam pe T.J., ceea ce urma să fac destul de des. Am tăiat etichetele de la o pereche nouă de blugi și

de la un pulover bleumarin cu decolteu în V, apoi le-am îmbrăcat peste un sutien negru push-up și o pereche de chiloți de dantelă neagră.

— Când T.J. a bătut la ușă, am alergat ca să-i deschid.

— Părul tău! am exclamat.

Acum aranjat, părul său castaniu îi încadra fața și nu am putut să nu îmi plimb degetele prin el. Era proaspăt bărbierit și avea pe el un pulover gri. Mi-am apropiat nasul de el și i-am mirosit parfumul.

— Ce bine miroși!

— Și tu arăți minunat! mi-a zis, aplecându-se ca să mă sărute pe buze.

Îi întâlnise pe Sarah și pe David la aeroport, dar le-am mai făcut o dată cunoștință. Copiii se uitau pe furiș la T.J., ascunși după Sarah.

— Voi trebuie să fiți Joe și Chloe. Am auzit multe despre voi, a spus T.J.

— Bună ziua, a zis Joe.

— Bună ziua, a repetat Chloe după el. S-a ascuns din nou după Sarah, uitându-se din nou pe furiș la T.J. câteva secunde mai târziu.

— Ar trebui să ne grăbim, David, dacă vrem să ajungem la timp pentru rezervare, a zis Sarah.

— Plecați? am întrebat.

— Două ore. Ne-am gândit să-i scoatem puțin pe copii din casă.

Și-a luat haina și a zâmbit. I-am zâmbit și eu.

— Bine. Ne vedem mai târziu.

Am sărit în brațele lui T.J. de îndată ce au închis ușa, încolăcindu-mi picioarele în jurul taliei lui. M-a purtat în brațe de-a lungul coridorului, în timp ce eu îl sărutam pe gât.

— Unde? m-a întrebat el.

M-am prins cu mâna de cadrul ușii când am ajuns în dreptul dormitorului de oaspeți.

— Aici.

T.J. a închis ușa cu piciorul și m-a lăsat pe pat.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

M-a sărutat, și-a trecut mâinile pe sub pulover și a șoptit:

— Să vedem ce avem aici.

Cu greu am reușit să ne întoarcem pe canapea, la timp, până să se întoarcă Sarah, David și copiii, două ore mai târziu.

— Te distrezi cu prietenul tău, mătușă Anna? m-a întrebat Chloe.

Sarah și cu mine am făcut un schimb rapid de priviri, iar ea a ridicat din sprâncene înainte să dispară în bucătărie.

— Da, mă distrez foarte bine. Tu te-ai simțit bine la restaurant?

— Îhî. Mi-am luat chifteluțe de pui și cartofi prăjiți și mama m-a lăsat să-mi iau suc de portocale cu bule.

Joe a venit și el și s-a așezat lângă T.J.

— Și tu? Ce ți-ai comandat?

— Eu mi-am luat friptură, a zis el. Nu am comandat din meniul pentru copii.

— Uau, friptură, a exclamat T.J. Sunt impresionat.

— Da.

Sarah a intrat în cameră cu un pahar de vin roșu pentru mine și cu o bere pentru T.J.

— V-am adus și vouă mâncare. E pe blat, în bucătărie.

I-am mulțumit și ne-am dus să ne încălzim mâncarea. Friptură, cartofi la cuptor și broccoli cu sos de brânză.

T.J. a mâncat o bucată de friptură.

— Sora ta e grozavă.

Sarah i-a culcat pe copii la 8:30 și noi patru am rămas să povestim, cu muzica în surdină.

— Și ziceți că ați avut o găină de companie care se numea Găină? a întrebat David.

— De obicei stătea în brațele Annei, a zis T.J.

— Extraordinar, a zis David.

Mai târziu, când am intrat în bucătărie ca să umplu din nou paharele, Sarah a venit după mine.

— T.J. rămâne peste noapte?

— Nu știu. Se poate?

— Nu-mi pasă. Dar dimineață va trebui să răspunzi doamnei Chloe la întrebări, și îți garantez că va avea câteva.

— Bine. Mulțumesc, Sarah.

Ne-am întors în sufragerie și T.J. m-a tras la el în poală. David a deschis televizorul. Se pregătea coborârea bilei luminoase în Times Square. Am început să numărăm invers de la zece și am țipat:

— La mulți ani!

T.J. m-a sărutat și m-am gândit că nu aveam să fiu niciodată mai fericită decât eram în momentul acela.

Capitolul 52
T.J.

Mama stătea în sufragerie și-și bea cafeaua când am intrat pe ușă la 9 dimineața în prima zi de Anul Nou.

— Hei, mamă! La mulți ani! Am îmbrățișat-o și m-am așezat. Am rămas la Anna azi noapte.

— M-am gândit eu.

— Ar fi trebuit să sun?

În afară de faptul că mai ieșisem cu Ben și că am fost la întâlnirile stabilite de mama, petrecusem cu familia mea fiecare minut de când m-am întors. Știam că aveau să înțeleagă faptul că voiam să o văd pe Anna, dar nu-mi trecuse prin cap să le spun că aveam de gând să stau toată noaptea.

— Ar fi fost frumos dacă ne-ai fi spus. Așa nu mi-aș mai fi făcut griji.

Rahat. M-am întrebat câte nopți și le petrecuse fără să poată dormi în ultimii trei ani și jumătate și m-am simțit și mai prost că nu sunasem.

— Îmi pare rău, mamă. Nu m-am gândit. Data viitoare voi suna.

— Vrei niște cafea? Pot să-ți pregătesc micul dejun.

— Nu, mersi. Am mâncat la Anna. Am rămas fără să ne spunem nimic câteva clipe. Nu ai zis nimic despre mine și Anna, mamă. Ce părere ai?

Mama a dat din cap.

— Nu este ceea ce mi-aș fi dorit pentru tine, T.J. Nicio mamă n-ar face-o. Dar înțeleg cum trebuie să fi fost pentru voi acolo pe insulă. Ar fi fost imposibil să *nu* se formeze o legătură în acele condiții.

— E o fată grozavă.

— Știu asta. Nu am fi angajat-o dacă nu am fi crezut că este așa. Mama a lăsat cana de cafea pe măsuță. Când avionul vostru s-a prăbușit, o parte din mine a murit, T.J. Am simțit că este vina mea.

Știam cât de supărat erai că pleci în vacanță departe de casă și nu mi-a păsat. I-am spus tatălui tău că avem nevoie de o vacanță undeva, departe, ca să te poți concentra pe școală, fără să fii distras de altceva. Asta era parțial adevărat. Dar, de fapt, am vrut asta pentru că știam că după ce ne întorceam acasă aveam să te pierd în fața prietenilor tăi. Erai în sfârșit sănătos și nu voiai nimic altceva decât să-ți reiei viața de dinainte să te îmbolnăvești. Cu toate acestea, am fost egoistă. Nu am vrut decât să-mi petrec vara cu fiul meu. Ochii mamei mele s-au umplut de lacrimi. Ești adult acum, T.J. Unii nu trec o viață întreagă prin câte ai trecut tu în primii douăzeci de ani de viață. Nu o să mă opun relației tale cu Anna. Acum că te am înapoi acasă, nu vreau decât să fii fericit.

Am observat pentru prima dată cât de îmbătrânită părea muma. Avea patruzeci și cinci de ani, dar dacă ar fi trebuit să-i ghicească vârsta o persoană care nu o cunoștea, i-ar fi dat pe puțin cu zece ani mai mult.

— Mersi că nu ai nimic împotrivă, mamă. E importantă pentru mine.

— Știu că este. Însă tu și Anna vă aflați acum în momente diferite din viața voastră. Nu vreau să suferi.

— Nu se va întâmpla asta.

Am sărutat-o pe mama pe obraz și m-am dus la mine în cameră. M-am întins pe pat și am început să mă gândesc la Anna, scoțându-mi din minte ceea ce îmi spusese mama în legătură cu momentele diferite din viață.

Capitolul 53
Anna

Eram cu T.J. în lift, spre apartamentul părinților lui de la etajul doisprezece.

— Nu mă atingi. Nici măcar nu te *uiți* la mine nepotrivit, l-am avertizat.

— Dar pot să am gânduri supermurdare despre tine?

Am dat din cap.

— Nu mă ajuți. Of, îmi vine să vărs.

— Mama nu are nicio problemă. Ți-am spus ce-a zis despre noi. Relaxează-te.

Tom Callahan a sunat pe telefonul lui Sarah în prima zi de Anul Nou. Când a apărut numărul pe ecran, am crezut că era T.J., însă când am spus „Alo", am auzit vocea lui Tom care mă întrebă dacă mi-ar plăcea să iau cina cu ei în seara următoare.

— Jane și cu mine vrem să discutăm câteva lucruri cu tine.

Doamne, fă ca unul dintre ele să nu fie faptul că m-am culcat cu fiul vostru.

— Sigur, Tom. La ce oră?

— T.J. mi-a zis că vine să te ia pe la șase.

— Bine. Ne vedem mâine-seară atunci.

În cele 24 de ore de la telefonul lui Tom Callahan am avut mereu senzația că îmi vine să vomit. Nu m-am putut hotărî dacă să-i iau lui Jane flori sau o lumânare, așa că i-am cumpărat și flori și o lumânare. Acum, în lift, nervozitatea amenința să pună stăpânire pe mine. I-am dat lui T.J. cutia cu cadoul și buchetul și mi-am șters pulmele de fustă.

Ușa liftului s-au deschis, T.J. m-a sărutat și mi-a zis:

— Va fi bine.

Am tras adânc aer în piept și m-am dus după el.

Apartamentul de pe Lakeshore Drive al familiei Callahan era decorat cu mult bun gust, în nuanțe de bej și crem. Într-un colț al camerei era un pian pentru copii, iar pe pereți atârnau tablouri impresioniste. Canapeaua, fotoliul pentru două persoane, cu scaune asortate, încărcate de perne cu canaf, erau aranjate în jurul unei măsuțe de cafea ornată cu rafinament.

Înainte de cină, în camera de studiu, Tom ne-a umplut paharele ca să ciocnim. Stăteam într-un fotoliu de piele cu un pahar de vin roșu în mână. T.J. stătea în scaunul de lângă mine. Tom și Jane stăteau în fața noastră pe canapeaua pentru două persoane, Jane sorbind o înghițitură de vin alb și Tom bând ceva ce părea a fi whisky scoțian.

— Mulțumesc pentru invitație, le-am spus. Aveți o casă minunată.

— Mulțumim că ai venit, Anna, a spus Jane.

Toată lumea a dus paharul la gură. În cameră s-a așternut liniștea.

T.J., singura persoană pe deplin liniștită, a tras o dușcă zdravănă din berea pe care și-o luase singur și și-a atârnat brațul de marginea fotoliului meu.

— Presa vrea să știe dacă tu și cu T.J. ați vrea să țineți o conferință de presă, a zis Tom. În schimb, ei nu o să vă mai deranjeze.

— Ce părere ai, Anna? m-a întrebat T.J.

Mă cuprinsese teama doar gândindu-mă la asta, dar mă săturasem să mă tot strecor printre ziariști. Poate că, dacă le răspundeam la întrebări, aveau să ne lase în pace.

— Va fi transmisă de televiziuni? am întrebat.

— Nu. Deja i-am anunțat că va fi o conferință de presă cu ușile închise. O vor ține la sediu, dar nu o vor transmite.

— Dacă reporterii ne vor lăsa în pace, sunt de acord.

— Și eu, zise T.J.

— Mă ocup atunci de detalii, a zis Tom. Ar mai fi ceva, Anna. T.J. știe deja de asta, am vorbit la

telefon cu avocatul companiei de curse charter de care aparținea avionul vostru. Moartea pilotului a provocat accidentul, însă cel care s-a ocupat cu dotarea plutei de salvare nu a inclus semnalizatoarele de urgență impuse de Paza de Coastă, ceea ce reprezintă neglijență în serviciu. Amândouă părțile sunt considerate neglijente. Procesele cu companiile aeronautice sunt extrem de complexe, iar instanțele trebuie să calculeze procentul de răspundere. Astfel de cazuri se pot întinde pe câțiva ani. În orice caz, compania de curse charter vrea să cadă la înțelegere cu voi și apoi să se substituie într-un proces împotriva celeilalte părți. La schimb, voi vă veți angaja că nu intentați proces.

Capul mi se învârtea. Nu mă gândisem nicio secundă la neglijență sau la vreun proces.

— Nu știu ce să spun. Oricum nu i-aș fi dat în judecată.

— În acest caz, cred că ar fi bine să cădeți la înțelegere. Nu va mai fi niciun proces. E posibil să trebuiască să faci o depoziție, dar asta poți să o faci și aici, în Chicago. Pentru că erai în serviciul meu când s-a produs accidentul, avocatul meu se va ocupa de negocieri în numele tău.

— Da. Nicio problemă.

— Probabil că va dura câteva luni, poate chiar mai mult, până se va termina.

— Sigur, Tom.

Alexis și Grace ni s-au alăturat la masă. Toată lumea se destinsese considerabil până să ne așezăm la masă, în parte și datorită celui de-al doilea rând de băuturi pe care spusesem că nu îl vrem, dar pe care l-am băut oricum.

Jane a pregătit mușchi de vită, cu legume coapte și cartofi gratinați. Alexis și Grace se uitau pe furiș la mine și zâmbeau. Am ajutat-o pe Jane să strângă masa și să servim tarta de mere și înghețată la desert.

Când ne pregăteam să plecăm, Tom mi-a întins un plic.

— Ce e asta?

— Un cec. Încă îți suntem datori pentru meditații.

— Nu-mi datorați nimic. Nu mi-am făcut treaba.

Am încercat să-i dau plicul înapoi.

Foarte delicat, mi-a împins mâna.

— Și Jane și eu insistăm.

— Tom, te rog.

— Ia-l, Anna. Ne-ar face mare plăcere.

— Bine.

Am pus plicul în geantă.

— Îți mulțumesc pentru tot, i-am spus lui Jane.

M-am uitat direct în ochii ei și ea a făcut la fel. Nu multe mame ar întâmpina în casa lor cu atâta amabilitate pe prietena mult mai în vârstă a fiului lor și amândouă știam acest lucru.

— Cu plăcere, Anna. Să mai treci pe la noi.

T.J. m-a luat în brațe cum s-au închis ușile de la lift. Am răsuflat și mi-am pus capul pe pieptul lui.

— Părinții tăi sunt minunați.

— Ți-am spus eu că sunt oameni faini.

Erau și generoși. Fiindcă mai târziu, când am deschis plicul de la ei, am scos un cec în valoare de douăzeci și cinci de mii de dolari.

* * *

Conferința de presă era programată să înceapă la ora două. Tom și Jane Callahan stăteau pe margine. Tom ținea în mână o cameră video, fiind singurul care avea voie să filmeze.

— Știu ce vor să întrebe, am spus.

— Nu trebuie să răspunzi la nicio întrebare la care nu vrei, mi-a reamintit T.J.

Stăteam la o masă lungă, față în față cu o mulțime de reporteri. Băteam în podea cu piciorul drept, iar T.J. s-a aplecat spre mine și m-a apăsat

ușor pe pulpă. Știam că nu era cazul să țină mâna acolo prea mult timp.

Cineva lipise pe perete o hartă mare aeriană cu cele douăzeci și șase de atoli din Maldive. Un reprezentant al biroului de relații publice al canalului de știri, delegat la această conferință de presă, a început să le explice reporterilor că insula pe care ajunsesem cu T.J. nu era locuită și că era posibil să fi suferit daune însemnate din cauza tsunamiului. Cu un laser, ea a identificat pe hartă capitala Malé, punctul nostru de plecare.

— Aici trebuiau să ajungă, a zis arătând o altă insulă. Din cauză că pilotul a suferit un atac de cord, avionul s-a prăbușit undeva între cele două insule.

Prima întrebare a venit din partea unui reporter care stătea în ultimul rând. A trebuit să strige ca să îl putem auzi.

— Ce v-a trecut prin minte când v-ați dat seama că pilotul suferă un atac de cord?

M-am aplecat în față și am vorbit în microfon.

— Am fost speriați că va muri și că nu va putea ateriza avionul.

— Ați încercat să-l ajutați? a întrebat un alt reporter.

— Anna a încercat, a zis T.J. Pilotul ne-a rugat să ne punem vestele de salvare, să mergem la locurile noastre și să ne punem centurile de siguranță. Când s-a prăbușit pe o parte, Anna i-a desfăcut centura de siguranță și a încercat să-l resusciteze.

— Cât timp ați stat în ocean, până ați reușit să ajungeți pe insulă?

T.J. a răspuns la această întrebare.

— Nu sunt sigur. Soarele a apus la aproximativ o oră după ce ne-am prăbușit și a răsărit după ce am reușit să ajungem la mal.

În următoarea oră nu am făcut decât să le răspundem la întrebări. Ne-au pus tot felul de întrebări. De la cum ne-am hrănit până la cum ne-

am construit adăpostul. Le-am povestit despre clavicula ruptă a lui T.J. și despre boala care aproape îl omorâse. Am descris furtunile și am explicat cum delfinii l-au salvat pe T.J. de peștele-spadă. Le-am povestit despre tsunami și despre cum ne-am reîntâlnit la spital. Păreau să fie cu adevărat impresionați de situațiile incredibil de grele prin care am trecut, iar eu m-am mai liniștit puțin.

Apoi, un reporter din primul rând, o femeie între două vârste, încruntată, m-a întrebat:

— Ce tip de relație fizică ați avut pe insulă?

— Este irelevant, am răspuns.

— Știți care este vârsta matrimonială în statul Illinois?

Nu am considerat că era necesar să subliniez că insula nu era în Illinois.

— Bineînțeles că știu.

Ea a hotărât însă să clarifice acest aspect pentru toată lumea.

— Vârsta matrimonială în Illinois este șaptesprezece ani, doar dacă una dintre persoanele implicate în relație nu este o persoană cu autoritate, un profesor, de exemplu. În acest caz, vârsta este de optsprezece ani.

— Nu a fost încălcată nicio lege, a spus T.J.

— Câteodată victimele sunt forțate să mintă, a zis ziarista. Mai ales dacă abuzul s-a petrecut mai devreme.

— Nu a existat niciun abuz, a zis T.J.

Reportera s-a uită fix în ochii mei când a pus următoarea întrebare:

— Cum credeți că se vor simți plătitorii de taxe din Chicago când vor afla că plătesc salariul unui profesor suspectat de comportament sexual nepotrivit față de un elev?

— Nu e existat un comportament sexual nepotrivit, a strigat T.J. Ce nu vă este clar?

Deși știam că aveau să întrebe despre relația noastră, nici nu-mi trecuse prin cap că aveau să ne

acuze că mințim sau că l-am obligat în vreun fel pe T.J. să mintă. Sămânța îndoielii plantată de jurnalista aceea avea să dea cu siguranță roade, hrănită de zvonuri și speculații. Toată lumea care citea despre povestea noastră avea să pună sub semnul întrebării acțiunile mele și integritatea mea. În cel mai rău caz, ar fi fost extrem de greu să găsesc o școală de cartier dispusă să riște și să mă angajeze, ceea ce ar duce efectiv la sfârșitul carierei mele.

După ce creierul meu a terminat de analizat efectele întrebării ei, abia am mai avut timp să împing scaunul în spate și să fug la baie. Am trântit de perete una dintre uși și m-am aplecat peste un vas de toaletă. Nu fusesem în stare să mănânc nimic înainte de conferința de presă, iar stomacul meu era chinuit de convulsii, dar nu avea ce să dea afară. Cineva a deschis ușa.

— Nu am nimic, T.J. Ies imediat.

— Eu sunt, Anna, a spus o voce de femeie.

Am ieșit din cabină. Era Jane Callahan. M-a întâmpinat cu brațele deschise și semăna atât de mult cu ceva ce ar fi făcut și mama mea, așa că m-am aruncat în brațele ei și am izbucnit în plâns. După ce m-am liniștit, Jane mi-a întins o batistă și mi-a zis:

— Media transformă totul în ceva senzațional. Cred că vor fi oameni care își vor da seama cum stau de fapt lucrurile.

M-am șters la ochi.

— Sper.

T.J. și cu Tom ne așteptau când am ieșit din baie. T.J. m-a condus până la un scaun și s-a așezat lângă mine.

— Ești bine?

Și-a pus brațul pe după gâtul meu, iar eu mi-am lăsat capul pe umărul lui.

— Acum da.

— Se va rezolva totul, Anna.

— Poate, am zis. *Sau poate că nu.*

În dimineața următoare citeam articolele din ziar de la conferința de presă. Nu era chiar atât de rău pe cât mă așteptasem, dar nici nu era de bine. Articolul nu punea la îndoială abilitățile mele de predare, în schimb reflecta o parte din remarcile jurnalistei față de posibilitatea ca o școala de stat să fie de acord să mă angajeze. I-am dat ziarul lui Sarah când a intrat în cameră. A citit articolul și a scos un sunet plin de dezgust.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat Sarah.

— Vreau să vorbesc cu Ken.

Ken Tomlinson a fost dirigintele meu timp de șase ani. De treizeci de ani veteran al sistemului public de educație din Illinois, dedicarea pe care o arăta elevilor și sprijinul pe care îl dădea profesorilor îl făceau unul dintre cei mai respectați oameni din district. Nu își bătea capul prea mult cu lucruri care nu erau importante și spunea cele mai de prost gust bancuri.

Mi-am vârât capul în biroul lui puțin după ora 7 dimineața, la câteva zile după conferința de presă. S-a ridicat din scaun și m-a întâmpinat.

— Fetițo, nici nu știi cât de fericit sunt să te văd. M-a strâns în brațe. Bine ai venit acasă!

— Am primit mesajul tău pe robotul lui Sarah. Mulțumesc că ai sunat.

— Am vrut să știi că toți ne gândim la tine. M-am gândit că va mai dura până reușești să te reintegrezi. S-a așezat în spatele biroului, iar eu m-am așezat pe un scaun în fața lui. Cred că știu de ce ai venit.

— Ai primit telefoane.

El a încuviințat cu un gest din cap.

— Au fost câteva. Câțiva părinți voiau să știe dacă te întorci. Am vrut să le pot spune ce cred cu adevărat despre așa-zisele lor griji, dar nu am putut.

— Știu, Ken.

— Mi-ar plăcea tare mult să-ți dau postul înapoi, însă am angajat pe cineva după două luni

după ce s-a prăbușit avionul tău, atunci când ne pierduserăm cu toții speranța că aveam să te mai vedem vreodată.

— Înțeleg. Oricum nu sunt încă pregătită să mă întorc la școală.

Ken s-a aplecat în față și s-a sprijinit cu coatele pe birou.

— Oamenilor le place câteodată să transforme lucrurile în ceea ce nu sunt. E în firea omului. Fii discretă o perioadă. Lasă să treacă valul.

— N-aș face niciodată nimic care să rănească vreun elev, Ken.

— Știu, Anna. Nu m-im îndoit nicio clipă de tine. A ieșit de după birou și a adăugat: Ești un profesor bun. Nu lăsa pe nimeni să-ți spună că nu e așa.

Holurile aveau să fie în curând pline de profesori și de elevi, iar eu voiam să mă strecor neobservată. M-am ridicat și am spus:

— Îți mulțumesc, Ken. Înseamnă mult pentru mine.

— Să mai vii, Anna. Cu toții ne dorim să mai povestim cu tine.

— Așa o să fac.

* * *

Știrile de la conferința de presă s-au răspândit cu repeziciune și nu a durat mult până când povestea noastră a făcut senzație în toată lumea. Din păcate, cea mai mare parte era incorectă, exagerată și fără nicio legătură cu ce se întâmplase cu adevărat.

Toți aveau ceva de spus despre acțiunile mele și discutau și dezbăteau relația mea cu T.J. pe forumuri și pe rețelele sociale. Am fost sursă de inspirație pentru atât de multe monologuri ale vedetelor de talk-show-uri nocturne și pentru poantele atâtor glume încât am renunțat cu totul să mă mai uit la televizor, preferând refugiul și liniștea sufletească oferite de cărți și de muzică,

lucruri cărora le dusesem atât de mult dorul pe insulă.

Și T.J. avuse partea lui din toată această bătaie de joc. Luat în râs pentru faptul că nu avea decât zece clase, dar spuneau că acest lucru nu mai conta atât timp cât învățase multe altele de la mine.

Nu voiam să mai ies în lume, speriată că oamenii s-ar fi holbat la mine.

— Știai că poți cumpăra aproape tot ce ai nevoie de pe internet? Stăteam pe canapea lângă T.J. și scriam pe laptopul lui Sarah. Primești comanda la ușă. Aș putea chiar să nu mai ies din casă niciodată.

— Nu te poți ascunde la nesfârșit, Anna, a zis T.J.

Am căutat pe Google „mobilă de dormitor” și am apăsat enter.

— Punem pariu?

Am început să am insomnii câteva săptămâni mai târziu. Mai întâi, adormeam greu. Cu bunăvoința lui Sarah, T.J. stătea deseori noaptea și îi ascultam respirația liniștită, dar nu mă puteam relaxa. Apoi, chiar dacă reușeam să adorm, mă trezeam pe la două sau trei dimineața și nu mai reușeam să adorm până când răsărea soarele. Deseori aveam coșmaruri, de obicei în care mă înecam, și mă trezeam lac de transpirație. T.J. îmi spunea că uneori țipam în mijlocul nopții.

— Poate ar trebui să mai mergi o dată la medic, Anna.

Extenuată și epuizată, am acceptat.

— Tulburare acută de stres, mi-a spus doctorul câteva zile mai târziu. Este ceva extrem de obișnuit, Anna, mai ales la femei. Evenimentele traumatizante pot declanșa instalarea întârziată a insomniei și anxietate.

— Cum se tratează?

— De obicei se asociază psihoterapia cognitiv comportamentală cu medicamente. Pe unii pacienți

îi ajută o doză mică de antidepresive. Ți-aș putea prescrie ceva care să te ajute să dormi.

Am avut prieteni care au luat antidepresive și pastile pentru somn și se plângeau de efecte secundare.

— Aș prefera să nu iau nimic dacă reușesc.

— Iei în considerare și varianta să consulți un psiholog?

Eram pregătită să încerc orice însemna că avea să-mi asigure un somn bun noaptea.

— De ce nu?

Am făcut o programare la un psihoterapeut pe care l-am găsit în Pagini Aurii. Avea biroul într-o clădire din cărămidă, cu o treaptă la intrare ce stătea să se năruie. M-am dus la asistenta de la recepție, în sala de așteptare și, după cinci minute, medicul mi-a strigat numele. Pe fața ei se citea un zâmbet prietenos și avea o strângere de mână fermă. Am bănuit că avea în jur de patruzeci și ceva de ani, spre cincizeci.

— Eu sunt Rosemary Miller.

— Anna Emerson. Îmi pare bine.

— Ia loc, te rog.

Mi-a făcut un semn spre o canapea și s-a așezat pe un scaun în fața mea, întinzându-mi o carte de vizită. O lampă răspândea în jur o lumină strălucitoare de pe o măsuță joasă de lângă canapea. Lângă fereastră era un ghiveci cu un ficus. Cutii de șervețele erau împrăștiate pe toate suprafețele disponibile.

— Ți-am urmărit povestea la știri. Nu sunt surprinsă deloc să te văd aici.

— Am neplăceri în ultima vreme cu insomnia și stările de anxietate. Medicul meu mi-a sugerat să încerc psihoterapia.

— Stările pe care le ai sunt cât se poate de normale, ținând cont de trauma suferită. Ai mai fost la psiholog până acum?

— Nu.

— Atunci mi-ar plăcea să încep cu o anamneză cât mai completă.

— Bine.

Am bâiguit monoton, continuu timp de patruzeci și cinci de minute, răspunzând la întrebări despre părinții mei, despre Sarah și despre relația mea cu ei. Mi-a pus întrebări despre relațiile mele anterioare cu bărbații și când i-am spus minimul necesar despre relația mea cu John, a insistat să-i dau mai multe detalii. Mă foiam în scaun, stingherită, întrebându-mă când aveam să ajungem la partea în care îmi rezolva problema cu somnul.

— O să vreau să revin asupra unor aspecte din trecutul tău în săptămânile care vin. Acum aș vrea să discutăm despre obiceiurile tale de somn.

În sfârșit.

— Nu pot să adorm și nici să dorm mai mult. Am coșmaruri.

— Despre ce sunt coșmarurile?

— Înec. Rechini. Câteodată despre tsunami. De obicei sunt legate de apă.

Cineva a bătut la ușă, iar pa s-a uitat la ceas.

— Îmi pare rău. A expirat timpul.

Cred că glumești.

— Săptămâna viitoare putem începe niște exerciții de terapie cognitiv comportamentală.

În ritmul ăsta, aveau să treacă luni până să trag un somn sănătos. Mi-a strâns mâna și m-a condus în hol. Când am ajuns afară, i-am aruncat cartea de vizită în primul coș de gunoi.

T.J. și Sarah erau în sufragerie când am ajuns acasă. M-am trântit în brațele lui T.J.

— Cum a fost? a întrebat T.J.

— Nu cred că mi se potrivește psihoterapia.

— Câteodată durează să găsești un specialist bun, a zis Sarah.

— Nu cred că nu e un terapeut bun. Doar că vreau să încerc altceva. Dacă nu merge, o să reiau psihoterapia.

Am ieșit din cameră și m-am întors îmbrăcată în pantaloni de alergare, cu un tricou cu mânecă lungă, bluză de trening și hanorac. Mi-am pus și o căciulă și m-am așezat pe canapea să-mi leg șireturile.

— Ce faci? a întrebat T.J.

— Mă duc să alerg.

Capitolul 54
T.J.

Am dus ultima cutie sus pe scări, în noua locuință a Annei, un apartament mic, cu o singură cameră, la cincisprezece minute distanță de Sarah și David.

— Unde vrei să o pun? am întrebat în timp ce intram pe ușă și-mi scuturam stropii de ploaie din păr.

— Pune-o oriunde pe jos.

Mi-a întins un prosop și mi-am dat jos tricoul ud ca să mă usuc.

— Încerc să găsesc așternuturile, a zis Anna. Au adus patul când tu erai plecat.

Le-am căutat până le-am găsit și am ajutat-o să le pună pe pat.

— Vin imediat, mi-a zis și s-a întors cu un obiect micuț, pe care l-a pus pe noptieră și l-a băgat într-o priză din apropiere.

— Ce-i aia? am întrebat, întinzându-mă pe pat.

A apăsat un buton și sunetul valurilor oceanice s-a răspândit în toată camera, acoperindu-l aproape în întregime pe cel al picăturilor de ploaie care răsunau în geam.

— E un aparat care produce sunete. L-am comandat de pe „Pentru pat, baie și mai mult decât atât”.

S-a întins pe pat lângă mine. I-am luat mâna și am sărutat-o, apoi am tras-o mai aproape de mine. S-a relaxat și am simțit cum corpul ei s-a contopit cu al meu.

— Sunt fericit. Tu ești fericită, Anna?

— Da, a șoptit ea.

O țineam în brațe. Împresurați de sunetul ploii și al valurilor care se izbeau de țărm, mai puteam spune că încă eram pe insulă și că nu se schimbase nimic.

Nu mă rugase să mă mut cu ea. Pur și simplu nu plecam de la ea. Câteva nopți stăteam acasă, fiindcă îi făcea fericiți pe ai mei, și mai treceam pe acolo cu Anna deseori ca să povestim cu ei și să mâncăm împreună. Anna le luă pe Grace și pe Alexis la cumpărături de câteva ori, ceea ce le entuziasmă foarte tare.

Nu voia să-mi ia bani pentru chirie, așa că eu plăteam pentru restul lucrurilor, un lucru pe care îl accepta destul de greu. Aveam un fond pe care mi-l stabiliseră părinții când eram mai mic. Urma să pot umbla la banii aceia când împlineam optsprezece ani, așadar banii erau acum ai mei. Soldul contului acoperea lejer cheltuielile traiului de zi de zi, cele legate de mașină și costurile pentru școală. Părinții mei voiau să știe (și mă întrebau deseori) ce planuri aveam, dar eu nu eram sigur ce voiam să fac. Anna nu-mi spusese nimic, dar știam că voia să încep să învăț ca să obțin diploma pentru cunoștințe generale.

Uneori oamenii ne recunoșteau, mai ales când eram împreună, dar Anna începea ușor, ușor să se simtă tot mai în largul ei în public. Ieșeam mereu împreună, în parc, la plimbări lungi, chiar dacă afară era frig. Mergeam la film și, câteodată, luam masa în oraș, însă Annei îi plăcea să mâncăm acasă. Îmi gătea orice voiam și ușor am început să mă îngraș. Începuse să ia și ea în greutate. Când îi dezmierdam corpul, nu îi mai simțeam oasele. Simțeam unduiri catifelate.

Seara, Anna își lega șireturile tenișilor și alerga până aproape la epuizare. Se întorcea în apartament, se dezbrăca de hainele pline de transpirație, făcea un duș lung și fierbinte și venea lângă mine în pat. Îi mai rămânea energie cât să facem dragoste, apoi cădea epuizată și dormea liniștită. Din când în când, mai avea coșmaruri sau adormea mai greu, dar nu ca înainte.

Îmi plăcea rutina noastră. Nu voiam deloc să o schimb.

* * *

— Ben m-a invitat să petrec weekendul cu el, i-am spus Annei la micul dejun, după câteva săptămâni.

— El e la Universitatea din Iowa, nu-i așa?

— Da.

— Îmi place campusul lor. Te vei simți foarte bine.

— Plec vineri. Merg cu un coleg de-al lui cu mașina.

— Să vizitezi și școala, nu doar barurile. Poate vei vrea să studiezi acolo după ce-ți iei diploma.

Nu i-am mai spus Annei că nu mă interesa câtuși de puțin să merg la facultate într-un alt stat, departe de ea. Sau să merg la facultate, de fapt.

* * *

O piramidă din doze de bere de peste un metru optzeci, care stătea să se dărâme, trona în colțul camerei de cămin a lui Ben. Pășeam peste cutii goale de pizza și grămezi de haine murdare. Suporturi de curs, papuci de tenis, doze goale de Mountain Dew acopereau fiecare centimetru de podea.

— Iisuse, cum suporți să stai aici? l-am întrebat. Și s-a pișat cumva cineva în lift?

— Tot ce-i posibil, a venit răspunsul. Uite-ți documentul.

M-am uitat cruciș la carnetul de conducere.

— De când sunt blond, am un metru șaptezeci și doi și douăzeci și șapte de ani?

— De acum. Ești gata să mergem la bar?

— Sigur. Unde vrei să-mi pun lucrurile?

— Cui îi pasă, amice? Colegul de cameră al lui Ben plecase acasă în weekend, așa că mi-am aruncat geanta pe patul lui și am ieșit după Ben.

— Să coborâm pe scări, am zis.

Pe la nouă eram deja euforici. M-am uitat la telefon, dar nu primisem niciun mesaj de la Anna. Mi-a trecut prin minte să o sun, dar știam că Ben avea să facă mișto de mine pe tema asta, așa că mi-am pus telefonul înapoi în buzunar.

A invitat câțiva oameni la masa noastră ca să bem împreună niște shoturi. Nu m-a recunoscut nimeni. M-am amestecat în mulțimea de studenți ca și cum eram unul de-al lor și exact asta urmărisem.

M-am așezat între două fete care se amețiseră. Una dintre ele a dat rapid pe gât un shot de vodkă, în timp ce cealaltă s-a oprit, ținând pahărelul la gură. S-a aplecat spre mine, m-a privit cu ochi sticloși și mi-a zis:

— Ești tare sexy.

Apoi a pus paharul jos și a umplut toată masa de vomă. Am sărit în picioare și am împins scaunul în spate.

Ben mi-a făcut semn să merg după el și am ieșit din bar. Am tras adânc în piept aerul tare al serii ca să scap de mirosul neplăcut.

— Vrei să mergem să mâncăm ceva? m-a întrebat.

— Întotdeauna.

— Pizza?

— Sigur că da.

Ne-am așezat la o masă în spatele localului.

— Anna mi-a zis să vizitez campusul. Mi-a spus că ar trebui să mă gândesc la posibilitatea să vin aici după ce-mi iau examenul de absolvire.

— Ar fi grozav, prietene! Am putea să stăm împreună undeva. Și, o să vii?

— Nu.

— De ce nu?

Eram suficient de amețit ca să fiu sincer cu Ben.

— Vreau să fiu cu ea.

— Cu Anna?

— Da, idiotule. Cu cine altcineva?

— Ea ce vrea?

Ospătărița a venit la masa noastră și ne-a pus în față o pizza mare cu salam și cârnați. Am luat două felii și mi le-am pus în farfurie.

— Nu sunt sigur.

— Vorbiți de chestii cum ar fi să vă căsătoriți, să faceți copii.

— M-aș căsători cu ea și mâine. Am luat o mușcătură din pizza. Poate cu copilul să mai așteptăm puțin.

— Ea va vrea să aștepte?

— Nu știu.

Capitolul 55
Anna

Stefani și cu mine comandarăm câte un pahar de vin la bar în timp ce așteptam să ni se pregătească masa.

— Și T.J. s-a dus la prietenul lui acum în weekend? a întrebat Stefani.

— Da. M-am uitat la ceas. 8:03. Bănuiesc că la ora asta se îndreaptă în cea mai mare viteză spre tărâmul „mangă”. Cel puțin așa sper.

— Nu te deranjează că se îmbată?

— Tu îți mai aduci aminte ce făceam noi în facultate?

Stefani a zâmbit.

— Oare cum am reușit să scăpăm fără să fim arestate?

— Fuste scurte și priviri tâmpe. Am luat o înghițitură de vin. Vreau ca T.J. să aibă astfel de experiențe. Nu vreau să aibă sentimentul că a trecut pe lângă experiențele tinereții.

— Tu încerci acum să te convingi pe tine sau pe mine?

— Nu încerc să conving pe nimeni. Nu vreau să-l trag înapoi.

— Rob și cu mine vrem să-l cunoaștem. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, ne-ar plăcea să-l cunoaștem.

— Mersi. E drăguț din partea ta, Stef.

Barmanul ne-a pus în față încă două pahare de vin.

— Acestea sunt din partea tipilor care stau în colțul acela.

Stefani a așteptat un minut, apoi a pus rapid mâna pe poșeta agățată de marginea scaunului. A cotrobăit în ea și a scos oglinda și rujul. S-a întors cu spatele.

— Ei?

— Arată bine.

— Ești măritată!

— Nu mă duc acasă cu niciunul dintre ei. În plus, Rob știa de când ne-am căsătorit că îmi place să flirtez. S-a rujat și și-a tamponat apoi buzele cu un șervețel. În plus, nu mi-a mai trimis nimeni ceva băut de prin anii ’90, așa că taci.

— Ar trebui să mergem la ei și să le mulțumim, sau îi ignorăm? am întrebat.

— Nu vrei să vorbești cu ei?

— Nu.

— Prea târziu. Uite-i că vin.

M-am uitat peste umăr și i-am văzut venind.

— Salut, a zis unul dintre ei.

— Salut. Mersi pentru vin.

Prietenul lui stătea de vorbă cu Stefani. Mi-am dat ochii peste cap când am văzut-o cum își lăsă capul pe spate și începe să chicotească.

— Eu sunt Drew.

Era șaten și era la costum și cravată. Părea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani, poate chiar puțin mai mult. Arăta bine, dacă îți plăcea genul de tip care lucrează într-o bancă.

— Anna. Am făcut cunoștință.

— Te-am recunoscut din pozele din ziar. Ai trăit un adevărat calvar. Presupun că te-ai săturat să vorbești despre asta.

— Asta așa e.

Conversația trena, așa că am luat o înghițitură de vin.

— Aștepți o masă? a vrut să știe.

— Da. Ar trebui să fie gata imediat.

— Am putea să venim și noi la masa voastră?

— Îmi pare rău, nu în seara asta. Vreau să stau cu prietena mea.

— Sigur, înțeleg. Poate îmi dai numărul tău de telefon?

— Nu cred.

— Fii serioasă! mi-a zis zâmbind, trecând la armamentul greu. Sunt un tip simpatic.

— Am prieten.

— Dar știu că te-ai mișcat repede. M-a privit curios. Stai puțin. Nu vorbești despre puștiul acela, nu?

— Nu e un puști.

— Ba da.

Stefani m-a bătut pe umăr.

— Masa noastră este gata.

— Mulțumesc încă o dată pentru vin. Scuză-mă acum. Am pus mâna rapid pe poșetă și pe haină, m-am lăsat să alunec de pe scaunul de bar și m-am dus după Stefani.

— Ce ți-a zis? a întrebat Stefani în timp ce ne așezam la masă. Nu păreai încântată să povestești cu el.

— A descoperit că am prieten. Apoi a spus că T.J. e un puști.

— Probabil că orgoliul său a avut de suferit.

— T.J. *este* tânăr, Stefani. Când oamenii se uită la el, nu văd ceea ce văd eu. Văd doar un puști.

— Și tu ce vezi? a întrebat Stefani.

— Eu îl văd doar pe T.J.

S-a întors acasă duminică seara, mahmur și obosit. Și-a pus jos geanta m-a luat în brațe. L-am sărutat îndelung.

— Uuu! a exclamat el. Mi-a cuprins fața în mâini și m-a sărutat și el.

— Mi-a fost dor de tine.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

— Cum a fost?

— Camera lui de la cămin e o cocină, cât pe ce ca o fată să vomite pe mine și cineva s-a pișat în lift.

Am strâmbat din nas.

— Pe bune?

— Trebuie să fiu sincer. Nu m-a impresionat foarte tare.

— Poate că ai fi avut altă impresie dacă plecai la facultate imediat după liceu.

— Dar nu am făcut asta, Anna. Mai am de recuperat.

Capitolul 56
T.J.

— Trebuie neapărat să-mi pun cravată?

Aveam pe mine o pereche de pantaloni kaki și o cămașă albă, cu nasturi. Un sacou sport, bleumarin, mă aștepta pe pat. Urma să ne vedem la cină cu Stefani și cu soțul ei, Rob, și deja eram mult mai elegant decât mi-ar fi plăcut să fiu.

— Cred că ar trebui, a zis Anna intrând în dormitor.

— Am vreo cravată?

— Ți-am cumpărat una când Stefani mi-a zis că vor să ieșim la cină.

S-a dus spre dulap și a scos-o de acolo, apoi mi-a trecut-o pe după gulerul cămășii și i-a făcut nodul.

— Nu-mi amintesc când am purtat ultima dată o chestie din asta, am spus trăgând ușor de nod, ca să-l mai slăbesc puțin.

Făcusem cunoștință cu Stefani și cu Rob cu o săptămână în urmă, când ne invitaseră la ei. Mi-a plăcut de ei. Puteai povesti orice cu ei, deci, când Anna mi-a spus că ne-au invitat la cină, am fost imediat de acord.

— Sunt gata într-un minut. Trebuie doar să mă hotărăsc cu ce mă îmbrac.

Stătea în fața dulapului, în sutien și în chiloți, așa că m-am întins pe pat cât eram de mare și mă desfătam cu ce vedeam.

— Am crezut că tanga ți se par incomozi.

— Așa e, dar mă tem că în seara aceasta sunt un rău necesar. Anna a scos o rochie din dulap. Asta? a întrebat, ținând lipită de ea o rochie neagră, lungă și fără mâneci.

— E drăguță.

— Ce părere ai despre asta?

Cealaltă rochie era de un albastru închis, scurtă, cu mâneci lungi și cu decolteu adânc.

— Sexy.

— În cazul acesta, avem un câștigător! a zis în timp ce se îmbrăca. Era mulată pe corp. A încălțat apoi o pereche de pantofi cu toc.

Nu o mai văzusem niciodată atât de elegantă. De obicei se îmbrăca în blugi, Levi de cele mai multe ori, și în tricou sau pulover. Câteodată purta rochii, dar nu ca aceasta. Sânii i se măriră acum că se apropia de greutatea ei obișnuită, iar sutienul pe care îl purta îi ridica frumos. Ceea ce puteam zări prin decolteul ei în formă de V, mă făcea să vreau mai mult.

Și-a răsucit părul și l-a adunat într-un coc la ceafă, apoi și-a pus niște cercei, lungi, ca cei pe care îi folosisem ca să fac cârlige pentru undiță pe insulă. S-a dat cu ruj roșu. Îi priveam fix buzele și îmi venea să o sărut.

— Arăți incredibil.

A zâmbit.

— Ți se pare?

— Da.

Arăta foarte distinsă. Frumoasă. Ca o femeie care știa ce voia.

— Să mergem, a spus.

Eram mai tânăr cu zece, dacă nu chiar douăzeci de ani decât toată lumea din restaurant. Am ajuns cu câteva minute mai devreme, așa că împreună cu Anna, Stefani și Rob am mers în barul luminat difuz ca să așteptăm până ne era gata masa. Mai multe capete s-au întors în momentul în care a intrat Anna.

Stefani a început să vorbească cu un tip. Rob și cu mine ne-am întrebat dacă să ne chinuim să trecem prin marea de oameni ca să luăm ceva de băut, când s-a apropiat de noi o femeie cu un meniu în mână.

— Masa dumneavoastră este gata, ne-a anunțat ea.

Stefani s-a întors spre tipul cu care discutase. Era îmbrăcat în costum, însă își slăbise nodul de la

cravată și își descheiase primii doi nasturi de la cămașă. Ținea în mână un pahar cu ceva ce părea a fi whisky. Era singur, ceea ce mă făcu să mă întreb dacă nu venise acolo direct de la serviciu.

— De ce nu rămâi cu noi la masă? l-a întrebat Stefani. Vă deranjează? ne-a întrebat apoi pe noi.

— Nicio problemă, a zis Anna.

Am ridicat din umeri.

— Sigur.

După ce ne-am așezat la masă, Stefani ni l-a prezentat.

— El este Spence. Am lucrat împreună într-o campanie, anul trecut, pentru același client. Ea și Rob s-au așezat lângă Spence, iar Anna și cu mine stăteam în fața lor. Am dat mâna cu el, i-am observat ochii injectați și mi-am dat seama că era băut.

Rob a comandat două sticle de vin, iar chelnerița ne-a turnat vinul în pahare, după ce a insistat să facă tot ritualul de rahat cu scoaterea dopului și învârtitul vinului în pahar.

Am luat o înghițitură din al meu. Era roșu și atât de sec, încât abia am reușit să mă abțin să nu mă strâmb.

Spence s-a dat imediat la Anna. O urmărea cum sorbea vinul din pahar. Privirile îi alunecau de la ochii ei, la buze, apoi la decolteu.

— Îmi pari cunoscută, i-a spus.

Ea a din cap.

— Nu ne-am mai întâlnit până acum.

Asta era ceea ce ura Anna când întâlnea alți oameni. Toți încercau să își dea seama de unde o cunoșteau, până când, în cele din urmă, își aminteau fața ei din toate știrile prezentate de mass-media. Apoi aveau să înceapă întrebările, întâi despre cum a fost pe insulă, apoi despre noi.

Din fericire, era suficient de beat încât să nu facă legătura, iar Anna părea să se relaxeze. Deși nu o recunoscuse, era evident însă că nu terminase încă cu ea.

— Poate am ieșit împreună mai demult?

Anna a ridicat paharul și a mai luat o înghițitură de vin.

— Nu.

— Poate ieșim într-o zi.

— Hei, m-am răstit brusc. Sunt chiar aici.

Anna și-a pus mâna pe piciorul meu și m-a apăsat ușor.

— E-n regulă, a șoptit ea.

— Stai așa. Ea e cu tine? a întrebat Spence. Credeam că ești fratele ei mai mic. A început să râdă. Cred că glumești. I-a căzut fisa pe măsură ce se uita tot mai atent când la mine, când la Anna. Acum știu cine ești. Ți-am văzut fotografiile din ziar. A pufnit în râs. Ei bine, asta ar explica cum de a ajuns să fie cu tine, dar nu și de ce mai este încă.

— Încetează, i-a spus Rob, care mai întâi i-a aruncat o privire scurtă lui Stefani.

— Da, sunt cu el.

Nu atât cuvintele m-au făcut să mă simt mai bine, ci felul în care le rostise Anna cu atâta siguranță de sine și modul în care l-a privit, ca pe un idiot.

Chelnerița s-a apropiat de masa noastră.

— Îmi pare rău, mi-a zis ea. Trebuie să văd un act de identitate.

Am ridicat din umeri.

— Sunt minor. Și oricum nu-mi place vinul. Poți lua paharul.

Ea a zâmbit, și-a cerut scuze și mi-a luat paharul. Spence nu s-a putut abține.

— Nu ai nici măcar douăzeci și unu de ani?

Râsul pe care nu reușise sub nicio formă să și-l stăpânească sparse liniștea care se așternuse la masa noastră, iar ceilalți încercau să se poarte ca și cum ceea ce se întâmplase nu fusese destul de umilitor pentru mine.

Ne uitam în meniuri. Și mie și Annei ne era încă greu să ne hotărâm ce să comandăm când ieșeam la restaurant. Prea multe opțiuni.

— Ce iei? am întrebat-o.

— Friptură. Tu?

Îmi luă mâna în a ei și ne împletirăm degetele.

— Nu știu. Paste, poate. Ție îți plac ravioli, nu-i așa?

— Da.

— Bine. Atunci comand asta și împărțim.

Stefani încerca să mențină conversația. Chelnerița a revenit și ne-a luat comanda. Spence se holba la sânii Annei și rânjea, fără măcar să încerce să fie mai discret. Știam la ce se gândea când o privea așa și am avut nevoie de toată puterea de autoconvingere ca să nu sar și să-i ard un pumn.

Când Spence s-a ridicat să meargă la baie, Stefani ne-a zis:

— Îmi pare rău. Am auzit că l-a părăsit soția și am crezut că ar fi un gest drăguț dacă îl invit să ni se alăture.

— Nu-i nimic. Ignoră-l, a spus Anna. Eu asta fac.

Nu a mai umplut nimeni paharul lui Spence și până a terminat toată lumea de mâncat părea că se mai trezise din beție.

Chelnerița ne-a întrebat dacă doream desert, dar nimeni nu voia. Ne-a spus că avea să revină cu nota de plată.

— Mă duc cu Stefani până la baie, a spus Anna. Vă așteptăm la ieșire.

Și eu și Rob încercarăm să luăm fiecare nota de pe masă, însă până urmă căzurăm de acord să o împărțim, așa că am scos banii din portofel. Spence a aruncat și el câteva bancnote pe masă. Mi-am băgat portofelul în buzunar și m-am ridicat.

Rob și-a împins scaunul în spate, i-a spus la revedere lui Spence fără să dea mâna cu el și a pornit spre partea din față a restaurantului.

Spence nu s-a ridicat de la masă.

— Îmi pare rău că nu ești destul de mare ca să bei cu adulții, a spus, răsfirându-se pe scaun.

— Mie îmi pare rău că nu o poți atinge pe prietena mea sexy. Și oricum nu-mi place vinul.

Am început să râd când am văzut ce față făcuse și m-am dus spre Anna, Stefani și Rob, care erau deja în dreptul ieșirii.

— Ce i-ai zis? m-a întrebat Anna.

— I-am zis că mi-a făcut plăcere să-l cunosc.

— Îmi pare rău pentru seara asta, a zis Anna când ne-am urcat în taxi.

— Nu este vina ta. Am luat-o în brațe.

Nu mă deranjase atât faptul că nu am putut să beau la restaurant, cât felul în care o privise Spence pe Anna. Știam că nu era interesată de el, însă am început să-mi fac griji pentru următorul tip. Cel care nu era un idiot bețiv. Cel care avea o diplomă, căruia îi plăcea vinul și nu purta cravată. Am început să-mi fac griji că într-o zi, poate nici chiar atât de îndepărtată, pentru ea va conta faptul că pe mine nu mă interesa niciunul dintre aceste lucruri.

Și când mi-am imaginat-o cu un alt tip am simțit că ar fi un lucru pe care nu l-aș putea suporta.

Am început să o sărut cum am ajuns în apartamentul ei și nu am fost deloc blând. O strângeam cu putere în brațe și o sărutam apăsat, pătimaș. Ea nu era genul de femeie care să aparțină cuiva, știam asta, însă, în momentul acela, era a mea. Ajunși în dormitor, i-am tras rochia peste cap. Urmă sutienul, apoi i-am tras de pe coapse chilotul tanga până acesta a ajuns pe covor. Mi-am smuls cravata de la gât și m-am dezbrăcat de tot. Am întins-o pe pat și mi-am apropiat capul de locul în care Spence își pierduse privirea toată seara, dezmierdând-o cu buzele și lăsând acolo o urmă ce nu avea să pălească decât în câteva zile. Am mângâiat-o și am sărutat-o până a fost pregătită și după am pătruns-o, am continuat, dar încet, fără grabă, așa cum îi plăcea. Când a avut orgasm mi-a strigat numele, iar eu mi-am spus: *Eu sunt cel care îi face asta, eu sunt cel care o face să se simtă așa.*

Mai târziu, m-am dus la bucătărie și am luat o bere din frigider. M-am dus cu ea în dormitor și am deschis televizorul, păstrând volumul la minimum. Anna adormise, iar cearceafurile i se adunaseră în jurul taliei. Le-am tras în sus, i le-am băgat ușor pe după umăr cu o mână și cu cealaltă mi-am deschis berea.

Capitolul 57
Anna

Era aprilie, iar în Chicago ploua de două zile, ținându-ne în casă.

T.J. butona canalele televizorului. Eu stăteam pe canapea cu picioarele la el în poală, citind o carte.

— Vrei să mergem la un film? m-a întrebat închizând televizorul.

— Sigur, am răspuns. Ce vrei să vezi?

— Nu știu. Hai să mergem la cinematograf și să alegem unul oarecare.

Mi-am luat haina pe mine și am plecat din apartament, prin ploaia torențială care nu contenea, împreună cu T.J. care ținea umbrela. El m-a luat de mână, eu l-am strâns și am zâmbit când și el m-a tras de mână.

T.J a dorit să vadă *Batman Begins.* Stăteam la coadă ca să luăm popcorn, când cineva l-a bătut pe umăr.

Ne-am întors. Un tip înalt, cu o șapcă de baseball pe cap, stătea lângă o tipă micuță îmbrăcată într-o bluză roz cu glugă și cu părul prins în coadă de cal.

T.J. a zâmbit.

— Salut, Coop. Ce mai faci?

— Încerc să-mi omor timpul până se oprește ploaia.

— Mie-mi spui. Ea e Anna, m-a prezentat T.J., lăsându-și un braț pe umărul meu.

— Îmi pare bine, a zis Coop. Ea e prietena mea, Brooke.

— Mă bucur să vă cunosc pe amândoi, le-am zis.

— Tot uit că ești în oraș, a spus T.J.

— O să rămân blocat pe veci aici la colegiul de stat dacă nu fac ceva să iau note mai mari.

— Hai să ne întâlnim cândva, i-a zis T.J.

— Părinții mei pleacă din oraș săptămâna viitoare și dau o petrecere. Ar trebui să veniți.

Coop mi-a zâmbit și am simțit că făcuse invitația din tot sufletul.

— Da, ar fi fain, a zis T.J.

M-am uitat la Brooke în timp ce T.J. vorbea cu Coop. Mă privea fix, cu gura căscată. Probabil că din punctul ei de vedere eram o bătrâniune.

Fața ei neridată și tenul trandafiriu radiau pur și simplu. Habar n-avea cum arătam eu la douăzeci de ani, cât de frumos îmi fusese tenul. Deși, pe insulă, deseori luam șapca lui T.J. și ochelarii de soare, au existat și momente când nu le purtasem. M-am gândit la anii în care soarele îmi arsese pielea și cum mă așteptam ca într-o bună zi toate astea se vor vedea pe fața mea. Am petrecut mult mai mult timp decât mi-ar plăcea să recunosc încercând să îndrept răul făcut tenului meu de soarele torid și înghesuind pe polița din baie loțiuni și creme recomandate de medicul dermatolog. Tenul meu părea sănătos, dar nu poți compara douăzeci de ani cu treizeci și trei. T.J. credea că sunt frumoasă. Îmi spusese asta. Dar cum voi fi peste cinci ani? Sau peste zece?

Am intrat în sala de cinematograf și am găsit niște locuri. T.J. și-a pus punga de popcorn între picioare și o mână pe piciorul meu. Nu puteam deloc să fiu atentă la film. Mintea mi s-a umplut de imagini cu mine și cu T.J. bând bere de la butoi din pahare de plastic în sufrageria lui Coop, în timp ce restul celor de-acolo se uitau la noi ca vițeii la poarta nouă.

T.J. reușise să mă facă să mă simt bine printre prietenii lui. Îndurase reprobabila purtare a lui Spence și i se ceruseră acte de identitate pentru un pahar de vin pe care oricum nu avea de gând să-l bea. Nu-i stătea în fire să poarte cravată, dar o făcuse oricum. Povestise cu Rob și cu Stefani și păruse că o făcea cu multă ușurință.

Era mai ușor să te porți ca o persoană mai în vârstă, dacă voiai. Doar puneai pe tine niște haine mai elegante și căutai să imiți comportamentele persoanelor adulte. Dacă eu aș fi încercat să mă integrez printre prietenii în vârstă de douăzeci și ceva de ani ai lui T.J., îmbrăcându-mă și comportându-mă ca ei, aș fi fost ridicolă.

Ploaia s-a oprit până să plecăm de la cinematograf. Am mers în rând cu ceilalți, apoi am ieșit în stradă. M-am oprit pe trotuar.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat T.J.

— Nu voi arăta tot timpul așa.

— Ce vrei să spui?

— Am cu treisprezece ani mai mult decât tine și îmbătrânesc pe zi ce trece. Nu voi arăta mereu așa.

T.J. și-a pus brațele în jurul taliei mele și m-a tras aproape de el.

— Știu asta, Anna. Dar dacă tu crezi că mie îmi place doar cum arăți, atunci nu mă cunoști deloc atât de bine pe cât credeam.

* * *

Mergeam singură pe culoar între rafturi la Trader Joe împingând un coș plin cu tot ce îmi atrăsese privirile, adică, până în acel moment, două sticle de Cabernet, niște paste organice, un borcan de sos, o salată verde cu frunze lungi, morcovi și ardei gras pentru o salută.

T.J. s-a dus să se tundă. De obicei, mergeam împreună să cumpărăm mâncare, mai întâi fiindcă el insista mereu să plătească și apoi pentru că încă eram fascinați de magazine. Prima dată când am fost la cumpărături, imediat după ce mă mutasem în apartamentul cel nou, s-a întâmplat să rămânem împietriți în mijlocul magazinului, fără să ne putem lua ochii de la toată mâncarea de acolo.

M-am dus pe un alt culoar și am luat niște bere pentru T.J., apoi am găsit ingredientele pentru plăcinta cu ciocolată. Tocmai încercam să mă

hotărăsc ce pâine să servesc la cină, când am simțit că cineva mă trăgea ușor de blugi.

— Ești mămică? m-a întrebat ea.

M-am ghemuit ca să ajung la nivelul ochișorilor ei.

— Păi, nu sunt. Unde e mămica ta?

Strângea în mânuțe o păturică ponosită, roz.

— Nu știu. Nu o găsesc și mami mi-a spus că dacă mă rătăcesc vreodată să încerc să găsesc o altă mămică și mă va ajuta ea.

— Nu-ți face griji. Te ajut oricum. Cum te numești?

— Claire.

— Bine, Claire, i-am zis. Să mergem undeva unde putem să anunțăm la difuzor ca mama ta să știe că ești în siguranță.

M-a privit cu ochi mari, cafenii, care înotau în lacrimi și și-a strecurat mânuța într-a mea.

Ne îndreptam spre partea din față a magazinului când am observat o femeie care venea în fugă de după colț, strigând numele lui Claire. În mână ținea un coș. Un bebeluș dormea în marsupiul prins de pieptul ei.

— Claire! Doamne, aici erai!

Femeia a venit alergând spre noi, a aruncat din mână coșul și a ridicat-o cu greutate în brațe pe Claire, atentă să nu lovească bebelușul. Frica i s-a topit de pe față în momentul în care a strâns- o pe Claire în brațe.

— Îți mulțumesc că ai găsit-o, mi-a zis. Am lăsat-o din mână doar o clipă ca să iau ceva de pe raft și când m-am uitat în jos, dispăruse. Sunt atât de obosită din cauza bebelușului și nici nu mă pot mișca prea repede acum.

Părea să fie de aceeași vârstă cu mine, un an, doi mai mult sau mai puțin, și chiar arăta obosită, cu cearcăne sub ochi. I-am ridicat coșul.

— Ești gata să mergi la casă? Mă lași să duc eu coșul?

— Mulțumesc. M-ați ajuta tare mult. În momentul acesta două mâini nu-mi mai sunt de ajuns. Știți cum e.

Nu, chiar nu știam.

Ne-am îndreptat spre casa de marcat și am început să scoatem cumpărăturile din coșuri.

— Locuiți prin apropiere? a întrebat.

— Da, i-am răspuns.

— Copii?

— Nu. Nu încă.

— Mulțumesc mult pentru ajutor.

— Cu plăcere. M-am aplecat înainte. La revedere, Claire!

— La revedere!

După ce am ajuns acasă, am pus deoparte cumpărăturile, m-am așezat pe canapea și am tras o porție zdravănă de plâns.

Capitolul 58
T.J.

Anna stătea lângă blatul de bucătărie și făcea plăcintă cu ciocolată. Am sărutat-o și i-am dat buchetul de trandafiri roz pe care îi cumpărasem în drumul spre casă de la frizer.

— Sunt minunați. Mulțumesc, mi-a spus zâmbind.

A pus mâna pe o vază de sub chiuvetă și a umplut-o cu apă. Și-a adunat părul într-o coadă, iar eu am cuprins-o în brațe din spate și am sărutat-o pe ceafă.

— Ai nevoie de ajutor? am întrebat-o.

— Nu, aproape am terminat.

— Ești în regulă?

— Da. N-am nimic.

Nu era în regulă și am știu că plânsese din secunda în care am intrat pe ușă, fiindcă avea ochii umflați și înroșiți. Dar nu știam ce să fac dacă nu voia să-mi spună ce o supăra, în plus, o parte din mine se întreba dacă nu cumva era mai bine să nu aflu, mai ales dacă ar fi avut vreo legătură cu mine. S-a întors și a zâmbit, parcă prea vesel.

— Vrei să mergem în parc după ce termin aici? m-a întrebat ea.

O șuviță răzleață de păr i-a scăpat din coadă și i-am așezat-o după ureche.

— Sigur că da. O să iau o pătură pe care să stăm. Pun pariu că sunt aproape douăzeci și unu de grade afară. Am sărutat-o pe frunte. Îmi place să mă plimb cu tine.

— Și mie îmi place să mă plimb cu tine.

Ajunși în parc, am întins pătura și ne-am așezat pe iarbă. Anna și-a aruncat pantofii din picioare.

— Cineva, nu spunem cine, își va sărbători curând ziua de naștere, am spus. Cum vrei să chefuim?

— Nu știu. Trebuie să mă gândesc.

— Știu ce să-ți cumpăr, dar nu am găsit încă. Caut de ceva timp.

— M-ai făcut curioasă.

— Ceva ce mi-ai spus mai demult că îți dorești.

— Pe lângă cărți și muzică?

— Da.

Îi cumpărasem deja un iPod pe care descărcasem muzica ei preferată, deoarece îi plăcea să asculte muzică atunci când alerga. De câteva ori pe săptămână se ducea la bibliotecă ca să returneze un braț de cărți. Nu mai cunoscusem pe nimeni care să citească atât de mult ca ea.

— Mai ai două săptămâni. O să găsești tu.

A zâmbit și m-a sărutat și părea atât de fericită, încât m-am gândit că, la urma urmei, totul era în regulă.

Capitolul 59
Anna

Am trimis sute de CV-uri. Să găsesc un post atât de târziu în timpul anului școlar era aproape imposibil, dar speram totuși ceva pentru toamnă, chiar dacă era doar un post de suplinitor.

Sarah mi-a dat jumătate din suma de bani primită pe casa părinților și încă mai aveam ceva din ce îmi dăduse familia Callahan. Înțelegerea cu compania aeriană avea să se adauge la total. Poate că nu era nevoie să-mi găsesc de lucru, dar voiam să muncesc. Mi-era dor să-mi câștig propriul bănuț, însă cel mai mult îmi lipsea activitatea de la catedră.

M-am întâlnit cu Sarah ca să mâncăm împreună la amiază cu o săptămână înainte de ziua mea. Mugurii copacilor se transformară în frunze și ghivecele de pe marginea trotuarelor erau pline cu flori de primăvară. Până acum, luna mai fusese neobișnuit de călduroasă. Stăteam pe terasa restaurantului delectându-ne cu ceaiul cu gheață pe care îl comandaserăm.

— Ce faci de ziua ta? m-a întrebat Sarah, deschizând meniul.

— Nu știu. Și T.J. m-a întrebat același lucru. M-aș bucura să stau acasă.

I-am povestit cum am sărbătorit cu T.J. ultima mea zi de naștere pe insulă. Cum el născocise un întreg joc închipuit în care îmi făcea cadou cărți și CD-uri cu muzică.

— De data aceasta vrea să-mi ia ceva ce i-am spus eu că îmi doresc. N-am nici cea mai mică idee ce ar putea fi.

Chelnerița ne-a umplut din nou paharele cu ceai cu gheață și ne-a luat comanda.

— Cum merge? Ai găsit vreun loc de muncă? a întrebat Sarah.

— Nu prea. Fie într-adevăr nu au posturi libere, fie nu vor să mă angajeze.

— Nu te descuraja, Anna.

— Ce bine ar fi să fie atât de simplu. Am luat o înghițitură din ceaiul cu gheață. Știi, când m-am urcat în avionul acela acum aproape patru ani, eram blocată într-o relație care nu se îndrepta nicăieri, iar șansele să-mi întemeiez o familie erau extrem de mici, dar măcar aveam o slujbă care-mi plăcea.

— Te va angaja cineva până la urmă.

— Poate

Sarah m-a privit intens din partea cealaltă a mesei.

— Doar de asta ești atât de supărată?

— Nu. I-am povestit ce se întâmplase la Trader Joe. Încă îmi doresc aceleași lucruri.

— T.J. ce își dorește?

— Nu sunt sigură că știe. Când am plecat din Chicago nu voia decât să se distreze cu prietenii și să se întoarcă la viața lui de dinainte de boală. Prietenii lui însă și-au văzut mai departe de viață fără el și nu cred că deocamdată s-a gândit ce va face.

I-am pus lui Sarah și de cecul de la părinții lui, iar ea a ridicat o sprânceană.

— În supărarea lui, nu face fasoane și nu exagerează, dar nici nu este motivat să facă ceva.

— Înțeleg ce vrei să spui.

— Iarăși aștept, Sarah. Alte motive, alt tip, dar după patru ani, iarăși aștept.

Capitolul 60
T.J.

Câinele a intrat în salturi în apartamentul Annei și aproape a dărâmat-o. Ea s-a ghemuit, iar el a lins-o pe față. Am lăsat lesa pe masă și i-am spus:

— La mulți ani! Nu aș fi putut ține chestia aia într-o cutie nici dacă aș fi vrut.

Ea s-a ridicat și m-a sărutat.

— Am uitat că ți-am spus că îmi doresc un câine.

— Golden Retriver. Adult. De la un adăpost. Am căutat peste tot. Mi-au spus că îl găsise cineva pierdut pe marginea drumului, fără zgardă sau medalion. Piele și os.

Când Anna a auzit asta, s-a lăsat în genunchi și a luat câinele în brațe, mângâindu-i blana moale. El a lins-o din nou, a lovit scurt podeaua cu coada și a început să alerge în cerc.

— Pare sănătos acum, a zis ea.

— Nu o să-i spui Câine, nu? am tachinat-o.

— Nu. Ar fi o prostie. Îi voi spune Bo. Am ales numele de mult timp.

— Atunci e bine că e băiat.

— E cadoul perfect, T.J. Mulțumesc.

— Cu plăcere. Mă bucur că-ți place.

* * *

Anna tot nu-și găsise de lucru la mijlocul lui iunie. Fusese la un interviu care decursese bine, la un liceu din suburbii. Trecuse cu vederea faptul că nu primise postul, dar adormise greu noaptea și am găsit-o în sufragerie citind cu Bo la ea în brațe, la trei dimineața.

— Vino înapoi în pat.

— Vin imediat, a răspuns.

Dimineață, când m-am trezit, însă, partea ei de pat era goală.

Își umplea zilele stând cu Joe și Chloe, citind și alergând. Stăteam cu orele afară, fie pe terasa ei mică, fie în parc, cu Bo. Îi urmăream pe cei de la Cubs când jucau pe Wrigley Field și ne duceam la concerte în parc.

Mie mi se părea că era neliniștită, indiferent de cât de mult încercam să ne umplem timpul. Câteodată stătea și se uita fix, căzută pe gânduri, dar nu am avut niciodată curajul să o întreb la ce se gândea.

Capitolul 61
Anna

— Uite ce am primit prin poștă, am zis după ce am intrat pe ușă și mi-am aruncat cheile pe masă.

T.J. stătea pe canapea și se uita la TV. Bo dormea lângă el.

— Ce-i aia?

— Este formularul de înscriere pentru cursurile pregătitoare pentru DCG. I-am sunat alaltăieri și i-am rugat să îmi trimită detalii. M-am gândit că te-ai putea înscrie, iar eu te-aș putea ajuta să te pregătești.

— Pot să încep în toamnă.

— Dar au și sesiuni de vară și, dacă începi acum, ai putea termina până la sfârșitul lui august și apoi chiar să te înscrii la un colegiu de stat în septembrie. Dacă reușesc și eu să-mi găsesc un loc de muncă în învățământ, am putea fi amândoi la școală toată ziua.

T.J. a stins televizorul. M-am așezat lângă el, scărpinându-l pe Bo în spatele urechii. Pentru un minut, niciunul dintre noi nu a zis nimic.

— Măcar unul dintre noi își va putea vedea înainte de viață, am continuat.

— Ce vrea să însemne asta? a întrebat el.

— Eu nu *pot* să-mi găsesc un loc de muncă. Tu *poți* merge la școală.

— Nu vreau să fiu captiv în casă toată ziua.

— Ești în casă chiar acum, de ce?

— Te așteptam să vii ca să îl ducem pe Bo la plimbare. Ce vrei să spui de fapt, Anna?

Inima a început să-mi bată mai tare.

— Nu putem încerca la nesfârșit să reconstituim insula aici, în apartamentul ăsta.

— Apartamentul ăsta nu se aseamănă nici pe departe cu insula. Aici avem tot ce ne trebuie.

— Nu, tu ai tot ce îți trebuie. Eu nu am.

— Te Iubesc, Anna. Vreau să-mi petrec restul vieții cu tine.

Cuvintele lui purtau un sens nerostit. *Mă voi căsători cu tine. Vom avea o familie împreună.*

Am dat din cap.

— Nu ai de unde să știi asta, T.J.

— Sigur că nu, zise el sarcastic. Cum aș putea eu să știu ce îmi doresc? Am doar douăzeci de ani.

— Nu ți-am vorbit niciodată de sus din cauza vârstei tale.

El a ridicat mâinile în aer.

— Tocmai ai făcut-o.

— Sunt anumite lucruri pe care tu trebuie să le termini. Și mai sunt o groază de lucruri de care nici nu ai avut timp să te apuci. Nu-ți pot răpi toate astea.

— Și dacă nu îmi doresc toate acele lucruri, Anna? Dacă te vreau pe tine în locul lor?

— Pentru cât timp, T.J.?

Atunci și-a dat seama.

— Îți este teamă că nu voi rămâne lângă tine?

— Da, am șoptit. Exact de asta îmi e teamă.

Ce avea să se întâmple după ce T.J. obosea să se joace de-a familia și hotăra că nu își dorea cu adevărat să se așeze la casa lui?

— Am trecut prin atâtea împreună și tot nu ai suficientă încredere în mine încât să crezi că voi rămâne lângă tine?

Durerea din ochii lui se transformă în furie.

— Prostii, Anna. S-a dus la fereastră și a privit afară. S-a întors și a zis: De ce nu spui ceea ce vrei să spui de fapt? Că *tu* vrei să cauți pe cineva de vârsta ta?

— Cum?

Nu înțelegeam ce i se năzărise.

— Ai prefera un tip mai în vârstă. Pe cineva pe care oamenii să nu îl trateze ca pe un copil.

— Nu e adevărat, T.J.

— Mereu se va găsi un idiot care să creadă că se poate da la tine cu mine de față. Ei nu mă iau în

serios. Pentru ei, tu ești aceea care își pierde timpul. Ți-a trecut vreodată prin cap că aș putea fi *eu* acela care își face griji că ar putea fi părăsit?

În apartament s-a lăsat o liniște încărcată la maximum de intensitatea emoțiilor. Minutele se scurgeau cu greutatea unei ore în timp ce fiecare dintre noi aștepta ca celălalt să-i spună că temerile nu-i sunt justificate, însă niciunul nu a făcut asta.

M-am gândit că o să doară mai puțin dacă smulg bandajul dintr-odată.

— Trebuie să fii pe cont propriu, T.J., să vezi cum e, înainte de a fi sigur că vrei să fii cu cineva.

Pe față nu i se citea decât suferința. A traversat camera ezitând, s-a oprit la doar câțiva pași de mine și m-a privit direct în ochi. Apoi mi-a întors spatele și a ieșit pe ușă, trântind-o în urma lui.

Nu am dormit în noaptea aceea. Am stat pe canapea în întuneric, plângând în blănița lui Bo. A doua zi dimineața, am plecat devreme, fiindcă îi promisesem lui Sarah că voi avea grijă de copii cât timp ea și David sunt la picnicul de sâmbătă. Când m-am întors, am descoperit că și T.J. avusese aceeași reacție violentă, pentru că își luase toate lucrurile, iar cheia de la apartament era pe masa din bucătărie.

A durut ca naiba.

Capitolul 62
T.J.

Am închiriat cu Ben un apartament de două camere pentru vară, la etajul al treilea al unei clădiri vechi cu patru etaje din Wrigley Field. Părinții lui se mutară în Florida după ce îi spuseră că se săturaseră de zăpadă și de frig. Pe Ben nu îl deranjă acest lucru, deoarece atât el, cât și fratele lui erau la facultate în afara statului, dar avea nevoie de un loc în care să stea până la începerea cursurilor în toamnă.

— Vrei să stăm împreună, Callahan? m-a întrebat. Putem să ne facem de cap.

— De ce nu? i-am răspuns.

Dacă Anna își dorea atât de mult ca eu să-mi trăiesc tinerețea, faptul că împărțeam un apartament cu cel mai bun prieten al meu era probabil un pas în direcția cea bună.

Ben se specializa în finanțe și contabilitate și reușise cumva să obțină un stagiu de practică la o bancă din centrul orașului. Era obligat să poarte cravată în fiecare zi.

Eu îmi găsisem un loc de muncă în construcții și eram în suburbii în fiecare dimineață la ora 7, construind structuri de case. Un tip din echipă mă ducea la lucru și tot el mă învăță tot ce trebuia să știu, ca să nu par complet idiot. Nu era ceva cu mult diferit față de casa de pe insulă cu excepția faptului că de data aceasta aveam un pistol de cuie și mult mai mult lemn la îndemână.

Tipii din echipă nu prea erau vorbăreți, așa că nu eram obligat să port o conversație cu cineva dacă nu aveam chef. Câteodată, singurul zgomot ce se auzea era sunetul uneltelor noastre și rockul clasic ce venea din casetofon. Nu purtam tricou așa că, destul de repede, mă bronzasem la fel de mult ca pe insulă.

Seara, beam bere împreună cu Ben. Îmi era dor de Anna și mă gândeam încontinuu la ea. Dormeam ca naiba fără ea lângă mine. Ben știa că nu era cazul să spună nimic despre ea, dar părea îngrijorat pentru mine.

La naiba, și eu eram îngrijorat pentru mine.

Capitolul 63
Anna

Temperatura ajunse la treizeci de grade la ora două după-amiaza. Aburii căldurii se rostogoleau de pe mine la fel cum picăturile de transpirație îmi curgeau pe față în timp ce atingeam caldarâmul cu picioarele.

Nu mă deranja. Suportam căldura.

Până la sfârșitul lunii iunie și apoi toată luna iulie am alergat – șase kilometri, apoi opt, apoi zece kilometri în fiecare zi, câteodată chiar mai mult.

Nu plângeam când alergam. Nu gândeam și nici nu mă compătimeam. Trăgeam aerul adânc în piept, îl dădeam afară din plămâni și puneam un picior în fața celuilalt.

Tom Callahan m-a sunat la începutul lunii august. Când i-am văzut numele pe ecranul telefonului, inima a început să-mi bată cu putere, pentru ca o clipă mai târziu, când mi-am dat seama că nu era T.J. să simt cum mi se năruie tot universul.

— Acum de dimineață a avut loc întâlnirea de mediere cu compania de curse charter. T.J. a semnat deja actele. Semnezi și tu și se termină totul.

— Bine, am luat repede un creion și am mâzgălit adresa pe care mi-a zis-o.

— Tu cum mai ești, Anna?

— Sunt bine. Ce face T.J.?

— Își face de lucru.

Nu l-am întrebat ce a vrut să spună cu asta.

— Îți mulțumesc că m-ai sunat pentru avocat. O să semnez actele.

Pentru o secundă s-a făcut liniște la celălalt capăt al firului, apoi am continuat:

— Te rog să le saluți pe Jane și pe fete din partea mea.

— Așa o să fac. Ai grijă de tine, Anna.

În seara aceea, m-am cuibărit cu Bo pe canapea ca să citesc o carte. Abia terminasem de citit două pagini, când cineva a bătut la ușă.

M-a năpădit un val de speranță și simțeam doar fluturași în stomac. După ce vorbisem cu tatăl lui, toată ziua mă întrebasem dacă T.J. avea să mă caute. Bo o luase razna, lătrând și alergând în cercuri, ca și cum ar fi știut că era el la ușă. Am fugit la ușă și am deschis-o, dar nu era T.J.

Era John.

Avea o expresie precaută. Părul lui blond era tuns mai scurt decât înainte, avea câteva riduri în jurul ochilor, dar în rest arăta la fel. În mână ținea o cutie. Bo și-a întins picioarele, mirosind și dând târcoale.

— Sarah mi-a dat adresa ta. Am mai găsit câteva din lucrurile tale și m-am gândit că le vrei înapoi. S-a uitat peste umărul meu, încercând să vadă dacă sunt singură.

— Intră. Am închis ușa după ce a trecut pragul. Îmi pare rău că nu te-am sunat. A fost nepoliticos din partea mea.

— Nu-i nimic. Nu-ți face griji din cauza asta.

John a pus cutia pe măsuța de cafea.

— Bei ceva?

— Sigur, a spus el.

Am mers în bucătărie, am deschis o sticlă de vin și am turnat câte un pahar pentru fiecare. Alegerea băuturii era mai degrabă o nevoie bruscă a mea de a bea alcool decât dorința de a fi o gazdă bună.

— Mersi, mi-a zis el în timp ce i-am întins un pahar.

— Cu plăcere. Ia loc.

A sorbit de două ori.

— Ți-ai luat un câine. Întotdeauna ți-ai dorit unul.

— El e Bo.

S-a așezat pe scaun, în fața canapelei. Mi-am pus paharul pe măsuța de cafea din fața mea și am

început să scot lucruri din cutie. Era ca și cum îmi vedeam din nou hainele atârnate în dulapul din al doilea dormitor al lui Sarah. Erau lucruri de care aproape uitasem, dar pe care le recunoșteam imediat ce le revedeam.

Am scos elasticul de pe un teanc de poze. În cea de deasupra m-am văzut cu John, în fața roții din parcul de distracție de la Navy Pier ținându-ne de mijloc și el sărutându-mă pe obraz. M-am aplecat peste măsuța de cafea și i-am arătat poza.

— Uite cât de tineri eram.

— Douazeci și doi de ani, a zis el.

Erau poze din vacanță și poze de grup cu prietenii noștri. O pozâ cu mama și cu John, în fața bradului de Crăciun. Una cu el ținând-o pe Chloe în brațe la doar câteva ore după ce Sarah născuse.

Uitându-mă la poze, mi-am amintit trecutul care mă lega de John, multe momentele și amintirile pe care le trăiserăm împreună. Ne aflam pe același drum plini de speranță, dar apoi relația noastră începuse să stagneze, strivită de greutatea a doi oameni care își doreau lucruri diferite. Am legat înapoi pozele cu elasticul și le-am așezat pe masă.

Am scos o pereche veche de pantofi de alergat.

— Ăștia au ceva kilometri la bord.

A urmat un CD cu Hootie & the Blowfish., care m-a făcut să zâmbesc.

— Îl ascultai pe ăsta întruna, a zis John.

— Nu face mișto de Hootie!

Am mai găsit vreo două cărți, o perie și un elastic de păr. O sticlă de parfum pe jumătate goală de la Calvin Klein, CK One, amprenta mea personală o bună parte a anilor ’90.

Degetele mele au atins ceva pe fundul cutiei. O cămașă de noapte. Cu ochii la țesătura neagră, transparentă, mi l-am amintit vag pe John dând-o jos de pe mine în miez de noapte, chiar înainte să plec din Chicago.

— Am găsit-o când am schimbat așternuturile. Nu am spălat-o niciodată, a zis el încet.

Băgându-mi mâna în cutie pentru ultima dată, am dat de o cutiuță de catifea albastră. Am înghețat.

— Deschide-o, m-a îndemnat John.

I-am ridicat capacul. Inelul cu diamant strălucea, cuibărit în satin. Rămasă fără grai, am tras adânc aer în piept.

— După ce te-am lăsat la aeroport, m-am dus la un magazin de bijuterii. Știam că dacă nu mă voi căsători cu tine, aveam să te pierd și nu voiam să te pierd, Anna. Când Sarah m-a sunat și mi-a spus că avionul tău s-a prăbușit, m-am rugat cu inelul în mână să te găsească. Apoi m-a sunat și mi-a spus că autoritățile te cred moartă. Știrea m-a devastat. Dar ești în viață, Anna, iar eu încă te iubesc. Te-am iubit întotdeauna și te voi iubi mereu.

Am închis cutia și i-am aruncat-o în cap. Cu un reflex surprinzător de rapid, mi-a parat lovitura și cutia a ricoșat de mâna lui și s-a rostogolit pe parchet.

— Te-am iubit. Te-am așteptat opt ani de zile și tu m-ai dus cu zăhărelul până când nu mi-a mai rămas altceva de făcut decât să-mi sfâșii singură inima.

John s-a ridicat din scaun.

— Doamne, Anna. Am crezut că inelul e ceea ce îți doreai.

— Nu a fost niciodată vorba de un inel.

A traversat camera și s-a oprit în fața ușii.

— Deci e vorba de pușți, nu-i așa?

M-am cutremurat când am auzit că îl pomenește pe T.J. M-am ridicat, m-am dus și am luat de jos inelul și i l-am dat.

— Nu. E vorba că nu m-aș fi căsătorit niciodată cu cineva care m-a cerut de nevastă doar pentru că și-a închipuit că asta trebuie să facă.

A doua zi dimineață m-am dus la biroul avocatului, am semnat hârtiile prin care îmi luam angajamentul că nu voi da în judecată compania de charter și am primit un cec. L-am depus la bancă

în drum spre casă. Sarah m-a sunat o oră mai târziu.

— Ai semnat actele? m-a întrebat.

— Da. E vorba de prea mulți bani, Sarah.

— Dacă te interesează părerea mea, un milion și jumătate nu e nici pe departe de ajuns.

Capitolul 64
T.J.

Mă târâm cu chiu, cu vai pe scări, sâmbătă seara pe la 9 jumătate și cum am intrat pe ușă, mi-am dat seama că petrecerea începuse fără mine. În bucătărie și în camera de zi erau cel puțin cincisprezece persoane care dădeau pe gât bere și shoturi.

Împreună cu băieții din echipă ne chinuiam să terminăm cât mai repede scheletul de lemn al unei case în Schaumburg și, în ultima lună, lucram și câte paisprezece ore pe zi, șase zile pe săptămână, până se întuneca. Nu-mi doream decât să dispară toată lumea care era la mine în apartament.

Ben a ieșit din dormitorul lui cu o tipă.

— Hei, amice, fă-ți un duș și vino aici cu noi.

— Să văd. Sunt obosit.

— Nu fi bleg. Plecăm imediat într-un bar. Hai să ne distrăm până plecăm și dacă te simți în continuare obosit, te culci după ce venim.

— Bine.

Am făcut un duș, am tras pe mine o pereche de blugi și un tricou, lăsându-mi picioarele goale. Mă perindam printre oamenii care petreceau în bucătăria mea, îi salutam pe cei pe care îi cunoșteam și mă întrebam de unde naiba apărură toți ceilalți. Am luat o Cola și o cutie de pizza din frigider, apoi m-am rezemat de blatul de bucătărie, mâncând feliile reci de pizza.

— Bună T.J., a zis o fată, rezemându-se lângă mine de blatul de bucătărie.

— Bună. Îmi părea cunoscută, dar nu-mi venea numele ei în minte.

— Alex, a zis ea.

— A, da. Acum îmi aduc aminte.

Era tipa care se așezase lângă mine la petrecerea lui Coop, prima la care fusesem după ce mă

întorsesem de pe insulă. Cea cu părul lung și cu prea mult machiaj. Am continuat să mănânc pizza.

S-a întors spre frigider și l-a deschis. Când s-a aplecat să-și ia o bere, aproape i-au ieșit sânii din maieu.

— Vrei și tu una? m-a întrebat ea, ridicând o doză.

Îmi terminasem doza de Cola.

— Sigur.

A mai luat o bere și mi-a întins-o. Am deschis-o când am terminat de mâncat, am luat o înghițitură zdravănă, apoi am pus-o înapoi pe blatul de bucătărie.

Ben a intrat și mi-a întins o țigară aprinsă de marijuana. Am luat-o și am tras în piept, ținând fumul adânc în plămâni. După ce am expirat, am întrebat-o pe Alex:

— Vrei și tu un fum?

A făcut un semn din cap, a tras și ea adânc și mi-a dat jointul înapoi. L-am terminat, trăgând pe rând câte un fum. Poate dacă mă drogam, aveam să reușesc să dorm toată noaptea în loc să mă trezesc din oră în oră.

Alex mi-a mai întins încă o bere. Când m-am dus în sufragerie să mă așez pe canapea, a venit și ea. Apoi nu s-a mai dezlipit de mine.

Am băut bere și am fumat până când nu am mai fost în stare să judec clar. Lumea a început să plece la bar cu Ben și am rămas singur cu Alex. Eram pe punctul să-i spun să fugă ca să-i prindă din urmă pe ceilalți fiindcă aveam de gând să mă pun în pat, dar înainte să apuc să zic ceva, s-a ridicat în picioare și, legănându-se, m-a tras către dormitor. Când și-a pus mâna între picioarele mele, mintea mi s-a oprit brusc și o altă parte a corpului meu a preluat controlul.

O durere ascuțită de cap m-a trezit a doua zi de dimineață. Alex era întinsă lângă mine, goală, cu machiajul întins pe față.

Am aruncat păturile de pe mine și m-am dus la ușă, îmbrăcându-mă în grabă. Mi s-a lipit ceva pe talpă și m-am aplecat să dau la o parte ambalajul prezervativului pe care călcasem.

Slavă Domnului!

L-am aruncat în coșul de gunoi când am ajuns în baie. Apa fierbinte a umplut camera de aburi, iar eu am făcut un duș, spălând orice urmă de Alex de pe mine. M-am îmbrăcat și m-am spălat pe dinți, apoi m-am dus în bucătărie și am băut trei pahare de apă rece ca gheața.

Mă uitam la televizor când ea a intrat în sufragerie, o jumătate de oră mai târziu. Și-a luat geanta și jacheta, iar eu am condus-o la ușă.

— Ia un taxi, i-am spus, îndesându-i în palmă o bancnotă mototolită de zece dolari.

— Sună-mă, a zis ea. Ben are numărul meu.

— Îmi pare rău. Nu voi face asta.

A dat din cap și a evitat să se uite la mine.

— Măcar ești sincer.

Ben a ieșit pe două cărări din dormitorul lui pe la amiază.

— Să-mi trag palme, Callahan. Am o mahmureală de proporții.

S-a scărpinat și s-a prăbușit pe canapea lângă mine.

— E o tipă în patul meu, dar nu e tipa cu care am venit acasă aseară. Tipa cu care am venit acasă era mult mai sexy.

— Ben, cred că e una și aceeași tipă.

— Mda, probabil. Ție cum ți-a mers cu… cum o chema? Ai marcat?

— Da.

— Callahan *a reintrat în joc*, a zis el, ridicând mâna ca să bată palma cu mine.

— Nu vreau să fiu în joc.

Ben și-a lăsat mâna în jos, mirat.

— De ce? Nu a fost bună? Arăta trăsnet.

— Da, și orice tip de aseară ar fi putut să o aibă, dacă și-ar fi dorit-o.

— Ei, nu știu ce să zic, frate. Știu că ești dat peste cap pentru că nu merge cu Anna, dar chiar nu știu ce cauți.

Eu știu.

* * *

Am început să învăț pentru absolvire prin iulie. După ce ridicam pereți de case toată ziua, mă duceam acasă, făceam un duș și, împreună cu alții care se lăsaseră de școală, făceam două ore de cursuri la un centru comunitar din centru în fiecare seară. La sfârșitul lui august am reușit să-mi iau Diploma de Cunoștințe Generale și m-am înscris din toamnă la un colegiu comunitar, dându-mi demisia odată cu începerea cursurilor. Habar n-aveam ce voiam să studiez și nici nu mă vedeam irosindu-mi următorii doi ani într-o sală de curs, însă nu știam ce altceva să fac.

Ben s-a mutat înapoi în Iowa, iar eu m-am mutat înapoi acasă, spre fericirea părinților mei, a mamei mai ales. Mă obișnuisem atât de mult să lucrez toată ziua și să merg seara la cursurile pregătitoare pentru absolvire, că ajunsesem să nu-mi mai găsesc locul după-masa. Majoritatea prietenilor mei erau la facultate în afara statului sau undeva departe de oraș, așa că în timpul săptămânii nu aveam cu cine să ies.

Într-o zi de octombrie m-am dus acasă. Temperatura în scădere și frunzele în culori schimbătoare îmi amintiră de Anna și de cât de mult îi plăcea toamna. Mă întrebam dacă își găsise pe altcineva.

— Bună, mamă, am zis, aruncându-mi rucsacul pe blatul de bucătărie.

— Cum a fost la școală? m-a întrebat ea.

— A fost bine.

Mă enerva la culme faptul că eram cel mai în vârstă student la fiecare curs și mai mereu mă plictiseam de moarte.

— Vreau să fac ceva, am spus eu, luând o Cola din frigider. Mă ajuți?

A zâmbit și a zis:

— Sigur că da, T.J.

Fusesem prea bolnav ca să iau lecții de condus la 16 ani, așa că, toată luna, mama mi-a dat lecții de condus de cum ajungeam acasă. Avea un Volvo SUV și ne duceam în suburbii, unde găseam parcări goale și străzi liniștite. Conduceam cu orele. Era foarte fericită că eram împreună, iar eu mă simțeam mizerabil că nu îi fusesem mai mult timp prin preajmă.

Într-o zi, când eram la volan, am spus:

— Știai că Anna avea să se despartă de mine?

Mama a ezitat pentru o clipă.

— Da.

— Cum de ai știut? *Și cum de eu nu am știut?*

A oprit radioul.

— Pentru că te-am avut la 25 de ani, T.J., și te-am dorit cu ardoare. Apoi mi-a luat încă cinci ani ca să rămân însărcinată cu Grace. Apoi, la doi ani după Grace a venit Alexis și am simțit, în sfârșit, că familia e completă. Probabil că Anna este pregătită pentru o familie a ei, T.J.

— I-aș fi dat o familie.

— Poate că a simțit că ar fi incorect să accepte.

Privirea îmi stătea ațintită la mașina din fața mea.

— I-am spus că îmi doresc să îmi petrec tot restul vieții cu ea. Ea mi-a zis că mai am lucruri de făcut. Experiențe pe care trebuie să le trăiesc.

— Avea dreptate. Faptul că nu a vrut să-ți răpească toate astea spune multe despre ea.

— E decizia mea, mamă.

— Da, dar nu ești singurul afectat de asta.

Mi-am dat atunci seama de ceva și am tras mașina pe dreapta, strângând din dinți atât de tare că începuseră să mă doară.

— De aceea ai fost atât de relaxată în privința ei? Simțeam că fața îmi ia foc. Hai să ne purtăm

toți frumos cu iubita lui T.J. până așteptăm să-i dea papucii?

Am dat cu pumnii în volan.

Mama a tresărit, apoi mi-a atins brațul cu mâna.

— Nu. Îmi place de Anna. Acum îmi place chiar mai mult decât atunci când am cunoscut-o. E o fată drăguță, T.J. Am încercat atunci să-ți spun că e într-o altă etapă a vieții și nu ai vrut să mă asculți.

— M-am holbat pe fereastră până când m-am calmat, apoi am demarat de lângă bordură.

— Încă o iubesc.

— Știu.

* * *

Mi-am luat permisul de conducere și mi-am cumpărat un Chevy Tahoe negru.

După ce se terminau cursurile, mă duceam cu mașina prin suburbii, apoi la țară și conduceam în timp ce ascultam postul cu muzică rock.

Am trecut pe lângă o proprietate cu plăcuța *De vânzare* înfiptă în pământ la capătul aleii, m-am dus până la o casă mică, vopsită în albastru-deschis și am parcat acolo. Am bătut la ușă, dar nu mi-a răspuns nimeni, așa că m-am dus la curtea din spate. Era pământ cât vedeai cu ochii. Am luat o foaie cu informații din tubul de plastic de pe plăcuță. Acolo era numărul de telefon al unui agent imobiliar. L-am împăturit, l-am băgat în buzunar și am plecat mai departe.

Capitolul 65
Anna

Mă plimbam cu Bo cu orele pe străzile orașului. Într-o zi caldă de septembrie i se desprinse lesa și mi-au trebuit zece minute teribile ca să îl prind din urmă, fiindcă el alerga pe trotuar ca nebunul, prin mulțime. Într-un târziu, am reușit să mă apropii suficient cât să-l prind de zgardă și, ușurată, să-i prind lesa la loc. Câțiva pași mai încolo un băiețel privea scena din pragul unei uși ce dădea în stradă. Pe firma de deasupra capului lui scria *Adăpost.*

— E câinele tău? m-a întrebat.

Era îmbrăcat într-un tricou cu dungi și avea nevoie de o tunsoare. Pe nas și pe obraji era plin de pistrui.

M-am ridicat și am mers cu Bo la el.

— Da. Numele lui e Bo. Îți plac câinii?

— Da. Mai ales ăia galbeni.

— Al meu e un Golden Retriever. Are cinci ani.

— Și eu am cinci ani! a spus, și fața i s-a luminat.

— Cum te numești?

— Leo.

— Ei bine, Leo, poți să îl mângâi pe Bo dacă vrei. Dar trebuie să fii blând cu animalele, ai înțeles?

— Da.

L-a mângâiat cu grijă pe Bo pe blană, în timp ce mă privea cu coada ochiului să vadă dacă eu observam cât de blând era.

— Ar cam trebui să plec. Henry mi-a spus să nu ies mai mult de pragul ușii. Mulțumesc că m-ai lăsat să-ți mângâi câinele.

L-a îmbrățișat pe Bo și până să îmi iau rămas-bun, a intrat ca furtuna înăuntru. Bo a început să tragă de lesă, vrând să plece după el.

— Vino, Bo, i-am zis, trăgând ferm de lesă.

Am reușit să-l dezlipesc de acolo și ne-am întors acasă. A doua zi m-am dus din nou acolo, singură. În ușă am văzut două femei, dintre care una ținea un copil pe șold.

— Hei tu, asta albă, Bloomie e în partea *aia.*

Mi-a arătat cu degetul direcția în timp ce prietena ei a început să râdă.

Am ignorat-o și am intrat pe ușă. Înăuntru, am început să îl caut pe Leo prin sală. Era o zi de luni și nu erau copii prin preajmă. Potrivit legii federale, chiar dacă aveau sau nu rezidență permanentă, toți copiii aveau dreptul la educație. Slavă Domnului pentru asta, deoarece părinții de la adăpost păreau să se folosească de acest drept.

Un bărbat s-a apropiat de mine, ștergându-și mâinile cu un prosop de vase. Avea în jur de cincizeci și cinci de ani după bănuiala mea. Era îmbrăcat în blugi, o bluză polo ștearsă și teniși.

— Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat el.

— Numele meu e Anna Emerson.

— Henry Elings, a răspuns, dând mâna cu mine.

— Am întâlnit ieri un băiețel. Era în pragul ușii. I-a plăcut cățelul meu. Henry a zâmbit și a așteptat calm să trec la subiect. Mă întrebam dacă aveți nevoie de voluntari.

— Avem nevoie de multe lucruri aici. Voluntarii se numără cu siguranță printre ele.

Avea privirea blândă și o voce caldă, dar probabil că era obișnuit cu astfel de lucruri. Mai mult ca sigur femeile casnice și membrele din tot felul de ligi din suburbii se îngrămădeau la ușa adăpostului din când în când, doar ca să aibă apoi cu ce să se laude la clubul de carte și să povestească despre contribuția pe care o aduc în lume.

— Nevoile rezidenților noștri sunt minime, a continuat el. Mâncare și adăpost. Nu miros bine tot timpul. Spălatul nu are prioritate când e vorba de mâncare caldă și un pat.

Mă întrebam dacă îmi recunoscuse numele sau fața din ziar. Dacă o făcuse, nu zisese nimic.

— Am fost și eu murdară și nu prea mă deranjează cum miros alții. Știu ce înseamnă să îți fie foame și sete și să nu ai un adăpost. Am timp destul la dispoziție și mi-ar plăcea să îmi petrec o parte din el aici, la adăpost.

Henry a zâmbit.

— Mulțumesc. Ne-ar face plăcere.

Am început să mă duc la adăpost în fiecare dimineață în jurul orei 10 și împreună cu ceilalți voluntari ca să pregătesc și să servesc masa. Henry m-a încurajat să-l iau și pe Bo cu mine.

— Majoritatea copiilor de aici iubesc animalele. Puțini dintre ei au avut vreodată un animal de casă.

Copiii mai mici, care nu erau încă la școală, se jucau cu Bo cu orele. Bo nu mârâia niciodată când îl trăgeau prea tare de blană sau când încercau să îl călărească ca pe un ponei. După prânz, le citeam. Mamele lor extenuate și stresate începuseră să fie mai apropiate de mine după ce mă văzuseră cu copiii lor în brațe. După-amiaza târziu, copiii care mergeau la școală se întorceau, îi ajutam la teme și mereu insistam să le termine mai întâi și apoi jucam împreună jocurile pe care le cumpărasem pentru ei din Target.

Pe Leo îl găseai de obicei pe lângă mine, nerăbdător să împărtășească tot ce făcuse la școală. Entuziasmul lui legat de grădiniță nu mă surprindea; majoritatea copiilor iubeau mediul sigur al unei săli de clasă, în special cei fără adăpost. Mulți dintre ei nu aveau cărți sau materiale pentru arte plastice și iubeau să învețe cântece la ora de muzică sau să alerge pe terenul de joacă în pauză.

— Învăț să citesc, domnișoară Anna.

— Mă bucur că ești atât de încântat de citit, Leo. L-am îmbrățișat. E minunat.

A zâmbit atât de luminos încât am crezut că o să explodeze, dar apoi expresia feței i-a devenit dintr-

odată serioasă.

— O să învăț foarte bine, domnișoară Anna. Și o să îl învăț și pe tata.

Dean Lewis, tatăl lui Leo, avea 28 de ani, nu avea un loc de muncă de aproape un an și era unul dintre cei doi tați singuri care stăteau la adăpost. M-am așezat lângă el la cină. M-a privit mirat.

— Bună, Dean.

A dat din cap.

— Domnișoară Anna.

— Ți-ai găsit vreun loc de muncă?

— Nu am găsit nimic încă.

— Ce ai făcut până acum?

— Bucătar. Am lucrat în același restaurant timp de șapte ani de zile. Am început cu spălatul vaselor și am muncit pentru fiecare avansare.

— Și ce s-a întâmplat?

— Proprietarul a dat de probleme. A fost obligat să vândă. Noul proprietar ne-a concediat pe toți.

Îl privea pe Leo jucându-se de-a prinselea cu alți doi copii.

— Dean?

— Da?

— Cred că pot să te ajut.

Până la urmă, Dean a început să citească puțin. Memorase cuvinte simple și tot meniul de la fostul loc de muncă, dar avea greutăți în completarea cererilor de muncă și nu depusese niciodată o cerere de șomaj pentru că nu putea descifra formularele. Un prieten l-a ajutat să completeze o cerere la un restaurant cu specific italian, dar a fost concediat după trei zile pentru că nu putea citi comenzile.

— Ești dislexic? l-am întrebat.

— Ce înseamnă dislexic?

— Ai impresia că literele nu sunt în ordinea corectă.

— Nu. Literele sunt bine. Eu nu le pot citi.

— Ai făcut liceul?

A dat din cap că nu.

— Clasa a noua.

— Unde e mama lui Leo?

— N-am nicio idee. Avea douăzeci de ani când l-a născut și, când copilul a făcut un an, mi-a zis că nu se mai descurcă să fie mamă, nu că s-ar fi comportat ca una vreodată. Nu ne permiteam televiziune prin cablu, dar aveam un televizor vechi și un video player și se uita la filme toată ziua. Veneam acasă de la restaurant și îl găseam pe Leo plângând, cu scutecul ud sau chiar mai rău. Într-o zi a plecat și nu s-a mai întors. Am fost obligat să caut o creșă și deja trăiam de la un salariu la altul. După ce am rămas fără slujbă, nu a durat mult până am rămas în urmă cu plata chiriei. Dean se uita în jos, la picioare. Leo merită mai mult.

— Eu cred că Leo e foarte norocos, i-am spus.

— Cum poți să spui asta?

— Pentru că măcar unuia dintre părinții lui îi pasă. Asta înseamnă mai mult decât primesc unii copii.

În următoarele două luni am lucrat cu Dean în fiecare zi, imediat după prânz și până când Leo și ceilalți copii se întorceau de la școală. Cu ajutorul auxiliarelor școlare l-am învățat combinațiile de litere și foarte repede a ajuns să poată citi poezii simple copiilor de grădiniță. Se enerva destul de des, dar nu l-am slăbit deloc și i-am construit încrederea în sine lăudându-l de fiecare dată când reușea să facă față unei lecții dificile.

După ce mă întorceam acasă de la adăpost, după servirea cinei, ieșeam să alerg. Septembrie s-a făcut octombrie, iar eu am mai pus câteva haine pe mine și mi-am continuat programul de zi cu zi. Într-o zi de noiembrie, eram cu Bo și m-am oprit să verific dacă primisem ceva prin poștă. Am scos din căsuța poștală câteva facturi și o revistă, când l-am văzut. Un plic de mărime normală cu numele lui T.J. și adresa scrise de mână, în colțul din stânga sus.

Am urcat în grabă scările și am închis ușa de la apartament, dându-i drumul lui Bo din lesă. Când am deschis scrisoarea și am citit-o, am început să plâng.

* * *

— Deschide nenorocita asta de ușă, Anna. Știu că ești înăuntru, a strigat Sarah.

Stăteam pe canapea, cu ochii în tavan. De douăzeci și patru de ore toate mesajele vocale și scrise primite de la Sarah rămăseseră fără răspuns, așa că nu era decât o chestiune de timp până să-și facă apariția la mine acasă.

Am deschis ușa. Sarah s-a năpustit în apartament, dar m-am ferit și m-am întors pe canapea.

— Ei bine, măcar știu că trăiești, a zis ea, așezându-se peste mine.

M-a măsurat din cap până în picioare, privirea zburându-i de la părul meu ciufulit, la pijamale.

— Arăți ca naiba. Măcar ai făcut un duș azi? Sau ieri?

— Of, Sarah, rezist *mult* mai mult timp fără un duș.

Mi-am tras o pătură de blană peste picioare și Bo și-a pus capul în poala mea.

— Când ai fost ultima dată la adăpost?

— Acum câteva zile, am mormăit. I-am spus lui Henry că sunt bolnavă.

Sarah s-a așezat pe canapea.

— Anna, vorbește cu mine. Ce s-a întâmplat?

M-am dus în bucătărie și m-am întors cu un plic. I l-am întins spunându-i:

— Am primit asta în poștă alaltăieri. E de la T.J.

A deschis-o și a scos o carte de vizită de la o bancă de spermă. Sub numărul de telefon, scria: *Am aranjat totul.*

— Nu înțeleg, a zis Sarah.

— Uită-te pe spate.

A întors cartea de vizită. Pe spate, T.J. mâzgălise: *În caz că nu îl vei găsi niciodată pe EL.*

— Oh, Anna, a zis Sarah. M-a luat în brațe și m-a ținut strâns cât am plâns.

Sarah m-a convins să fac un duș până când ea se ocupa de cină. M-am întors în sufragerie cu părul ud, pieptănat pe spate, cu o pereche curată de pantaloni de pijama de flanel pe mine și o bluză cu glugă.

— Nu-i așa că te simți mult mai bine acum? m-a întrebat Sarah.

— Da.

M-am așezat pe canapea și mi-am tras în picioare o pereche de ciorapi groși. Sarah mi-a întins un pahar de vin.

— Am comandat mâncare chinezească, a zis ea. Ar trebui să ajungă în curând.

— Bine, mersi. Am luat o gură de vin și am pus paharul pe masă.

Sarah s-a așezat lângă mine.

— T.J. ți-a făcut o ofertă de nerefuzat.

— Da.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi care începuseră să-mi curgă pe obraji. Mi le-am șters cu dosul palmei.

— Dar n-aș putea niciodată să țin în brațe un copil care are ochii lui, zâmbetul lui fără să îl am și pe el lângă mine. Am ridicat paharul și am mai luat o gură de vin. John nu ar fi putut niciodată să facă ceva atât de altruist.

Sarah mi-a șters o lacrimă fugară.

— Asta pentru că John a fost cam măgar.

— O să mă întorc mâine-dimineață la adăpost. Am avut doar o pasă proastă.

— Nu-i nimic. Se mai întâmplă.

— Niciodată nu l-am iubit pe John așa cum l-am iubit pe T.J.

— Știu.

* * *

Am târât un brad de Crăciun pe scări în sus, apoi l-am îndesat pe ușa de la intrare în apartament. După ce am terminat să-l împodobesc, primul meu brad din ultimii patru ani, a început să strălucească acoperit de lumini jucăușe și ornamente strălucitoare. Bo și cu mine ne petreceam ore în șir în fața lui, ascultând muzică de Crăciun.

L-am ajutat și pe Henry să împodobească bradul de la adăpost. Copiii l-au decorat atârnând în el ornamentele în formă de fulgi de nea, pe care le făcuserăm din hârtie și lipici.

Dean a primit un cadou de Crăciun în avans. A solicitat un post la un restaurant din apropiere și l-au angajat în urmă cu două săptămâni. Deoarece știa de-acum să citească bilețelele cu comenzi ale ospătărițelor și pentru că servea mâncarea foarte repede, și-a câștigat rapid reputația de angajat capabil. Primul salariu l-a folosit ca avans pentru chiria unui apartament mobilat. Am semnat contractul, ca garant, plătindu-i chiria pe un an în avans. Nu a vrut să accepte, dar l-am convins să facă asta pentru binele lui Leo.

— Dean, o să mi-i dai tu înapoi într-o bună zi.

— Așa am să fac, a promis el și m-a îmbrățișat. Mulțumesc, Anna.

Ajunul Crăciunului mi l-am petrecut cu David, Sarah și copiii. M-am uitat cum Joe și Chloe își deschideau cadourile, înconjurați de hârtia de împachetat ce zbura în toate direcțiile, apoi am petrecut împreună următoarele două ore asamblând jucării și punând baterii. David se jucă atât de mult de Playstation-ul pe care îl cumpărasem pentru Joe, încât Sarah l-a amenințat că îl va scoate din priză.

— Ce au jocurile astea video de transformă bărbații în copii? a întrebat ea.

— Nu știu, dar toți sunt înnebuniți după ele, nu-i așa?

Chloe a zdrăngănit de zor la chitara Barbie preț de vreo oră, iar eu mi-am promis să nu-i mai cumpăr niciodată instrumente. M-am retras în bucătărie unde era liniște și mi-am deschis o sticlă de cabernet.

Sarah mi s-a alăturat un minut mai târziu. A deschis cuptorul să verifice curcanul. I-am turnat și ei niște vin și am ciocnit.

— Să bem pentru că te avem acasă și petrecem sărbătorile împreună, a zis Sarah. Îmi aduc aminte de Crăciunul trecut, cât de greu a fost fără tine și fără mama și tata. M-am simțit puțin singură chiar dacă am fost cu David și copiii. Apoi, două zile mai târziu, ai sunat. Câteodată, parcă tot nu îmi vine să cred, Anna. A pus paharul cu vin jos și m-a îmbrățișat.

Am îmbrățișat-o și eu.

— Crăciun fericit, Sarah.

— Crăciun fericit.

În ziua de Crăciun, la prânz, m-am dus la adăpost, încărcată de cadouri pentru copii: jocuri video portabile pentru băieți, balsam de buze și bijuterii de jucărie pentru fete și animale de pluș și cărticele pentru copii mai mici. Bebelușii au primit pături moi, pampersi și lapte praf. Henry s-a îmbrăcat în Moș Crăciun ca să împartă toate cadourile. Lui Bo îi pusesem coarne de ren pe cap și de zgardă îi legasem clopoței. De-abia le-a suportat.

Când Henry a intrat cu un plic în mână, eu le citeam copiilor „Frosty, omul de zăpadă”. După ce am terminat de citit cartea, i-am trimis pe copii la joacă.

— Cineva a făcut acum vreo două zile o donație anonimă, a zis Henry. A deschis plicul și mi-a arătat cecul. Mă întreb de ce ar face cineva așa ceva, fără să-mi dea ocazia să îi mulțumesc, a zis el.

Am ridicat din umeri și i-am dat cecul înapoi.

— Nu știu. Poate că nu a vrut să se facă mare tam-tam din asta.

De aceea.

După ce am servit cina de Crăciun, am plecat spre casă cu Bo. Din cer cădeau fulgi ușori de nea, iar străzile erau pustii. Bo a luat-o la fugă fără niciun avertisment, smulgându-mi lesa din mână. Am început să alerg după el, oprindu-mă brusc câteva clipe mai târziu.

Pe trotuarul din fața apartamentului meu era TJ. Când Bo a ajuns la el, s-a aplecat și l-a scărpinat în spatele urechii, luând lesa în mână. M-am apropiat, ținându-mi respirația.

El s-a ridicat și mi-a ieșit în întâmpinare la jumătatea drumului.

— Pe insulă, am promis că dacă aveam să ieșim din situația aceea, ne vom petrece Crăciunul acesta împreună, în Chicago. Anna, întotdeauna îmi voi ține promisiunile față de tine.

M-am uitat în ochii lui și am izbucnit în plâns. El și-a deschis brațele și m-am aruncat la pieptul lui, plângând atât de tare, încât nici nu puteam să vorbesc.

— Șșș, liniștește-te, a zis el.

Mi-am îngropat fața în pieptul lui, și, în timp ce el mă ținea strâns, respiram mirosul zăpezii, mirosul de lână, mirosul lui. Câteva clipe mai târziu, mi-a cuprins fața în palme. Mi-a șters lacrimile, așa cum o mai făcuse de atâtea ori.

— Ai avut dreptate. Chiar aveam nevoie să fiu de capul meu. Dar multe dintre lucrurile pe care voiai tu să le experimentez, nici nu îmi dau seama cum au trecut pe lângă mine și nu pot da timpul înapoi. Știu ce vreau și te vreau pe tine, Anna. Te iubesc, mi-e dor de tine. Mult.

— Nu-mi găsesc locul în lumea ta.

— Nici eu, a zis cu glas ferm, dar plin de tandrețe. Hai să ne făurim lumea noastră. Am mai făcut-o și înainte.

În momentul acela am auzit vocea mamei șoptindu-mi în ureche, atât de vie, de parcă era lângă mine. Era aceeași întrebare de când eram cu John:

Anna, viața ta e mai bună cu el sau fără el?

— Te iubesc, T.J. Vreau să te întorci.

M-a strâns tare la piept și lacrimile mi s-au scurs pe obraji până mi s-a udat puloverul. Mi-am ridicat capul de pe pieptul lui.

— Cred că plâng mai mult decât toți cunoscuții tăi, am spus eu.

Mi-a dat părul de pe față și a zâmbit.

— Și cea care vomită cel mai mult.

Am râs printre lacrimi. Buzele lui le-au atins pe ale mele și am rămas pe trotuar, sărutându-ne, acoperiți de zăpadă, cu Bo așteptând răbdător la picioarele noastre.

Am intrat în casă și am pălăvrăgit ore în șir, pe o pătură în fața bradului de Crăciun.

— Nu mi-am dorit să fiu niciodată cu altcineva, T.J. Doar că mi-am dorit ce era mai bine pentru tine.

— *Tu* ești ce-i mai bun pentru mine, a zis el, sprijinindu-mi tandru capul în brațe și stând cu picioarele între ale mele. Nu plec nicăieri, Anna. Aici vreau să fiu.

Capitolul 66
T.J.

M-am uitat la ceas, de dimineață, două săptămâni mai târziu. Eram încă în vacanța de iarnă, așa că Anna și cu mine mâncam târziu micul dejun.

— Trebuie să ies puțin, dar după aceea vreau să-ți arăt ceva, i-am spus eu. La ce oră vii de la adăpost?

— Ar trebui să fiu înapoi pe la trei. Despre ce e vorba? m-a întrebat, lăsând ziarul din mână.

Mi-am luat haina și mi-am pus mânușile.

— Ai să vezi.

Mai târziu, după-amiază, am parcat în fața clădirii în care locuia Anna și i-am deschis ușa de la mașină. De mult îmi doream să o am pe pasageră, pe scaunul din dreapta.

— Sper că știi să conduci bine.

Am început să râd.

— Conduc excelent.

Ne îndreptam spre ieșirea din oraș, iar Anna devenea din ce în ce mai curioasă. Nouăzeci de minute mai târziu, i-am spus:

— Aproape am ajuns.

Am ieșit la stânga de pe autostradă și am condus de-a lungul drumului de pietriș. Am luat-o la stânga din nou, bucuros că mă aflam la bordul unui 4X4, deoarece aleea era acoperită de zece centimetri de zăpadă. Am ajuns în fața unei căsuțe mici, albastru-deschis, am parcat în fața garajului și am oprit motorul.

— Haide, i-am zis.

— Cine locuiește aici?

Nu i-am răspuns. Când am ajuns în fața ușii, am scos o cheie din buzunar și am deschis-o.

— E casa ta? a întrebat Anna.

— Am cumpărat-o acum două luni și am încheiat tranzacția azi.

A intrat în casă, iar eu am urmat-o, aprinzând luminile.

— Foștii proprietari au construit-o prin anii ’80. Cred că de atunci nu au schimbat nimic, am spus eu, râzând. Covoarele astea albastre sunt demențiale!

Anna a făcut turul tuturor camerelor, deschizând dulapurile și comentând asupra lucrurilor care îi plăceau.

— E perfectă, T.J. Are doar nevoie de câteva îmbunătățiri.

— În cazul ăsta, sper că nu vei fi foarte dezamăgită atunci când o s-o distrug.

— Ce? De ce ai vrea să o strici?

— Vino aici, i-am spus eu, conducând-o spre o fereastră de la bucătărie, ce dădea spre curtea din spate. Ce vezi afară?

— Pământ, a zis ea.

— Când mă plimbam cu orele cu mașina, am trecut o dată pe lângă locul ăsta și am vizitat împrejurimile. Am știut pe loc că vreau să îl cumpăr, să am pământul meu. Vreau să construiesc o casă nouă aici, Anna. Pentru noi. Ce spui despre asta?

S-a întors și mi-a zâmbit.

— Mi-ar plăcea să trăiesc într-o casă construită de tine, T.J. Sunt sigură că și lui Bo i-ar plăcea aici. E foarte frumos. E liniște.

— Crezi că suntem prea departe de oraș și de adăpost?

— Nicio problemă.

Am respirat ușurat. Luându-i mâna în mâna mea, m-am întrebat dacă observase că tremuram puțin. A părut surprinsă când am scos un inel din buzunar.

— Vreau să fii soția mea. Nu vreau să-mi petrec restul vieții cu nimeni altcineva. Am putea să trăiam aici, tu, cu mine, copiii noștri, Bo. Acum înțeleg totul, Anna. Deciziile mele te afectează și

pe tine. Acum însă ai și tu o decizie de luat. Vrei să te căsătorești cu mine?

Mi-am ținut respirația, așteptând să-i pun inelul pe deget. Ochii ei albaștri se luminară și un zâmbet larg îi făcu fața să strălucească.

A spus *da.*

Capitolul 67
Anna

Ben și Sarah au venit și ei la Judecătoria din Cook Country, în martie. O furtună de zăpadă afectase toată zona Chicago, așa că eu și T.J., îmbrăcați în blugi, pulovere și cizme, am ales confortul termic în detrimentul modei.

Poate că alegerea să ne căsătorim în fața unui ofițer de stare civilă nu a fost cea mai romantică, dar refuzam ideea unei căsătorii în biserică. Nu îmi puteam imagina să merg la altar altfel decât la brațul tatălui meu. David se oferise să mă conducă la altar, dar nu ar fi fost același lucru. Nu intra în discuție nicio nuntă într-o destinație specială, undeva într-un loc tropical, chiar și pe o insulă.

— Mama ta nu o să fie prea încântată că nu e aici, am spus.

Jane Callahan fusese surprinzător de înțelegătoare în legătură cu logodna noastră; poate își dăduse seama că nu avea rost să se opună. Avea deja două fiice și făcuse o treabă minunată, acceptând-o și pe a treia, așa că nu intenționam să o supăr.

— Le are pe Alexis și pe Grace, a zis T.J., gesticulând dezaprobator. Poate să meargă la nunțile lor.

În timp ce așteptam să ni se strige numele, un bărbat îmbrăcat probabil în toate hainele pe care le avea se plimba printre cuplurile din sala de așteptare și încerca să le vândă buchete de flori ofilite. Cizmele îi erau lipite cu bandă adezivă. Mulți îl evitau, strâmbându-și nasul la mirosul bărbii lui lungi, nespălate și a părului lui îmbâcsit. T.J. i-a cumpărat toate florile și mi-a făcut o poză cu ele în brațe.

Când a venit rândul nostru, Ben și Sarah s-au așezat lângă noi și ne-am spus jurămintele. Ceremonia și așa scurtă a durat mai puțin de cinci

minute; oricum, Sarah a izbucnit în plâns. Ben a rămas fără cuvinte și, după spusele lui T.J., nu i se întâmpla asta prea des.

T.J. a scos verighetele noastre din buzunarul din față al blugilor, mi-a pus inelul pe deget, apoi mi-a întins mâna stângă. Când verigheta de aur a ajuns la locul ei, am zâmbit.

Ofițerul a spus:

— Prin puterea învestită în mine de Districtul Cook, Thomas James Callahan și Anna Lynn Emerson, vă declar căsătoriți. Felicitării

— Asta e partea în care o sărut? a întrebat-o T.J.

— Dă-i bătaie, a consimțit ofițerul în timp ce își punea semnatura pe certificatul de căsătorie.

T.J. s-a aplecat spre mine și ne-am sărutat.

— Te iubesc, doamnă Callahan.

— Și eu te iubesc.

Când am plecat din primărie, T.J. mă ținea de mână. Din cer cădeau fulgi mari și leneși de zăpadă, iar noi ne-am înghesuit într-un taxi și ne-am îndreptat să sărbătorim la restaurantul la care lucra Dean Lewis. Zece minute mai târziu, l-am rugat pe șoferul de taxi să oprească.

— E doar o oprire scurtă. Poți să aștepți?

A acceptat și a oprit în fața unui salon de manichiură.

— Ne întoarcem imediat, le-am spus lui Ben și lui Sarah.

— Vrei să-ți faci unghiile acum? a întrebat T.J., coborând și el din taxi.

— Nu, am spus, deschizând ușa. Dar vreau să cunoști pe cineva.

Când Lucy ne-a văzut, a venit în fugă să mă îmbrățișeze.

— Ce faci, scumpo?

— Sunt bine, Lucy. Tu ce faci?

— Oh, bine, bine.

L-am luat pe T.J. de mână și am spus:

— Lucy, vreau să îți fac cunoștință cu soțul meu.

— El e John? a întrebat.

— Nu, nu m-am căsătorit cu John. M-am căsătorit cu T.J.

— Anna mea s-a căsătorit? La început a părut derutată, dar apoi fața i s-a luminat și s-a repezit la T.J. să-l ia în brațe. Anna măritat!

— Dap, am spus. Anna s-a măritat.

Capitolul 68
T.J.

Trei luni mai târziu, într-o zi caldă de iunie, Anna și cu mine ne-am urcat în mașină. Purta ochelari de soare și șapca mea de baseball cu Chicago Cubs. De la radio se auzea melodia „Take it Easy" a celor de la The Eagles, iar Anna și-a scos pantofii, a dat volumul la maximum și a început să cânte în timp ce ne îndepărtam de oraș.

Tocmai turnaseră fundația noii noastre case. Ne-am pus amândoi amprentele mâinilor în ciment, iar Anna a scris cu degetul numele noastre și data. Am angajat o echipă și am început să construim scheletul din lemn al casei; casa deja prindea formă. Dacă totul mergea cum am plănuit, aveam să ne mutăm până la Halloween.

Cum am parcat, am și scos pistolul de cuie din portbagaj. Anna a început să râdă și mi-a îndesat pe cap o pălărie de cowboy. Deși ar fi trebuit să port ochelari de protecție, mi-am pus ochelarii de aviator. Ne-am apropiat de o grămadă de bușteni și am luat vreo doi de 2×6 metri.

— Ce sculă drăguță ai tu acolo, m-a tachinat Anna. Mă gândeam că o să vrei să faci asta după moda veche, cu un ciocan.

— La naiba, nu, am spus, râzând și ridicând pistolul de cuie în aer. Iubesc chestia asta.

Ce ne pregăteam să facem a fost ideea Annei. Își dorise să țină și ea câteva scânduri, la fel cum făcuse când construiserăm casa de pe insulă.

— Fă-mi pe plac, te rog. De dragul vremurilor apuse.

De parcă aș îi putut vreodată să-i spun nu.

— Ești pregătită? am întrebat, poziționând cele două scânduri la locul lor.

Anna a ținut scândura fixă.

— Hai, T.J.

Am țintit și am apăsat trăgaciul.

Bam.

EPILOG
Anna

Patru ani mai târziu

Casa e în stil minimalist rustic, de culoare verde salvie, cu ornamente crem și are în jur numai copaci. În garajul de trei locuri stau mașina Tahoe a lui T.J., dubița de serviciu și Nissanul meu Pathfinder, alb, pe care e aproape imposibil să-l păstrezi alb atunci când trăiești la capătul unui drum de pietriș.

Lângă bucătăria mare avem o cameră, retrasă, cu uși duble, iar unul dintre pereți este format din rafturi de cărți de jos până sus. Aici sunt de găsit, de cele mai multe ori, cuibărită în scaunul moale, cu picioarele pe scăunel.

Avem două verande, una în fața casei și una în spate. Cea din spate e închisă, așa că eu și T.J. ne petrecem foarte mult timp acolo deoarece nu ne deranjează insectele, în special țânțarii. Bo are toată curtea la dispoziție și când nu aleargă după iepuri, se mulțumește să doarmă la picioarele noastre.

Casa, cu patru dormitoare, are toate utilitățile moderne la care te-ai putea gândi. Totuși, nu avem șemineu. Și nici grătar.

În seara asta, casa este plină de musafiri. Toată lumea a venit să sărbătorim ziua mea de naștere. Împlinesc treizeci și opt de ani. Toți sunt binevenițiaici, la orice oră.

Mama soacră și sora mea stau la masa din bucătărie, fac schimb de rețete și beau vin. Nimeni nu mă lasă să gătesc de ziua mea, așa că Tom aduce cina din oraș. O să fie aici în curând, așa că nu avem altceva de făcut decât să ne relaxăm.

Surorile lui T.J., Alexis și Grace, care au acum șaptesprezece și nouăsprezece ani stau pe veranda din fața casei cu Joe și Chloe. Joe, care are

treisprezece ani, și-ar dori foarte mult să mai fie un băiat prin preajmă, însă e atât de îndrăgostit de Alexis încât nu-l deranjează prea tare să stea cu fetele.

Iau două beri din frigider și merg în camera de zi. T.J. stă întins pe canapea, uitându-se la televizor. Mă aplec să îl sărut, apoi deschid o bere și o așez pe măsuța de lângă.

— Ce face sărbătorita?

Nu vorbește tare pentru că fiica noastră doarme pe pieptul lui, cu degetul în gură. Amândoi știm prea bine că dacă Josephine Jane „Josie" Callahan se trezește înainte să-și facă somnul, se lasă cu circ.

— Pot să o pun la ea în pătuț, îi șoptesc.

El dă din cap.

— Stă bine.

Micuța asta îl are pe T.J. la degetul mic.

Îi dau cea de-a doua bere lui Ben. Stă așezat în scaunul de lângă canapea și pare să se simtă surprinzător de bine cu Thomas James Callahan al treilea dormindu-i în brațe. Surprinzător, deoarece când Ben ne-a vizitat la spital după ce am născut gemenii, mi-a spus că nu ținuse niciodată un bebeluș în brațe.

— Ce nume o să-i puneți? a întrebat el după ce T.J. l-a ajutat să se așeze confortabil în scaun și i l-a dat în brațe pe fiul nostru. Voi fi derutat cu doi T.J.

— O să-i spunem Mick, i-a spus T.J.

— Îi pui numele copilului tău după Mick Jagger? Super!

T.J. și eu am râs și ne-am zâmbit unul celuilalt.

— E vorba de alt Mick, a spus T.J.

Nu am încercat imediat să facem un copil. Eram de neclintit când venea vorba să nu grăbim lucrurile și dacă avea să se dovedească totuși că am așteptat prea mult, aveam la dispoziție multe alte moduri de a ne întemeia o familie. În cele din urmă, după șase luni de încercări și un impuls de la

un medicament de fertilitate, concepția a avut loc în cabinetul unui doctor, așa cum am știut dintotdeauna că avea să se întâmple, folosind sperma pe care T.J. o stocase la bancă pe când avea cincisprezece ani.

Îmi place să cred că totul se întâmplă cu un motiv și că gemenii au sosit exact când am fost pregătiți pentru ei. „O să fie greu cu doi” ne-a spus toată lumea, dar și eu și T.J. știm ce înseamnă greul. Totuși, nu spun că e ușor. Avem și noi momentele noastre.

Gemenii au deja unsprezece luni și chiar e adevărat că timpul fuge când ai copii. Parcă ieri mă clătinam prin casă, ținându-mă cu mâna de spate, întrebându-mă pentru cât timp mai trebuie să îi mai car și uite-i acum, mergând de-a bușilea peste tot, foarte aproape să facă primii pași.

Îi las pe T.J. și pe Ben și mă întorc în bucătărie. David a venit și el lângă Jane și Sarah și m-a sărutat pe obraz.

— La mulți ani, mi-a spus, oferindu-mi un buchet de flori.

Le tai tulpinile sub jetul de apă de la robinet, le pun în vază și le așez pe blatul de la bucătărie lângă trandafirii roz pe care T.J. mi i-a oferit de dimineață.

— Vin? îl întreb.

— Lasă că-l iau eu. Tu stai jos și relaxează-te.

Mă duc lângă Sarah și lângă Jane. E și Stefani aici. Rob și copiii au un enterovirus, așa că a venit singură ca să nu ne îmbolnăvească pe toți. În momente ca acestea, când toți cei pe care îi iubesc se află sub același acoperiș, mă simt împlinită. Mi-aș mai dori doar ca și părinții mei să fie aici. Să îl cunoască pe soțul meu. Să își țină nepoții în brațe.

Am continuat să merg la adăpost câte trei zile pe săptămână până de curând, însă mutarea de la oraș și-a spus, în sfârșit, cuvântul. Jane avea grijă de gemeni în zilele în care lucram ca voluntar, dar era momentul să fac altceva. Am înființat o asociație

caritabilă în sprijinul familiilor fără adăpost și o conduc din biroul de acasă, în timp ce gemenii se joacă la picioarele mele. Mă face fericită. Adăpostul lui Henry primește o donație mare în fiecare an și așa se va întâmpla și în continuare.

De asemenea, am pus un anunț la liceul local și am ales câțiva elevi pe care să-i meditez. Vin serile la noi acasă și ne așezăm la masa din bucătărie, bifând temele una câte una. Câteodată îmi lipsește să stau în fața clasei, dar deocamdată, e bine și așa.

T.J. conduce o companie mică de construcții. Construiește case, una sau două pe an, ajutând la construcția structurilor împreună cu angajații lui. După ce a terminat primul semestru la colegiul comunitar nu s-a mai dus la școală, dar nu-mi pasă. Nu e decizia mea. T.J. e fericit în aer liber.

În același timp își dedică și timp și bani pentru *Habitat for Humanity.* Dean Lewis e și el voluntar acolo; a șasea casă la construcția căreia a ajutat a fost chiar casa lui. S-a căsătorit cu Julie, o fată pe care a întâlnit-o la restaurant, iar Leo adoră să fie fratele mai mare al fetiței pe care părinții lui au numit-o Annie.

În urmă cu câteva luni i-am dus prânzul lui T.J. pe șantier. Sunt fericită când îl văd că face ceea ce îi place. Un subcontractor nou, venit să lucreze la instalații, m-a fluierat și a strigat „Hei, păpușă”, neștiind cine sunt. T.J. l-a pus la punct imediat. Știu că ar fi trebuit să mă simt jignită și să privesc asta drept un afront față de femei. Totuși, nu m-a deranjat.

Acum vreo doi ani, T.J. și cu mine am aflat ceva interesant. Un polițist din Malé ne-a sunat să ne pună câteva întrebări, sperând să închidă cazul unei persoane dispărute. Familia unui bărbat dispărut în mai 1999 descoperise recent printre lucrurile lui un jurnal. În el, Owen Sparks, un milionar din California, descrisese minuțios planul său de a-și schimba stilul stresant de viață cu unul pașnic și solitar pe o insulă din Maldive. I-au luat

urma până în Malé, dar acolo s-a pierdut. Ofițerul de poliție era interesat să afle mai mult despre scheletul uman pe care eu și T.J. îl descoperiserăm.

Nu se poate ști cu precizie dacă era el, dar părea probabil. Mă întrebam dacă Owen ar fi reușit să supraviețuiască dacă ar fi avut un sprijin, așa cum am avut eu și T.J. Probabil că nu vom afla niciodată.

Ies pe veranda din față cu o cană de limonadă și umplu paharele, respirând mirosul de iarbă proaspăt tăiată și flori de primăvară. Tom parchează pe alee. Am hotărât că un festin de la Perry's Dali e alegerea perfectă pentru această seară caldă de mai, așa că David a ieșit din casă pentru a-l ajuta pe Tom să ducă totul înăuntru. Stefani și cu mine puneam masa în bucătărie și tocmai eram pe punctul de a chema pe toată lumea să vină să mănânce, când Ben a intrat, ținându-l pe Mick. Nu ai cum să nu simți mirosul de scutec murdar.

— Cred că a ieșit ceva din fundulețul lui Mick, a spus el.

— Sunt scutece și șervețele pe măsuța de schimb în camera copiilor și te rog să folosești suficientă cremă pentru că Mick are puțină iritație.

Ben a rămas nemișcat, întrebându-se cum să iasă din asta, când T.J., care văzuse toată scena, a început să râdă.

— Frate, râde de tine.

Ben s-a uitat la mine, iar eu am ridicat din umeri, zâmbind:

— Ești atât de previzibil.

Sentimentul de ușurare e atât de evident, că e absolut comic.

T.J. a întins mâinile să-l ia pe Mick.

— Și Josie are scutecul plin. Ar trebui să îi schimb pe amândoi.

— Ești un soț grozav, am spus eu.

Și chiar este.

Ben i-a dat copilul.

— Lașule, i-a spus T.J. în timp ce a ieșit din bucătărie cu copiii în brațe.

Zâmbesc pentru că știu că T.J. îl necăjește, dar și pentru că știu că e foarte fericit să îl aibă pe prietenul lui cel mai bun atât de implicat în viețile noastre. La douăzeci și patru de ani, Ben ar putea să fie prin baruri în loc să fie aici, cu un copil în brațe. Are o relație serioasă cu o fată Stacy și T.J. spune că ea e responsabilă pentru schimbarea lui Ben într-un bărbat matur. Totuși, mai are puțin de lucru.

Toată lumea își umple farfuria și se așază pe undeva. Unii se pun pe scările de la intrare, unii merg pe veranda închisă, iar noi rămânem în bucătărie.

Îi punem pe gemeni în scăunelele de masă și le dăm bucățele mici de pâine și de carne. Le dau salată de cartofi cu linguriță în timp ce mușc din sandvici și beau câte o gură de ceai rece. T.J. stă lângă mine, luându-i lui Josie cănița pe care aceasta insistă să o arunce pe jos, doar ca să vadă dacă i-o ridică. Întotdeauna i-o ridică.

După ce toată lumea termină de mâncat, mi se cântă „La mulți ani”. Suflu în cele treizeci și opt de lumânări pe care Chloe a insistat să le pună pe tort. E un iad, dar nu pot decât să râd. De acum și până pe 20 septembrie, când T.J. va face douăzeci și cinci de ani, sunt practic cu paisprezece ani mai bătrână decât el, nu cu treisprezece, dar nu pot face nimic în privința asta.

Toți își ciocnesc paharele cu mine. Sunt atât de fericită încât îmi vine să plâng.

Mai târziu, după ce au plecat cu toții și i-am pus pe gemeni la culcare, T.J. a venit lângă mine pe veranda închisă. A adus două pahare de apă cu gheață și mi-a întins unul dintre ele.

— Mersi, i-am spus.

Amândoi trăiam și astăzi, ca în prima zi, bucuria prospețimii unui pahar plin cu apă rece. Am luat o

înghițitură zdravănă și am pus paharul pe măsuța de lângă mine.

T.J s-a așezat pe scaunul de ratan și m-a tras la el în brațe.

— S-ar putea să nu mai avem norocul ăsta, i-am spus spun eu, sărutându-l pe gât, lucru pe care îl fac din două motive: lui T.J. îi place și astfel îl verific de noduli. Slavă Domnului că nu am găsit niciunul.

— Bineînțeles că o să mai putem, a spus el zâmbind și mângâindu-mi burta.

Ne-am hotărât să încercăm să mai facem un copil. S-a întâmplat, spre surprinderea amândurora, chiar din prima lună. De data aceasta este un singur copil și nu știm dacă e băiat sau fată. Nu ne pasă, atâta timp cât e sănătos. Mai am patru luni de sarcină și pe când am să nasc, gemenii vor avea doar 15 luni, dar asta înseamnă doar că uneori, chiar primim ceea ce ne dorim.

Mă gândesc des la insulă. Când copiii vor mai crește, o să le spunem o poveste pe cinste.

Desigur, vom mai schimba pe ici, pe colo conținutul.

O să le mai spunem și faptul că această casă și toată proprietatea care o înconjoară e insula noastră.

Și că eu și T.J. suntem în sfârșit acasă.

{1} *Breadfruit* în original, fructul unor copaci din zonele tropicale (originar din Pacificul de Sud, de unde s-a răspândit până în Caraibe), ce poate fi consumat crud sau copt.

{2} James William „Jimmy" Buffett (n. 1946) este un muzician, interpret, cantautor, scriitor, actor şi om de afaceri american, cunoscut mai ales pentru muzica sa, ce descrie si îndeamnă la un stil de viaţă de evadare din realitate în paradisuri tropicale.

{3} Deschizătură simplă sau dublă a foselor nazale la cetacee, situată pe vârful capului.

{4} Bomboane colorate, dulci acrişoare.

{5} Bomboane cu scorţişoară.

{6} Gustare americană ce constă într-un cârnat subţire, afumat. Slim Jim a intrat pe lista neagră a produselor alimentare ce conţin carne de pui dezosată mecanic.

Cuprins

Capitolul 1 Anna
Capitolul 2 T.J.
Capitolul 3 Anna
Capitolul 4 T.J.
Capitolul 5 Anna
Capitolul 6 T.J.
Capitolul 7 Anna
Capitolul 8 T.J.
Capitolul 9 Anna
Capitolul 10 T.J.
Capitolul 11 Anna
Capitolul 12 T.J.
Capitolul 13 Anna
Capitolul 14 T.J.
Capitolul 15 Anna
Capitolul 16 T.J.
Capitolul 17 Anna
Capitolul 18 T.J.
Capitolul 19 Anna
Capitolul 20 T.J.
Capitolul 21 Anna
Capitolul 22 T.J.
Capitolul 23 Anna
Capitolul 24 T.J.
Capitolul 25 Anna
Capitolul 26 T.J.
Capitolul 27 Anna
Capitolul 28 T.J.
Capitolul 29 Anna
Capitolul 30 TJ.
Capitolul 31 Anna
Capitolul 32 T.J.
Capitolul 33 Anna
Capitolul 34 T.J.
Capitolul 35 Anna
Capitolul 36 T.J.

Capitolul 37 Anna
Capitolul 38 T.J.
Capitolul 39 Anna
Capitolul 40 T.J.
Capitolul 41 Anna
Capitolul 42 T.J.
Capitolul 43 Anna
Capitolul 44 T.J.
Capitolul 45 Anna
Capitolul 46 T.J.
Capitolul 47 Anna
Capitolul 48 T.J.
Capitolul 49 Anna
Capitolul 50 T.J.
Capitolul 51 Anna
Capitolul 52 T.J.
Capitolul 53 Anna
Capitolul 54 T.J.
Capitolul 55 Anna
Capitolul 56 T.J.
Capitolul 57 Anna
Capitolul 58 T.J.
Capitolul 59 Anna
Capitolul 60 T.J.
Capitolul 61 Anna
Capitolul 62 T.J.
Capitolul 63 Anna
Capitolul 64 T.J.
Capitolul 65 Anna
Capitolul 66 T.J.
Capitolul 67 Anna
Capitolul 68 T.J.
EPILOG Anna

Table of Contents

Capitolul 1 Anna 3
Capitolul 2 T.J. 17
Capitolul 3 Anna 21
Capitolul 4 T.J. 31
Capitolul 5 Anna 36
Capitolul 6 T.J. 42
Capitolul 7 Anna 45
Capitolul 8 T.J. 52
Capitolul 9 Anna 59
Capitolul 10 T.J. 63
Capitolul 11 Anna 65
Capitolul 12 T.J. 72
Capitolul 13 Anna 75
Capitolul 14 T.J. 83
Capitolul 15 Anna 87
Capitolul 16 T.J. 95
Capitolul 17 Anna 102
Capitolul 18 T.J. 108
Capitolul 19 Anna 115
Capitolul 20 T.J. 117
Capitolul 21 Anna 125
Capitolul 22 T.J. 131
Capitolul 23 Anna 134
Capitolul 24 T.J. 141
Capitolul 25 Anna 144
Capitolul 26 T.J. 162
Capitolul 27 Anna 165

Capitolul 28 T.J. 167
Capitolul 29 Anna 170
Capitolul 30 TJ. 178
Capitolul 31 Anna 180
Capitolul 32 T.J. 185
Capitolul 33 Anna 189
Capitolul 34 T.J. 194
Capitolul 35 Anna 195
Capitolul 36 T.J. 198
Capitolul 37 Anna 200
Capitolul 38 T.J. 202
Capitolul 39 Anna 204
Capitolul 40 T.J. 211
Capitolul 41 Anna 223
Capitolul 42 T.J. 226
Capitolul 43 Anna 231
Capitolul 44 T.J. 234
Capitolul 45 Anna 236
Capitolul 46 T.J. 240
Capitolul 47 Anna 241
Capitolul 48 T.J. 243
Capitolul 49 Anna 246
Capitolul 50 T.J. 251
Capitolul 51 Anna 253
Capitolul 52 T.J. 260
Capitolul 53 Anna 262
Capitolul 54 T.J. 275
Capitolul 55 Anna 280
Capitolul 56 T.J. 283
Capitolul 57 Anna 290

Capitolul 58 T.J. 295
Capitolul 59 Anna 297
Capitolul 60 T.J. 299
Capitolul 61 Anna 301
Capitolul 62 T.J. 304
Capitolul 63 Anna 306
Capitolul 64 T.J. 311
Capitolul 65 Anna 317
Capitolul 66 T.J. 328
Capitolul 67 Anna 331
Capitolul 68 T.J. 334
EPILOG Anna 336